

Skatten i Silversjön

indianbok för ungdom av
Karl May

(1890–1891)

Karl MAY (1842–1912):
Skatten i Silversjön (1890–1891).
Översättning av A. Berg
Stockholm
Holmquists Boktryckeri, 1932

Denna bok är utlagd på Världsväven under

<http://www.geocities.com/generaldepoten/sis/index.html>

<http://geocities.ws/generaldepoten.html>

<http://generaldepoten/bravepages.com/sis/index.html>

Hela texten i frakturstil finns i PDF-filen *sis.pdf*, som kan öppnas i *Acrobat Reader* eller motsvarande PDF-läsare. PDF-filen lämpar sig bättre än HTML-filerna för utskrift på papper.

En del uppenbara tryckfel i förlagan äro rättade (möjligen ha även några nya fel oavsiktligen införts i avskriften). Ordet *cannon* står dock här liksom i förlagan i stället för tyska originaltextens *Cañon* (på svenska kanjon, på engelska *canyon*).

Vid jämförelse med tyska texten har främst använts band 4 »*Der Schatz im Silbersee*« i den s.k. *Züricher Ausgabe* av »KARL MAYS HAUPTWERKE« i 33 band (Haffmanns Verlag, Zürich 1992, ISBN 3-88059-690-5), vilken följer den av Hermann Wiedenroth och Hans Wollschläger utgivna historiskt-kritiska utgåvan »KARL MAYS WERKE« i 99 band.

Förlagans anföringstecken »], vilket i pappersboken står både före och efter citat (replik), har i avskriften bibehållits för inledande av anföring men ersatts med tecknet «] efter anföring. Vid citat inuti citat har tecknet ']' använts före såväl som efter.

Denna avskrift är rättad senast 8 oktober 2006. Äldre versioner innehålla upptäckta fel och böra förstöras.

1

Första kapitlet.

s. 7   DET VAR vid middagstiden en varm juni-
dag, som »Dogfish«, en av Arkansasflodens
största ångare, piskade flodens vågor med si-
na väldiga skovelhjul. Den hade lämnat Little
Rock tidigt på morgonen och skulle snart nå
Lewisburg.

Den tryckande värmen hade drivit första
klassens passagerare in i hytter och salong-
er, och de flesta däckspassagerarna hade lagt
sig bakom fat, kistor och annat fraktgods, som
lämnade en smula skugga. För dessa passage-
rare hade kaptenen under en tältduk låtit inrät-
ta en bar, på vilken stodo allehanda slags flas-
kor, vilkas rafflande innehåll ingalunda lämpa-
de sig för bortskämda gommar. Bakom disken
satt bartändern med slutna ögon, loj av hettan,
nickande med huvudet. När han någon gång
lyfte på ögonlocken, gick ett sakta kraftuttryck
över hans läppar. Detta hans misshag gällde
en klunga av tjugu män, vilka sutto i en krets
på däckets och läto tärningsbägaren gå ur hand
i hand. Man spelade om den s.k. »drinken«;
det vill säga, den förlorande hade att betala
en drink för varje medspelare. I följd härav
hindrades bartändern från den slummer, han så
gärna åstundade.

s. 8   Dessa män hade tydligen icke träffats för
första gången här på ångbåten, ty de tycktes
noga känna varandras affärer, efter vad man

kunde döma av deras yttranden. Men som ett
undantag från denna förtrolighet fanns det en,
som man bevisade ett slags respekt. Man kal-
lade honom Cornel, en sedvanlig förvrängning
av ordet Colonel, överste.

Denne man var lång och mager; hans skar-
pa och spetsiga ansikte omramades av ett rött
borstigt skägg; rött var också det kortstubba-
de håret, vilket man mycket väl kunde se, ef-
tersom han skjutit den gamla och slitna filthat-
ten långt tillbaka i nacken. Hans dräkt bestod
av grova spikbeslagna läderskor, nankinbyxor
och en kort tröja av samma tyg. Om höfterna
hade han virat en röd fransad duk, ur vilken ett
knivskaft och tvenne pistolkolvar stucko upp.
Bakom honom lågo ett tämligen nytt gevär och
en rensel.

De andra männen voro lika vårdslöst kläd-
da, men alla väl beväpnade. Det fanns ej en
enda bland dem, som man skulle velat skänka
sitt förtroende. De spelade med verklig lidel-
se och använde så råa uttryck, att en anständig
människa icke skulle velat stanna hos dem.

Kaptenen hade lämnat kommandobryggan
och gått akterut till styrmannen för att ge den-
ne några befallningar. Då detta var gjort, sade
den sistnämnde: »Vad säger ni om de där gos-
sarna, som spela tärning, kaptent? De äro såda-

na passagerare, man inte gärna ser komma om bord.«

»W e l l, sir. Jag för min del håller dem för riktiga t r a m p s. Jag vill hoppas, att de hålla sig lugna så länge de befinna sig här ombord!«

»Jag vill inte råda dem att göra oss omak. Vi ha armar nog ombord för att kasta dem över bord. Gör för övrigt klart till landläggning; inom tio minuter ha vi Lewisburg i sikte.«

Kaptenen återvände till kommandobryggan för att ge nödiga order om landningen. Snart såg man husen i Lewisburg, vilka fartyget hälsade med ett långdraget tjut från ångvisslan. Från bryggan gavs tecken, att passagerare och gods funnos att hämta.

Denna ort var då för tiden ej alls av samma betydelse som i våra dagar. Vid tilläggsplatsen stodo endast några få människor; det var blott några kolli att taga ombord, och endast tre passagerare, som stego ombord.

En av dessa var en vit med högrest, ovanligt kraftfull gestalt och tjockt, svart helskägg. På huvudet satt en gammal bäverskinnsmössa, som under årens lopp blivit nästan hårlös. Hans dräkt bestod av byxor och jacka av tjockt grått linne. Ur det breda läderbältet framstucko två revolverar och en kniv. Dessutom hade han en tung dubbelbössa, vid vars kolv en lång yxa var fastbunden för att lättare kunna bäras.

Då han betalt biljetten, kastade han en forskande blick över däck. De välklädda salongspassagerarna syntes inte intressera honom. Hans ögon föllo på de andra, som nu rest sig från spelet för att betrakta de nykomna. Han såg Cornel; men hans blick lämnade honom genast, som om han alls inte märkt honom; men i det han drog upp de nedhasade skaften på sina vattenstövlar över sina väldiga knän, mumlade han för sig själv: »B e h o l d ! Om inte det är den röde Brinkley, så vill jag rökas och ätas med skalet! Det är säkert inte

för något gott ändamål, han trummat ihop en sådan skara b o y s. Jag hoppas, att han inte känner igen mig.«

Den, som han åsyftade, hade också sett honom och studsat. »Ser ni den svarte där? Känner någon honom?« Han vände sig halvviskande till sina kamrater. Frågan blev med nej besvarad.

»Jag måste ha sett honom förr och det under omständigheter, som för mig inte voro angenäma. Något dunkelt minne därom föresvävar mig.«

»Då måste han också känna dig,« menade en. »Han har sett oss, men inte alls fäst sig vid dig.«

»Hm! Kanske kommer jag på tråden! Eller ännu bättre, jag skall fråga honom om hans namn. När jag får höra det, bör jag snart veta, var jag mött honom. Ansikten kan jag nog glömma, men inte namn. Låt oss spela om en d r i n k med honom!«

»Om han går in på det!«

»Gör han icke det, vore det en blodig kränkning. Den, som nekar att låta bjuda sig på en d r i n k, har man här i landet rätt att svara med kniven eller pistolen, och om man sticker ned den förfördelande, gal inte en tupp för den saken.«

»Men han ser just inte ut, som om man skulle kunna tvinga honom till något, som ej behagar honom.«

»P s h a w ! Vad håller du om?«

»Ja, slå vad, slå vad!« ljöd det i kretsen.

»Den, som förlorar, betalar tre glas till var och en.«

»Gärna för mig,« svarade Cornel.

»Mig också,« svarade den andre. »Men det måste ges tillfälle till revanche. Tre vad och tre d r i n k s.«

»Med vem?«

»Jo, först med den svarte, som du påstår dig känna, utan att veta, vem han är. Så med en av de där gentlemännen, som ännu stå där och gapa efter stranden. Vi ta den stora karlen, som står bakom en jätte bland dvärgarna. Och till sist den röde indianen, som kom ombord tillsammans med sin son. Eller är du rädd för honom?»

Ett allmänt skratt skallade som svar på denna fråga, och Cornel sade i föraktfull ton:

»Jag skulle vara rädd för den där röda räkeln? P s h a w ! Mycket förr då för jätten, som du vill skicka mig på. A l l d e v i l s,¹ den karlen måste vara stark! Men just sådana där giganter bruka vara minst morska, och han är just så klädd, att han helt säkert bara förstår att umgås i salonger, och inte med sådant folk som vi. Alltså, jag går in på vadet. E n d r i n k på tre glas för var och en av de tre. Och nu till verket!»

Han hade ropat de sista tre satserna så högt, att de måste ha hörts av passagerarna. Därför riktades också allas ögon på Cornel. Man såg, att såväl han som hans kamrater redan voro halvdruckna.

Cornel lät fylla glaset, tog sitt i handen, gick lös på den store svartskäggige, som ännu befann sig i närheten, och sade: »G o o d d a y, sir! Får jag lov att bjuda er detta glas. Jag anser er naturligtvis för en gentleman, ty jag dricker bara med verkligt nobelt folk och hoppas, att ni vill tömma det till min välgång!»

Den tilltalades helskägg blev brett och drog sig åter tillsammans, varav man kunde sluta, att ett leende drog över hans ansikte. »W e l l,« svarade han; »jag har ingenting emot att göra er till viljes, men önskar gärna veta, vem som bevisar mig denna ära.»

¹Även i tyska texten på »engelska« här. (Anm. vid avskrift år 2002.)

»Alldeles rätt, sir! Man måste veta, med vem man dricker. Jag heter Brinkley, Cornel Brinkley, om ni behagar. Och ni?»

»Mitt namn är Grosser,² Thomas Grosser, om ni ej har något däremot. Till er välgång, alltså, Cornel!»

Han tömde glaset, varvid de andra också drucko ur. Cornel kände sig som segrare, betraktade honom nästan förolämpande från huvud till fot och sade: »Det förefaller mig som ett tyskt namn. Ni är alltså en fördömd d u m a n c h t,³ he?»

»Nej, men en tysk,⁴ sir,« svarade den andre i den vänligaste ton, utan att låta påverka sig av den andres grovhet. »Er 'fördömda d u m a n c h t' får ni skicka till en annan adress. På mig passar den inte in. Tack alltså för d r i n k e n och därmed basta!»

Han vände sig tvärtom och gick hastigt därifrån, i det han sakta sade för sig själv: »Alltså verkligen den där Brinkley! Och nu kallar han sig Cornel! Den karlen har inte något gott i sinnet. Vem vet, hur länge man kommer att färdas tillsammans med honom. Jag skall ha ögonen öppna!»

Brinkley hade visserligen vunnit första delen av vadet, men såg inte vidare segerstolt ut. Hans min hade blivit en annan; den antydde, att han kände sig förargad över något. Han hade hoppats, att Grosser skulle vägra att dricka och först genom hotelser förmå sig därtill, men denne hade varit klokare än så. Detta retade Cornel. Därför närmade han sig sitt andra offer, indianen, sedan han låtit fylla sitt glas på nytt.

Med Grosser hade nämligen två indianer s. 11 kommit ombord, en äldre och en yngre, vilken

²I tyska texten *Großer*. (Anm. vid avskrift år 2002.)

³I tyska texten *Dutchman*. (Anm. år 2002.)

⁴I tyska texten *German*. (Anm. vid avskrift år 2002.)

kunde räkna omkring femton år. Den omisskännliga likheten av deras anletsdrag lät förmoda att de voro far och son. Som om de skydde andra människor, hade de dragit sig åt sidan och stödde sig nu mot en manshög bastant trälåda, som var lika lång som bred. Där tycktes de ej ägna sin omgivning minsta uppmärksamhet, och till och med nu, när Cornel kom mot dem, lyfte de icke ögonen, förrän han stod alldeles framför dem och tilltalade dem:

»Svettigt väder i dag, eller hur, ni röda pojkar! Då smakar en drink bra. Se här, min gubbe, tag detta och skölj dig i munnen!«

Indianen rörde ej en lem och svarade på bruten engelska: »N o t t o d r i n k — inte dricka.«

»Vad, du vill inte,« röt ägaren till det röda skägget. »Det är en d r i n k, förstår du, en d r i n k ! Att få en sådan tillbakavisad är för varje sann gentleman en blodig skymf, som måste vedergällas med kniven. Alltså, vill du dricka eller inte? Dock måste jag först veta, vem du är. Hur heter du?«

»Nitropan-hauey,« svarade den tillfrågade lugnt.

»Till vilken stam hör du?«

»Tonkawa.«

»Alltså till dessa tama rödskinn, som frukta för varenda katt, till och med för den minsta lilla kattunge! För dig tänker jag inte krusa. Alltså, vill du dricka?«

»Jag dricker inte eldvatten.«

Trots den hotelse, som Cornel utslungat, sade han detta lika lugnt som förut. Men Cornel gav honom i samma ögonblick en vinande örfil: »Här din lön, din röda stackare,« ropade han. »jag vill inte hämnas på annat sätt, eftersom en sådan kanalje står alltför lågt under mig.«

Knappt var slaget utdelat, förrän indiingosens hand for in under hans mantel, tydligen

efter något vapen, och på samma gång flög hans blick till faderns ansikte för att se, vad denne skulle säga eller företa sig.

Den rödes ansikte hade till den grad förändrats, att man nu icke skulle kunnat känna igen det. Hans gestalt tycktes växa, hans ögon blixtrade, och över hans drag flög ett uttryck av vild energi. Men lika hastigt sänktes åter hans ögonlock, hans kropp föll ihop, och hans ansikte antog sitt förra ödmjuka uttryck.

»Nå, vad säger du om det?« frågade Cornel hånfullt.

»Nitropan-hauey tacka.«

»Smakade örfilen dig så bra, att du tackar för den? Nå, då kan du få en till!«

Han höjde åter sin hand, men då indianen blixtnabbt sänkte huvudet träffade han med handen lådan, mot vilken indianerna stödde sig, så att det gav ett dovt genljud. Då ljöd från dennas inre ett kort skarpt fräsande, som hastigt svällde ut till ett vilt, åsklikt rytande.

Cornel sprang några steg tillbaka, släppte sitt glas och ropade med förskräckt röst: »H e a v e n s ! Vad är det? Vad döljes för odjur i denna låda? Är det tillåtet? Det kan ju skrämma döden på en, eller åtminstone ett slagfall!«

Förskräckelsen hade icke gripit honom allena utan ock de andra passagerarna. Männerna på däck hade liksom Cornel uppgivit höga rop av fasa. Endast fyra av dem hade icke blinkat, nämligen den svartskäggige, som nu satt längst fram i fören, den jättelike herrn, som Cornel ämnade inbjuda till den tredje d r i n k e n, och de båda indianerna. Rytandet hade även hörts i hytterna under däck, varifrån damer under högljudda skrik kommo uppspringande för att göra sig underrättade om huruvida någon fara hotade.

»Det är ingenting, ladies and messieurs,« svarade en välklädd herre, som också just

kommit upp ur sin hytt. »Bara en liten panter, en liten panter, ingenting annat! En den som allra sötaste F e l i s p a n t h e r a, bara en liten svart en, en liten svart en, messieurs!«

»Huru, en svart panter,« ropade en liten glasögonprydd herre, på vilken man lätt kunde se, att han var mera förtrogen i zoologiska arbeten än i praktiskt umgänge med vilda djur. »Den svarta pantern är ju ett det allra farligaste odjur! Han är större och längre än lejonet och tigern. Han mördar av ren blodtörst och icke blott av hunger. Hur gammal är han?«

»Bara tre år, sir, inte äldre.«

»Bara? Det kallar ni bara! Då är han ju fullvuxen! Min gud! Och ett sådant odjur befinner sig här ombord! Hur kan det försvaras?«

»Av mig, sir, av mig,« svarade den elegante främlingen, i det han bugade sig för damerna och herrarna. »Tillåt att jag presenterar mig, myladies och gentlemän! Jag är den berömda menageriägaren Jonathan Boyler och befinner mig sedan någon tid med mina djur i Van Büren. Då denna svarta panter för min räkning anlände till New Orleans, begav jag mig dit med mina erfarnaste djurtämjare för att hämta honom. Kaptenen på denna båt gav mig tillåtelse att inskeppa honom, under villkor likväl att passagerarna om möjligt ej skulle få reda på, i vilket sällskap de befunno sig. Därför utfordrade jag honom nattetid, och har givit honom en hel kalv, för att han skall äta sig så proppmätt, att han sover hela dagen och knappt kan röra sig. Jag hoppas bara, att de ärade herrarna och damerna inte vidare taga någon notis om den lilla panterns närvaro, vilken ju inte behöver störa det allra minsta.«

»Huru,« svarade herrn med glasögonen, »behöver det inte störa! Inte ta någon notis! Vid alla milda makter! Skall jag verkligen nödgas bo på detta fartyg tillsammans med en

svart panter! Jag vill bli hängd, om jag går in på det! För honom genast i land!«

»Men, sir, det är verkligen inte den minsta fara för handen,« försäkrade menageriägaren, »Se bara på den starka lådan och — — «

»Bah,« avbröt den lille mannen, »den lådan kan jag sparka sönder, hur mycket lättare då pantern?«

»Tillåt mig säga, att ini lådan befinner sig den egentliga järnburen, som tio lejon eller pantrar inte skulle förmå genombräta.«

»Är det sant? Visa oss buren! Vi måste veta, hur vi ha det,« ropade flera röster.

Menageriägaren var yankee och grep tillfället i flykten att göra en god affär av denna allmänt uttryckta önskan. »Mycket gärna, mycket gärna«, svarade han. »Men, myladies och gentlemän, det är dock lätt att inse, att man inte kan få se buren, utan också se pantern. Men detta kan jag inte tillåta utan en liten ersättning. Jag ber, myladies och mylords, en dollar person!«

Han tog av sin hatt och inkasserade penningarna, under det hans djurtämjare, som han tillkallat, träffade de nödiga förberedelserna.

Cornel begagnade tillfället att göra sina kamrater följande förslag:

»Hör, b o y s, jag har vunnit ett vad och förlorat det andra. Det kvittar. Det tredje hålla vi inte om tre glas brandy, utan om en dollar i entré, som vi måste betala. Gå ni in därpå?«

Naturligtvis antogo kamraterna förslaget, ty jätten såg icke ut, som om han skulle låta skrämra sig.

»Gott,« mumlade Cornel, som det myckna brännvinet gjorde segerviss. »Giv nu akt på, hur beskedligt denne Goliath kommer att dricka med mig?«

Han lät fylla glaset och närmade sig sedan mannen i fråga. Dennes kropp kunde verkligen kallas jättelik. Han var längre och gröv-

re än den svartskäggige, som kallat sig Gros-ser. Hans ansikte var brunstekt av solen; hans manliga drag ägde djärva linjer, och hans blå ögon hade denna egendomliga, obeskrivliga blick, som utmärker människor, vilka leva på vida slätter, där horisonten ej är trångt begränsad. Ytterliga må tilläggas, att hans ansikte var slätrakat, att han kunde vara omkring fyrtio år, och att han bar en elegant resdräkt. Vapen såg man ej till hos honom. Han stod och samtalade med passagerarna. Även kaptenen befann sig i hans sällskap.

Då kom Cornel fram, ställde sig bredbent framför sitt tillämnade offer nummer tre och sade: »Sir, jag bjuder er en d r i n k. Jag hoppas, att ni inte nekar att säga mig, en veritabel gentleman, vem ni är.«

Den tilltalade kastade en förvånad blick på honom och vände sig bort för att fortsätta det samtal, som avbrutits av den fräcke gynnaren.

s. 14

»P o o h,« utropade denne. »Är ni döv, eller är det med avsikt, ni inte vill höra mig? Det senare vill jag inte råda er till, ty jag förstår inte skämt, om man avslår min d r i n k. Jag råder er att ta exempel av indianen.«

Den hotade ryckte lätt på axlarna och sade till kaptenen: »Ni har ju hört, vad den där slyngeln säger?«

»Y e s, sir, varje ord,« nickade den tillfrågade.

»W e l l, så är ni mitt vittne, att det inte är jag, som utmanat honom.«

»Huru,« brusade Cornel upp. »Ni kallar mig slyngel? Och ni tillbakavisar min d r i n k? Vill ni det skall gå med er som med indianen, som jag — — «

Han hann icke mer, ty i samma ögonblick erhöill han ett slag av den jättelike, som förpassade honom ett långt stycke över däcket. Där låg han ett ögonblick som förlamad, men ru-

sade i nästa ögonblick hastigt upp, ryckte fram kniven, och störtade mot sin vederdeloman.

Denne hade stuckit båda händerna i byxfickorna och stod där så lugn, som om icke minsta fara hotade honom, och som om Cornel alls inte funnits tillstädes. Men denne vrålade i vilt raseri: »Hund, du gav mig en örfil! Det skall kosta ditt blod!«

Flera av männen och även kaptenen ville springa emellan, men jätten tillbakavisade deras hjälp med en energisk kastning på huvudet, och då Cornel kommit honom två steg in på livet, lyfte han det högra benet och gav honom en så eftertrycklig spark i magen, att den träffade åter tumlade över ända.

»Nu kan det vara nog, ty annars — — — ,« ropade Goliath hotfullt.

Men Cornel sprang åter upp, stack kniven i bältet och drog, skummande av raseri, fram en av sina pistoler för att skjuta motståndaren. Men denne tog helt lugnt med högra handen en revolver ur fickan.

»Bort med pistolen,« ropade han med sitt lilla, men goda vapen riktat mot Cornels högra hand. En, två, tre, tunna, men skarpa smällar — och Cornel gav till ett tjut och lät pistolen falla.

»Se så, min gosse,« sade jätten. »Du skall inte så snart kunna ge flera örflar, ifall man försmår att dricka ur samma glas, vari du förut sköljt din stora trut. Jag har plåstrat om handen på dig. Och om du ännu vill veta, vem jag är, så — — — «

»Förbannat vare ditt namn,« skummade Cornel. »Jag vill inte höra det. Men dig själv vill och måste jag klämma till. På honom, pojkar; g o o n !«

Nu visade sig, att dessa karlar bildade ett verkligt band, i vilket alla stodo för en. De drogo sina knivar och störtade fram mot jätten, som tycktes förlorad, om icke kaptenen skulle

hinna ropa sitt folk till hjälp. Men den modige mannen sträckte fram en fot, höjde armen och ropade:

»Så kom då, om ni verkligen våga en dust med Old Firehand!«

Ljudet av detta namn hade ögonblicklig verkan. Cornel, som åter gripit sin kniv med sin osårade vänstra hand, hejdade sig bestört och ropade: »Old Firehand! A l l d e v i l s,⁵ vem kunde tro det! Varför sade ni inte det förr?»

»Är det alltså bara namnet, som fredar en gentleman från edra oförsämdheter? Packa er i väg, håll er lugna i en vrå och kom inte mera för mina ögon, annars skall jag peppra er allesammans!«

»W e l l, vi få talas vid sedan!« sade Cornel, i det han vände sig om och med sin blödande hand gick förut. Hans kamrater följde honom som hundar, som fått stryk. Där satte de sig ned, förbundo sin anförare, talade tyst och ivrigt med varandra, under det att de allt emellan kastade ondskefulla blickar på den berömda jägaren.

Men icke blott på dem hade det vittberömda namnet gjort intryck. Det fanns väl ingen bland passagerarna, som ej förut hört talas om denne djärve man, vilkens hela liv utgjort en kedja av bragder och äventyr. Kaptenen räckte honom handen och sade i den vänligaste ton, en yankee gärna kan åstadkomma: »Men, sir, jag skulle bara ha vetat det! Jag skulle ha avstått min egen hytt åt er. Det är en ära för 'Dogfish', att edra fötter beträtt hennes plankor. Varför har ni kallat er med ett annat namn?»

»Jag har sagt er mitt rätta namn. Old Firehand kallas jag emellertid av männen i västern, emedan elden från mitt gevär, riktat av

min hand, alltid har en fördärvbringande verkan.«

»Jag har hört, att ni aldrig skjuter bom?»

»P s h a w ! Att skjuta bom är omöjligt! Varenda bra karl i västern skjuter lika bra som jag. Men ni ser, vilken fördel ett bekant krigarnamn har. Vore mitt inte så vida bekant, skulle det nu utan tvivel kommit till strid.«

»I vilken ni måst duka under för övermakten!«

»Tror ni det,« svarade Old Firehand, i det att ett självmedvetet, men ingalunda stolt leende drog över hans ansikte. »Så länge man bara kommer med knivar, hyser jag ingen fruktan. Jag hade nog stått mig, tills edert folk hade hunnit till min hjälp.«

»Det skulle inte ha klickat!«

Nu lade Old Firehand märke till, att den svartskäggige närmade sig honom. »Tillåt mig att få trycka er hand, sir!« sade han. Old Firehand räckte honom sin högra hand och frågade: »Hur långt skall ni resa?»

»Endast till Fort Gibson.«

»Det är långt nog!«

»Åh, sedan skall jag med båt mycket längre. Jag fruktar, att ni, den ryktbare mannen, som aldrig givit vika, anser mig för feg.«

»Varför det?»

»Därför att jag nyss antog den så kallade Cornels d r i n k.«

»O, nej. Jag kan endast ge er beröm för, att ni var så besinningsfull. Men när han slog indianen, föresatte jag mig att giva honom en grundlig läxa, vilket nu också har skett.«

»Man må hoppas, att han tar varning därav. För övrigt, om ni har skjutit hans fingrar styva, så är det slut med honom som 'västman'. Men om den röde vet jag inte, vad jag skall tro.«

»Hur så?»

s. 15

s. 16

⁵I tyska texten här *Alle Teufel*, inte på engelska. (Anm. vid avskrift år 2002.)

»Han har burit sig åt som en riktig ynkrygg, men blev ändå inte alls förskräckt, när pantern röt till. Det får jag inte att stämma ihop.«

»Nej, jag skall 'stämma ihop' det åt er. Det är inte svårt att komma på det klara med honom.«

»Såå, känner ni indianen?«

»Sett honom har jag aldrig, men hört dess mera talas om honom.«

»Också jag hörde det namn, han uppgav. Det var ett ord, som kunde bringa tungan ur led. Det var mig omöjligt att uppfatta det.«

»Emedan han begagnade sig av sitt modersmål, antagligen för att icke låta Cornel förstå, med vem han hade att göra. Hans namn är Nintropan-hayey, och hans son heter Nintropan-homosch; det betyder: den stora björnen och den lilla björnen.«

»Är det möjligt? Om denne far och son har jag verkligen ofta hört talas. Tonkawas ha urartat. Blott dessa båda Nitropan ha ärvt sina förfäders krigslystnad och driva omkring bland bergen och prärierna.«

»Ja, de äro två duktiga karlar. Och nu tror ni väl inte längre, att det var av feighet, som de icke svarade Cornel så, som de egentligen bort.«

»En annan indian hade genast förpassat karlen till sällare jaktmarker.«

»Kanske. Men såg ni inte, hur sonen grep under sin mantel efter kniven eller tomahawken? Först när han fick se faderns orörliga ansikte, avstod han ifrån ögonblicklig hämnd. Men sannerligen de skola släppa sin reskamrat ur sikte förrän de dödat honom. Men ni sade ju Cornel ert namn, vilket jag igenkände som tyskt. Vi äro alltså landsmän.«

»Huru, sir, är också ni tysk,« frågade Grosser förvånad.

»Ja visst! Mitt egentliga namn är Winter. Även jag skall fara ytterligare ett gott stycke

med denna båt, och då få vi nog tillfälle att vidare talas vid.«

»Jag heter Thomas Grosser. Familjenamnet kastar man här bort, av Thomas gör man ett Tom, och emedan jag har ett så duktigt svart skägg, kallar man mig Svarte Tom.«

»Huru?« utropade Old Firehand. »Ni är Svarte Tom, den berömde flottaren.«

»Tom heter jag, flottare är jag, men berömd — det betvivlar jag.« s. 17

»Det är ni! Det är ni, sir! Jag försäkrar er det med mitt handslag!«

»Icke för högt, jag ber er, sir,« varnade Tom. »Cornel där borta får inte höra mitt namn.«

»Och varför inte?«

»Emedan han av detsamma skulle känna igen mig.«

»Då har ni förut haft att göra med honom?«

»Något litet. Ni känner honom inte?«

»Jag såg honom i dag för första gången.«

»Nå, se på hans skägg och röda hår och hör därtill, att hans namn är Brinkley.«

»Vad säger ni! Alltså är han den röde Brinkley, som begått skurkstreck i hundratal, utan att man kan överbevisa honom om ett enda?«

»Just han, sir. Jag har känt igen honom.«

»Då skall jag ha honom i bättre uppsikt, om han stannar längre ombord. Och er måste jag lära känna närmare. Ni är en man, som passar mig. Om ni inte bundit er på annat håll, skulle jag kunna ha användning för er.«

»Åh,« menade Tom, i det han tankfullt stirrade i däck, »äran att få vara hos er är mig mera värd än allt annat. Jag har just ingått ett avtal med några andra flottare, som ha gjort mig till sin ledare, men om ni kan ge mig tid att underrätta dem, låter det lätt ändra sig.«

»Gott! Men ni måste till en början ta er en hyttplats, så att vi få vara tillsammans. Vad ni får betala i mellangift därför, vill jag gärna ersätta.«

»Tack, sir. Vi flottare förtjäna också bra med pengar. Och just nu har jag alla fickor fulla, ty jag kommer nerifrån Vicksburg, där jag presenterat våra räkningar och förvandlat dem i valuta. Jag kan själv betala hyttplatsen. Men se, det tycks, som om föreställningen nu skulle ta sin början.«

Menageriägaren hade av lådor och balar anordnat flera rader sittplatser och inbjöd nu i högtravande ordalag publiken att ta plats. Detta skedde. Cornel och hans karlar infunno sig ej, de hade förlorat lusten.

De båda indianerna hade icke tillfrågats, om de också ville ta plats. De höllo sig på avstånd och tycktes skänka varken åskådarna eller buren, den ringaste uppmärksamhet, under det att dock ej det minsta, av vad som förehades, undföll deras skarpa blickar.

Nu stodo åskådarna framför den ännu tillslutna lådan. De flesta av dem hade inte klart begrepp om svarta pantrar. Huru förvånade blevo de därför ej, när nu lådans framvägg togs bort, och de fingo syn på djuret.

Detta hade allt ifrån New-Orleans legat i mörkret; lådan hade endast nattetid öppnats. Nu såg pantern för första gången åter dagsljuset, vilket bländade hans ögon. Han slöt dem och blev fortfarande liggande utsträckt. Så blinkade han, därvid märkte han de framför sittande människorna. I ett nu rusade han upp och upphävde ett rytande, som kom flertalet av åskådarna att störta upp från sina platser.

Det var ett fullvuxet, präktigt exemplar, säkerligen en meter högt och utom svansen dubbelt så långt. Han fattade järnburens stänger med sina framtassar och ristade dem, så att buren skakade. Därvid visade han sina fruktansvärda tänder.

»Ja, myladies och gentlemän,« sade menageriägaren i förklarande ton, »den svarta arten av pantern har visserligen sin hemort på Sun-

daöarna. Men dessa djur äro små. Den äkta svarta pantern, vilken är mycket sällsynt, finnes i Nordafrika på gränsen av Sahara. Han är lika stark som, men mycket farligare än lejonet och kan släpa bort ett fullvuxet nötkreatur mellan sina käkar. Vad hans tänder duga till, skola ni strax få se, då utfordringen börjar.«

Djurtämjaren bar nu fram hälften av ett får och lade ned det framför buren. Då pantern såg köttet, betedde han sig som vansinnig.

En i maskinrummet anställd neger hade ej kunnat motstå sin nyfikenhet, utan smugit sig fram. Kaptenen såg honom och befallde honom genast återvända till sitt arbete. Då den svarte icke genast lydde, grep kaptenen en i närheten liggande tågstump och tilldelade honom några slag. Nu förpassade sig negern hastigt undan, men blev stående i luckan till maskinrummet, gjorde bakom kaptенens rygg en ful grimas och skakade knytnäven. Som åskådarna endast gävo akt på pantern, hade de intet märkt. Men Cornel såg det och sade till sina kamrater: »Den där negern⁶ förefaller inte vidare förtjust i kaptenen. Kanske kan han bli oss till nytta. Vi skola hålla oss väl med honom. Några dollars kunna göra underverk med en svart.«

Nu sköt djurtämjaren köttet in i buren mellan järnstängerna, mönstrade åskådarna med en forskande blick och viskade så några ord till sin herre. Denne skakade betänksamt på huvudet, den andre tilltalade honom på nytt och tycktes söka skingra hans betänkligheter, ty ägaren nickade äntligen och förklarade inför dem, som stodo och sutto kring buren: »Myladies och gentlemän, jag må väl säga, att ni ha en ofantlig tur. En tämd svart panter har ännu aldrig blivit sedd, åtminstone icke här i staterna. Under sina tre veckors vistelse i New-

⁶I tyska texten *Dieser Nigger*. (Anm. år 2002.)

Orleans har min djurtämjare emellertid tagit pantern under dressyr och förklarar sig nu vilja för första gången offentligen gå in till honom i buren och slå sig ned bredvid honom, om ni vilja ge honom hundra dollars?»

Djurtämjaren var en stark, utomordentligt muskulös man med en prägel av ovanligt självmedvetande i sitt ansikte och tycktes fullständigt säker om att lyckas i sitt förehavande.

s. 19

Pantern hade kastat sig ned över sin måltid, vars benknotor maldes sönder som knäckebröd mellan hans tänder, och tycktes helt och hållet upptagen av sitt frässeri.

Den begärda summan blev snart hopsamlad. Hade man väl börjat en gång, skulle man väl kosta på sig hela skådespelet. Själva kaptenen blev så upplivad, att han började ingå vad.

»Sir,« varnade honom Old Firehand, »ingen oförsiktighet! Jag ber er att ej tillåta vågstycket. Just därför att mannen ännu ej är säker på djuret, bör ni inlägga er protest.«

»Protest,« skrattade kaptenen. »P s h a w ! Är jag djurtämjarens far eller mor? Äger jag att befalla över honom? Blir han uppäten av pantern, så är det hans och panterns sak och inte min. Alltså gentlemän, jag påstår, att mannen inte kommer ut lika hel, som han stiger in, och sätter upp hundra dollar.«

Exemplet smittade. Flera vad ingingos, och det framgick, att desamma borde inbringa djurtämjaren inemot trehundra dollar, om hans vågstycke lyckades.

Ingenting hade avtalats om, huruvida djurtämjaren skulle vara beväpnad eller ej. Han hämtade sin totschräger, en piska med en explosiv kula i knoppen. Om djuret angrep honom, behövdes blott ett kraftigt slag för att ögonblickligen döda pantern.

»Jag litar till och med inte på en sådan därtotschräger, sade Old Firehand till Svarte Tom, »en fyrverkeripjäs vore lämpligare, då

odjuret genom en sådan skulle skrämmas tillbaka utan att dödas. Må dock var och en göra efter egen smak. Jag vill berömma det först, när det lyckats.«

Nu höll djurtämjaren ett kort tal till publiken och vände sig sedan mot buren. Han öppnade den solida regeln och sköt därpå åt sidan det smala galler, som bildade den vid pass fem fot höga dörren. För att komma in måste han bocka sig. Därvid behövde han båda händerna för att hålla upp dörren och, när han kommit in i buren, åter stänga den, han hade därför tagit t o t s c h l ä g e r n mellan tänderna och var alltså, om också blott för detta korta ögonblick, vapenlös. Visserligen hade han många gånger förut varit inne i buren, men då under helt andra omständigheter. Då hade pantern icke under flera dagar befunnit sig i mörkret; så många människor hade ej befunnit sig i närheten, och ej heller hade maskinens buller därvid förekommit. Dessa omständigheter hade varken menageriägaren eller djurtämjaren tillräckligt övervägt, och nu visade sig också följderna.

Då pantern hörde gallret gnissla, vände han sig om. Djurtämjaren stack just in sitt nedböjda huvud — en blixtnabb rörelse från rovdjuret, och det hade huvudet mellan sina käftar och krossade det med ett enda bett.

Det skri, som i detta ögonblick höjdes runt omkring buren, trotsar all beskrivning. Alla sprungo upp och rusade utom sig av fasa därför, utom menageriägaren, Old Firehand och Svarte Tom. Den förstnämnde sökte skjuta till dörren på buren, men detta var omöjligt, då liket låg till hälften ini, till hälften utanför. Då försökte han fatta den döde vid benen och dra ut honom.

s. 20

»För Guds skull, inte på det viset,« ropade Old Firehand. »Pantern slipper ut! Skjut in

hela kroppen; mannen är ju ändå död. Då går dörren igen!«

Pantern låg framför det huvudlösa liket. Med köttslamsorna mellan sina bloddrypande tänder höll han sina lysande ögon på sin herre. Han tycktes fatta dennes avsikt, morrade ilsket och kröp fram över liket. Hans huvud var nu endast några tum ifrån burens öppning.

»Fort, fort, han kommer ut,« ropade Old Firehand, »Tom, er bössa! Er bössa! En revolver skulle endast förvärra saken.«

Svarte Tom sprang efter sin bössa.

Från det ögonblick, djurtämjaren beträtt buren och intill detta, hade knappt mer än tio sekunder förflutit. Hela däckat bildade ett virrvarr av flyende och ångestfullt skrikande människor. Man hukade sig ned bakom lådor och fat och sprang åter upp, emedan man ej kände sig säker.

Kaptenen hade sprungit upp på kommandobryggan. Old Firehand följde honom. Menageriägaren flydde bakom burens bakvägg. Svarte Tom sprang efter sitt gevär. På vägen kom han att tänka på, att han bundit det tillsammans med sin yxa, och att han alltså icke genast hade det skjutfärdigt. Han stannade därför hos de båda indianerna, som han tänkt rusa förbi, och ryckte flintbössan ur handen på Stora björnen.

»Jag själv skjuta,« sade denne och sträckte handen efter geväret.

»Nej, låt mig,« ropade den skäggige; »jag skjuter i alla fall bättre än du.«

Han vände sig åter mot buren. Pantern hade nyss lämnat denna, lyfte sitt huvud och utstötte ett rytande. Svarte Tom lade an och tryckte av. Skottet smällde, men träffade ej. Hastigt ryckte han nu bössan från den unga indianen och sände även skottet ur denna emot djuret, men med samma dåliga resultat.

»Illa skjutet! Ej känna geväret,« sade Stora björnen så lugnt, som om han sutte vid steken i sin wigwam.

Tysken hörde ej på honom. Han slängde bössan åt sidan och sprang vidare mot fören, där de gevär, som tillhörde Cornels karlar, lågo. Dessa gentlemän hade icke haft lust att inlåta sig i strid med djuret utan skyndsamt gömt sig.

Då ljud i närheten av kommandobryggan ett skri. En dam sökte fly upp på densamma. Pantern fick i samma ögonblick syn på henne. Han hukade sig ned och störtade i långa, smidiga satser bort emot henne. Hon befann sig ännu nedanför, då Old Firehand var på femte eller sjätte trappsteget. I ett nu hade han gripit henne, svängde henne med starka armar över sitt huvud, där kaptenen mottog henne. Det hade varit ett par ögonblicks verk, och nu befann sig pantern vid kommandobryggan. Han satte båda framtassarna mot ett av trappstegen och drog redan tillsammans sin kropp för att göra språnget uppåt på Old Firehand. Denne gav honom emellertid med all kraft en spark på nosen och avfytrade därpå de tre ännu kvarvarande kulorna i sin revolver mot hans huvud. Detta slags försvar var egentligen endast löjligt. Med en spark och några ärtstora revolverkulor skrämmer man minsann inte en svart panter; men Old Firehand hade nu ej tillgång till något verksammare försvarsvapen. Han var övertygad, att djuret nu skulle kasta sig över honom, men så skedde ej, utan pantern vände huvudet åt sidan, liksom om han betänkt sig bättre. Hade de på så kort håll avskjutna kulorna, som knappt kunde ha inträngt en linje i hans hårda skalle, i någon mån bedövat honom? Eller hade sparken på den känsliga nosen varit för smärtsam, noga av, han riktade ej längre sina blickar på Old Firehand, utan emot fördäck, där en trettonårig flicka stod,

förlamad av skräck, med båda armarna sträckta mot kommandobryggan. Det var dottern till den dam, som Old Firehand nyss räddat undan pantern. Barnet hade sett moderns fara och av förfäran blivit stående, där det ännu stod. Pantern tog tassarna från trappan, vände sig om, och störtade i långa språng mot flickan.

»Mitt barn, mitt barn!« jämrade sig modern.

Alla skreko eller jämrade sig; men ingen rörde hand eller fot till räddning. Jo, en och just den, som man väl minst hade tilltrott en sådan djärvhet och sinnesnärvaro, nämligen den unge indianen.

Han hade med sin far stått ungefär tio steg från flickan. Då han märkte faran, hon svävade i, blixtrade det till i hans ögon. Han såg till vänster och höger, liksom sökte han en utväg till räddning; därpå lät han sin mantel falla från axlarna och ropade till sin far på tonkawaspråket: »Tiakaitat; schái schoyana — bli kvar, jag skall simma!«

Med två språng stod han vid flickan, fattade henne i klädningsskärpet, störtade med henne mot relingen och svingade sig upp på den. Där blev han stående ett ögonblick för att se sig om. Pantern var honom tätt i hämlarna och beredde sig just till språng. Knappt hade djurets tassar släppt däckets, förrän den unge indianen störtade från relingen ned i vågorna. Vattnet slog ihop över honom och hans börda. Samtidigt sköt pantern, vilkens fart var för stor, för att han skulle kunna hejda sig, ut över relingen och ned i floden.

»Stopp och back!« kommenderade kaptenen genom talröret ned till maskinrummet.

Maskinisten slog back; ångbåten stoppade och hölls därefter kvar på samma punkt, genom att hjulen endast togo så mycket vatten, som var nödvändigt för att hindra båten att driva.

Som faran nu var över skyndade passagerarna fram från sina gömställen till relingen. Barnets moder hade fallit i vanmakt; dess fader ropade nu med dånande stämma. »Tusen dollars åt den, som räddar min dotter, tvåtusen, tretusen, femtusen, ännu mer!«

Ingen hörde honom. Alla stirrade över relingen ned i floden. Där låg pantern, en förträfflig simmare, med vitt utspärrade tassor på vattnet och såg sig om efter sitt byte — förgäves! Den djärve gossen och flickan stodo icke till att se.

»De ha drunknat, ha slagits fördärvade av hjulen!« jämrade sig fadern och slet i sitt hår. Då ljud från andra sidan fartyget den gamle indianens högljudda utrop: »Nintropan-homosch vara klok. Simma under skeppet, att pantern icke se. Vara här nedanför.«

Alla störtade över mot styrbord, och kaptenen befallde, att en lina skulle utkastas. Ja, verkligen, tätt intill skeppets sida, simmade långsamt »Lilla björnen« med den unga medvetlösa flickan. Gossen fäste en av de utkastade linorna under flickans armar, och medan hon drogs upp, klättrade han åter ombord.

Han hälsades med skallande jubel, men gick stolt sin väg, utan att säga ett ord. Men då han kom framför Cornel, stannade han och sade så högt, att alla hörde det: »Nå, äro tonkawas verkligen så rädda för små katter? Cornel flydde med alla sina tjuguhjältar; men tonkawas ha utsatt sig för stor fara för att rädda passagerarna och flickan. Cornel snart höra mera av tonkawas!«

Just som den räddade bars in i kajutan, pekade styrmannen mot babord och ropade: »Se pantern! Se flotten!«

Alla sprungo över till den angivna sidan, där ett nytt och icke mindre oroväckande skådespel upprullade sig. Medan man var upptagen av det nyss berättade, hade man ej uppmärk-

sammatt en liten flotte av halm och vassrör, på vilken två gestalter sutto, vilka från den höga flodstranden försökte nå ångbåten, i det att de arbetade med provisoriska åror av trädgrenar. Den ena av dem var en gosse, den andra tycktes vara en på besynnerligt sätt utkludad kvinna. Man såg en huvudbonad, lik en gammal kaskett, och därunder ett fylligt, rödkindat ansikte med små ögon. Den övriga gestalten var dold i en vid säck eller något dylikt, vars snitt och fason ej voro lätt att bestämma, när personen ej stod, utan satt. Svarte Tom stod bredvid Old Firehand och frågade: »Sir, känner ni denna kvinna?»

»Nej, är hon då så bekant, att jag bör känna henne?»

»Ja visserligen! 'Hon' är nämligen inte en kvinna, utan en man, en präriejägare och trapper. Och där ha vi pantern. Nu skall ni få se, vad en kvinna, som är karl, kan uträtta.»

Han lutade sig över relingen och ropade nedåt: »Hallå, tant Droll, pass upp! Han vill spisa dig!»

Flotten var ännu vid pass femtio fot från ångbåten. Pantern simmade fortfarande fram och åter kring sidan av denna, spanande efter sitt byte. Nu fick han syn på flotten och styrde kurs på den. Den så kallade tant Droll kastade en blick upp mot däck, igenkände den, som ropat henne, och svarade i gäll falsett: »G o o d l a c k, är det du, Tom? Gläder mig högeligen att se dig. Vad är det för ett djur?»

»En svart panter, som sprungit över bord. Laga dig undan! Fort, fort!»

»Åhå, tant Droll går inte ur vägen för någonting, inte ens för en panter, han må vara svart, blå eller grön! Skall nog gå i land med det, gamle Tom. Var skall man emellertid skjuta ett sådant där kreatur, om det är nödvändigt?»

»I ögat,« svarade Old Firehand.

»W e l l ! Så skola vi låta den där vattenrättan komma an.« Han drog in årorna och fattade bössan, som låg bredvid honom. Flotte och panter närmade sig helt hastigt varandra. Rovdjuret blickade med vidöppna, skarpa ögon på fienden, som lade an med geväret, siktede snabbt och sköt. Att lägga bort bössan, gripa till årorna och driva tillbaka flotten var ett ögonblicks verk. Pantern var försvunnen. Där man sist sett honom, utmärkte en blodig virvel platsen för hans dödskamp; så såg man honom åter dyka upp längre bort, orörlig, död; där drev han några sekunder och drogs sedan åter ned i djupet.

»Ett mästerskott!« ropade Tom från däck, och passagerarna instämde högljutt, endast menageriägaren teg; han hade förlorat både sin panter och sin djurtämjare.

»Två skott var det,« svarade den besynnerlige gestalten från flotten. »Ett i vart öga. Vart går den här ångbåten?»

»Så långt vattnet räcker till,« svarade kaptenen.

»Vi vilja följa med och ha därför byggt oss den här flotten. Vill ni ta oss ombord?»

»Kan ni betala biljetten, madame eller sir? Jag vet sannerligen inte, om jag skall befordra er som man eller fruntimmer.»

»Som man, sir. Jag är nämligen tant Droll, förstår ni, om det är nödvändigt. Vad biljetten angår, brukar jag betala med klingande mynt.»

Först steg gossen upp, därpå kastade den andre sin bössa över skuldran, fattade linan, stötte flotten ifrån sig och klättrade med en ekorres vighet upp på däck, där han mottogs med häpnadsblickar.

2

Andra kapitlet.

s. 24 NORDAMERIKAS FÖRENADE stater äro, trots, eller snarare till följd av, sina frisinna-
institutioner, härden för högst sällsamma soci-
ala landsplågor, vilka i europeiska stater skulle
vara fullkomligt otänkbara.

Då vid en viss tid ett svårare betryck vilade
över handel och vandel, tusentals fabriker sto-
do stilla och tusentals arbetare blevo utan ar-
bete, begåvo sig de arbetslösa på vandring och
närbelägna stater blevo formligen översvä-
made. Snart inträdde emellertid en sovrings-
process, så att de ärliga grepo sig an med ar-
bete, var helst de funno något, om det också
ej var så särdeles lönande och till på köpet an-
strängande. De togo mestadels anställning vid
farmarna vid skördetiden och kallades därför
gemenligen h a r v e s t e r s, skördarbetare.

De arbetsskygga elementen däremot förena-
de sig till band, vilka under mord, brand och
plundring frestade livet. Medlemmarna av des-
sa sjönko snart till de lägsta graderna av sed-
ligt fördärv och anfördes av män, vilka måste
fly civilisationen, emedans lagens arm höjdes
hotande över deras huvuden. Dessa t r a m p s
(vagabonder) uppträdde vanligen i större ho-
par, stundom ända till trehundra man starka
och däröver. De överföllu ej blott ensamt lig-
gande farmer, utan till och med mindre städer
och utplundrade dem fullständigt.

Som dylika t r a m p s hade kaptenen och
styrmannen på »Dogfish«, som vi förut sett,
ansett Cornel Brinkley och hans kamrater.
Denna förmodan kunde dock, också om den
var riktig, ej innebära något skäl till fruk-
tan. Sällskapet var blott ungefär tjugu man
stark och alltså alldeles för svagt att uppträda
emot fartygsbesättningen och de övriga passa-
gerarna, dock vore försiktighet och vaksamhet
ingalunda överflödiga.

Cornel hade naturligtvis också fäst sin upp-
märksamhet vid den sällsamma figur, som nal-
kades båten på den bräckliga flotten, och som
så där i förbigående nedlade det farliga rov-
djuret. Han hade skrattat, då Tom nämnde det
lustiga namnet tant Droll. Men nu, då främ-
lingen besteg däckets, och han närmare betrak-
tade dennes ansikte, rynkade han sina ögon-
bryn och gjorde ett tecken åt sitt folk. Han för-
de dem längst fram på fördäck och svarade, då
man frågade honom om orsaken till detta åter-
tåg: »Den där karlen är visst inte så löjlig, som
han ser ut. Jag säger er alla, att vi måste ta oss
till vara för honom. Han är i själva verket ett
original, men också samtidigt en av de farli-
gaste polisspioner, man kan tänka sig.«

s. 25 »P s h a w ! Tant Droll en polisspion! Den
mannen må gärna vara allt, vad du behagar,
och jag skall tro det — blott icke detektiv!«

»Och ändå är han det. Jag har hört talas om tant Droll; han skall vara en halvförtryckt trapper, som för sin lustighets skull står på den bästa fot med alla indianstammarna. Men nu, då jag sett honom, känner jag honom bättre. Denna tjocka människa är en detektiv, och det så sant, som vore det tryckt. Jag har råkat honom där uppe i Fort Sully vid Missouri, där han knep en kamrat mitt ibland oss och överantvordade honom åt repet, han ensam, trots att vi voro över fyrtio man.«

»Det är otänkbart. Ni kunde väl åtminstone ha borrarat fyrtio hål i kroppen på honom!«

»Nej, det kunde vi inte. Han arbetar mer med list än våld. Se bara på hans små listiga mullvadsögon! Ingen myra i tätaste gräset undgår dem. Han hänger sig med den största oemotståndligaste vänskap fast vid sitt offer och smäller igen fällan, innan man ens har en tanke på överrumpling.«

»Känner han då dig?«

»Det tror jag knappt. Han hade den gången ingen anledning att fästa någon uppmärksamhet vid mig; det är längesedan, och jag har nog förändrat mig sedan dess. Dock är det rådligt, att vi hålla oss i skinnet, så att vi ej väcka hans uppmärksamhet. Jag tänker, att vi kunna göra en god kupp här, och jag skulle inte vilja, att han kom oss i vägen. Old Firehand är den ryktbaraste jägaren i västern. Svarte Tom har också visat sig som en karl, med vilken man måste räkna, men tant Droll är ännu farligare än dessa båda. Tag er i akt för honom och låtsas helst, att ni alls inte märka honom.«

Så farlig, som Droll utmålades av Cornel, såg han sannerligen icke ut; snarare måste man vid hans åsyn göra sig all möda att icke brista i skratt.

Hans huvudbonad utgjordes varken av hatt eller mössa eller luva, och likväl kunde man beteckna densamma med vart och ett av des-

sa namn. Rocken var mycket lång och synnerligen vid och sammanfogad av idel lappar och stycken av läder, det ena sytt på det andra. På framsidan voro rockens kanter försedda med korta remmar, vilka ersatte de felande knapparna. Som detta sällsamma klädesplaggs stora längd och vidd försvårade gången, hade mannen skurit upp det ifrån underkanten och upp till midjan och därpå bundit de båda hälfterna om benen, så att de bildade vida säckbyxor. Ett par läderskor bildade nedtill avslutningen. Ärmarna på denna rock voro också ovanligt vida och alldeles för långa. Han hade därför sytt ihop dem nedtill och längre upp på undersidan skurit upp två hål, genom vilka han stack ut händerna. På detta sätt bildade ärmarna två nedhängande läderfickor, i vilka allehanda ting kunde förvaras.

Genom detta plagg erhöll mannens figur ett oformligt utseende, och ytterst skrattretande verkade dessutom det runda, rödkindade, ogement vänliga ansiktet, vars små ögon voro i oavbruten rörelse, på det att ingenting måtte undgå dem. I handen bar han en dubbelbössa, vilken tydligen besatt en vördnadsbjudande ålder.

Gossen i hans sällskap kunde vara omkring sexton år. Han var blond, grovbyggd och såg allvarsam och trotsig ut. Hans dräkt bestod av hatt, jaktskjorta, byxor, strumpor och skor, alltsammans av skinn. Utom med en flintbössa var han beväpnad med en kniv och en revolver.

Då tant Droll beträdde däckets, räckte han handen åt Svarte Tom och ropade med sin falcettstämma: »W e l c o m e, gamle Tom! Vilken överraskning! Vilken evighet, sedan vi sågo varandra! Varifrån och varthän?«

De skakade hand på det hjärtligaste, och Tom svarade: »Från Mississippi. Skall till Kansas, där jag har mina flottkarlar i skogarna.«

»W e l l , a l l r i g h t. Vi ha alltså samma väg. Jag skall också dit och längre ändå. Få alltså vara tillsammans en smula. Dock först och främst biljetterna, sir. Vad ha vi att betala, jag och den här lille mannen, om det är nödvändigt?« Denna fråga var ställd till kaptenen.

»Det beror på hur långt ni skall, och på vilken plats ni far,« svarade denne.

»Plats? Tant Droll tar alltid första; alltså hytt, sir? Och hur långt? Låt oss tills vidare säga Fort Gibson. Kunna ju alltid sedan göra lasset längre? Ni tar väl emot n u g g e t s?¹«

»Ja, gärna.«

»Men hur står det till med guldvågen? Är ni ärlig?«

Denna fråga kom så hastigt fram, och de små ögonen blinkade därvid så klipskt, att den alls icke kunde upptas illa. Emellertid låtsades kaptenen, som om han blev ond, och svarade: »Fråga inte så där en gång till, ty då kastar jag er genast över bord!«

»Oho, tror ni, att tant Droll är så lätt att förpassa i det våta? Då misstar ni er betydligt. Försök bara en gång!«

»Nå,« sade kaptenen, »mot damer måste man vara artig, och som ni är en tant, så hör ni ju till det täcka könet. Jag vill därför inte uppta er fråga så illa. För övrigt har det ingen brådska med betalningen. Vänd er vid tillfälle till styrman.«

»Nej, jag anlitar ingen kredit, inte ens för en minut; det är min princip, om det är nödvändigt.«

»W e l l ! Så kom med till kontoret!«

De avlägsnade sig, och de övriga utbytte sina tankar om den konstiga figuren. Kaptenen kom fortare tillbaka än Droll. Han sade i förvånad ton: »Mina herrar, de där n u g g e t s skulle ni ha sett! Han for in med ena handen

i sin rockärm, och då han åter sträckte ut den ur hålet, hade han den full av guldorn, stora som ärter, som nötter, ja, somliga ännu större. Denne man måtte ha upptäckt en riktig guldgruva.«

Droll betalade under tiden sin avgift på kontoret och såg sig sedan omkring. Han fick först syn på Cornels karlar, så drev han långsamt fram mot fördäck och tog dem i närmare skärskådande. Hans blick kom ett ögonblick på Cornel, och så frågade han: »Förlåt, sir, ha inte vi sett varandra en gång förut?«

»Inte vad jag vet,« svarade den tillfrågade.

»O, jag tycker alldeles, att vi ha råkats förr. Var ni inte en gång uppe vid Missouri?«

»Nej.«

»Inte heller i Fort Sully?«

»Känner ej ens till det.«

»Hm! Kanske jag kan få veta ert namn?«

»Varför det?«

»Emedan ert utseende tilltalar mig, sir. Och så fort jag finner behag i någon, ger jag mig inte till tåls, förrän jag fått veta, vad hon heter!«

»Vad det angår, så behagar också ni mig,« sade Cornel i skarp ton; »men trots detta skulle jag omöjligt vara så oartig att fråga efter ert namn.«

»Varför inte? Jag anser det ej för någon oartighet och skulle genast besvara er fråga. Jag har ingen anledning att förtiga mitt namn. Endast den, som inte har riktigt klara papper, döljer sitt namn.«

»Skall detta vara en förolämpning, sir?«

»Faller mig icke in! Jag förolämpar aldrig ett människobarn, om det icke är nödvändigt. Farväl, sir, och behåll ert namn för er själv. Jag vill inte veta det.« Han vände sig om och gick därifrån.

»Detta till mig!« mumlade den röde. »Och jag måste stå och ta emot det!«

¹Utvaskade korn av rent guld.

»Varför det?« skrattade en av hans män.
»Jag skulle ha svarat den där lädersäcken med knytnäven!«

»Och dragit det kortaste strået! En man, som låter en svart panter komma sig på armslängds avstånd och så ger honom en laddning lika kallblodigt, som hade han en präriehund framför sig, är inte att förakta. För övrigt är det inte fråga bara om honom. Jag skulle snart ha också andra emot mig, och vi måste undvika allt uppseende.«

Droll hade åter gått akterut och stötte på vägen på de båda indianerna, som sutto på en tobaksbal. Då de finga syn på honom, reste de sig som människor, vilka vänta att bli tilltalade. Droll hejdade sina steg, då han såg dem, gick raskt fram till dem och utropade: »M i r a , e l o s o v i e j o y e l o s o m o z o — se där, Den gamla björnen och Den unga björnen!«

Det var spanska. Han måtte alltså veta, att de båda röda icke förstodo och talade engelska så väl, men spanska flytande.

»Qué sorprese, la tia Droll — vilken överraskning, tant Droll,« svarade den gamle indianen, ehuru han redan sett honom, då han var på flotten.

»Vad gör ni här i östern och på denna båt?« frågade Droll och räckte dem båda händerna.

»Vi voro med flera röda bröder i New-Orleans för vissa uppköp och befinna oss nu på hemväg, medan de andra komma efter med sakerna. Flera månader ha gått, sedan vi sågo tant Drolls anlete.«

»Ja, Den unge björnen har blivit dubbelt så stor under tiden. Leva mina röda bröder i fred med sina grannar?«

»De ha grävt ned krigsyxan och önska ej att åter gräva upp den.«

»När komma ni till era stamfränder?«

»Det veta vi ej. Vi trodde, att vi skulle behöva en halv månad, men nu kommer det att dröja längre.«

»Nu? Vad vill det ordet betyda?«

»Att Den gamle björnen inte förr kan vända hem, än han doppat sin kniv i den förolämpandes blod.«

»Vem är det?«

»Den vita hunden där borta med det röda håret. Han har slagit Den gamla björnen med handen i ansiktet.«

»A l l d e v i l s !² Är den karlen vid sina sinnen! Han måste väl veta, vad det betyder att slå en indian och till på köpet Den gamle björnen!«

»Han tycks ej veta, vem jag är. Jag sade mitt namn på min stams språk och ber min vite broder att icke säga det på engelska för honom.«

»Om jag överhuvud taget någonsin kommer att översätta något för honom, så blir det något annat än min broders namn. Nu skall jag bort till de andra, som gärna tala med mig; men jag skall ofta komma till er för att lyssna till edra stämmor.«

Han fortsatte den avbrutna färden akter över. Dit hade nu den räddade flickans fader kommit för att berätta, att hans dotter vaknat ur sin vanmakt och endast behövde lugn för att riktigt hämta sig. Därpå skyndade han till indianerna för att tacka den modige gossen för hans hjältedåd. Droll, som hört hans ord, gjorde sig underrättad om, vad som passerat. Då Tom berättat det för honom, sade han: »Ja, det tror jag pojken om; han är inte barn längre, utan fullvuxen man.«

»Känner ni dem? Vi sågo, att ni talade med dem.«

»Vi ha träffats några gånger.«

²I tyska texten *Alle Teufel!* (Anm. år 2002.)

»Träffats? Han kallade sig tonkawa, och denna nästan utdöda stam befinner sig ej på vandring, utan är bofast på sina eländiga reservationer i Riodalen.«

»Den store björnen har ej blivit bofast, utan strövar, trogen sina förfäders vanor, omkring, alldeles som apachehövdingen Winnetou. Det är nog troligt, att han har en viss plats, då han vilar ut efter sina vandringar, men han hemlighåller den. Han talar emellanåt om 'de sina', och så ofta vi råka träffas, gör jag mig undermåttad, om de må väl; men vilka och var de äro, har jag aldrig kunnat utforska. Han ämnade sig också nu till dem, men ser sig uppehållen av en hämnd, han är skyldig Cornel.«

»Talade han därom?«

»Ja. Han ville ej vila, förrän den blivit utkrävd. Cornel kan därför redan, enligt min åsikt, anses för död.«

»Det har också jag sagt,« inföll Old Firehand. »Om jag känner indianen, var det inte av feighet, han lät Cornel slå sig.«

»Så?« frågade Droll och såg forskande på jätten. Också ni har lärt känna indianerna, om det är nödvändigt? Ni ser mig emellertid inte sådan ut, ehuru ni är en verklig Goliath. Jag föreställer mig, att ni passar mycket bättre i salongen än på prärien.«

»O ve, tant,« skrattade Tom. »Där högg ni ordentligt i sten. Gissa bara, vem denne herre är, som tillhör våra berömdaste västmän.«

»Av den sorten ges det enligt min åsikt endast två, ty ingen tredje förtjänar som de, att man hugger till med superlativet om honom.« Han gjorde en paus, knep ihop ena ögat, blinkade med det andra, lät höra ett kort skratt, som lät icke olikt en klarinettdrill, och fortsatte därpå: »Dessa båda äro nämligen Old Shatterhand och Old Firehand. Som jag känner den förre, om det är nödvändigt, så kan denne sir icke

gärna vara någon annan än Old Firehand. Är det rätt?«

»Ja, det är jag,« nickade den ifrågavarande.

»E g a d?« frågade Droll och tog två steg tillbaka, fortfarande betraktande honom med det öppna ögat. »Ni är verkligen denne man, för vilken varje skälm darrar. Gestalten är nog sådan, den beskrives, men — — kanske ni likväl bara skämtar!«

»Nå, är detta också skämt?« frågade Old Firehand, i det han med högra handen fattade Droll i kragen, lyfte honom, svängde honom tre gånger runt i luften och därpå satte ned honom på en närstående packlår.

Den så hanterade blev mörkröd i ansiktet. Han kippade efter andan och flåsade fram i korta, avhuggna meningar: »Z o u n d s, sir, tror ni mig vara en perpendikel eller en centrifugalregulator? Tror ni, att jag är inrättad för att dansa runt omkring er i luften! Verkligen lycka, att min s l e e p i n g-g o w n är av durabelt skinn, annars hade den gått sönder, och jag hade slungats i floden! Old Firehand. Har ofta tänkt, hur mycket det skulle glädja mig att en gång få se er. Jag är bara en stackars trapper, men förstår mycket väl, vad en man av ert slag betyder. Här är min hand, och om ni inte vill djupt bedröva mig, så visa inte bort den!«

»Visa bort den, det vore en stor synd. Jag räcker gärna handen åt varje bra karl och så mycket hellre då åt en, som på ett så utmärkt sätt gjort sitt inträde bland oss.«

»Utmärkt? På vad sätt?«

»Då ni sköt pantern.«

»Bah! Det var väl ingenting att tala om! Djuret hade inte alltför trevligt i vattnet; han ville mig inte något ont, bara rädda sig på min flotte. Tyvärr var jag just inte gästvänlig.«

»Det var klokt av er, ty pantern hade sannernligen vissa avsikter på er. För vattnet fruktar han ej; han simmar utmärkt och hade kunnat

nå stranden utan ansträngning. Genom att döda honom, har ni räddat många människoliv. Jag skakar er hand och önskar, att vi få lära känna varandra närmare.«

»Alldeles min önskan, sir. Men jag har inte kommit på den här ångbåten för att törsta ihjäl. Låt oss därför gå ned i salongen och ta ett glas.«

Man följde denna uppmaning. Tom måste betala mellanavgift till hyttplats för att kunna göra sällskap, vilket han emellertid mycket gärna gjorde.

Då gentlemännen försvunnit från däck, kom negern, som ej fått vara med och se på pantern, upp ur maskinrummet. Han hade blivit avlöst av en annan eldare och sökte nu en skuggig plats för att sova middag. Då han långsamt och tydligt vid dåligt humör kom dinglande fram, iaktogs han av Cornel, som vinkade honom till sig.

»Vad vill ni, sir?« frågade den svarte. »Har ni något ärende, så vänd er till stewarten. Jag är inte för passagerarna.«

Han talade engelska som en vit.

»Det förstår jag,« sade Cornel. »Jag ville bara fråga er, om ni vill dricka ett glas brandy med oss.«

»Är det så, så är jag med. Där nere i eldarummet torka hals och tunga ur kroppen på en. Men jag ser inte till minsta droppe här!«

»Här har ni en dollar! Hämta, vad ni vill ha där borta vid baren och slå er ned hos oss.«

Det inbundna uttrycket försvann genast från negerns ansikte och han blev med ens betydligt rörligare på foten. Han hämtade två fulla flaskor jämte några glas och satte sig därpå bredvid Cornel. Då det första glaset halakat över hans tunga, slog han i ett andra åt sig, tömde det och frågade därpå: »Det här är en förfriskning, sir, som jag inte ofta kan bestå mig. Hur kom ni på den tanken att inbjuda

mig? Ni vita äro inte annars så spendersamma mot oss svarta.«

»För mig och mina vänner smäller en neger lika högt som en vit. Jag har märkt, att ni är anställd som eldare. Det är ett tungt och törstbringande arbete, och då jag föreställer mig, att kaptenen inte slösar hundradollarsedlar på er, så sade jag mig själv, att ett gott glas skulle anstå er bra.«

»Ja, det var en ypperlig idé, ni fick. Kaptenen betalar tyvärr dåligt; man får inte till en ordentlig florshuva, helst som han inte ger något förskott, åtminstone inte på mig, utan först vid resans slut gör ett grepp i pungen — d a m n !«

»Nå, i dag skall det bero på er själv, om ni vill skaffa er den där huvan.«

»Hur så?«

»Jag är icke den, som knusslar med några dollar, om ni vill göra mig en tjänst!«

»Några dollar? H u z z a ! För det får jag ju flera flaskor! Fram bara med er önskan, sir. Tjänsten skall jag gärna göra er!«

»Saken är inte så lätt. Jag vet inte, om ni är rätte mannen.«

»Jag! När det är fråga om att förtjäna till ett glas så är jag alltid rätte mannen.«

»Möjligt! Men det måste uträttas slugt!« s. 32

»Slugt? Det är väl ändå ingenting, som kan gå ut över min rygg? Kaptenen tål inte några skälmstycken.«

»Var lugn! Det är inte alls fråga om något sådant. Ni skall bara lyssna litet, höra upp litet.«

»Var? På vem?«

»I salongen.«

»Så? Hm?« brummade han eftertänksamt.

»Varför det, sir?«

»Därför att — nå, jag vill vara uppriktig mot er.« — Han sköt ett fullt glas fram till negern

och fortfor i förtrolig ton: »Där finns en jättelik herre, som de kalla Old Firehand, vidare en svartskäggig karl, som heter Tom, och slutligen en pajasfigur i en lång skinnrock, som lystrar till namnet tant Droll. Den där Old Firehand är en rik farmare, och de båda andra äro hans gäster, som han tar med sig hem. Händelsevis vilja nu också vi till denna farm för att där taga arbete. Det förstås då av sig självt, att det här ges ett gott tillfälle att utforska, vad det är för slags folk, vi få att göra med. Jag gissar, att de komma att språka om sina affärer, och om ni håller öronen öppna, bör det inte alls falla sig svårt att uträtta saken. Ni ser och hör, att jag inte begär det minsta orätta av er.«

»Alldeles rätt, sir! Ingen människa har förbjudit mig att höra, om andra tala. De närmaste sex timmarna tillhöra mig. Jag är ledig från arbete och kan göra vad som behagar mig.«

»Men hur tänker ni gå till väga? Får ni gå in i salongen?«

»Förbjudet är det nog inte; men jag har ingenting att uträtta där.«

»Så hitta på en förevändning. Finns det inte något arbete, med vilket ni kunde sysselsätta er en längre stund där inne?«

»Nej — — men vänta! Jag fick en idé. Fönsterna behöva tvättas, jag kunde göra det.«

»Men är det ni, som skall bestyra om den saken?«

»Det är egentligen stewartens sak, men han ser gärna, att jag åtar mig det.«

»Men kan han inte fatta misstankar?«

»Nej. Han vet, att jag gärna tar mig en sup. Jag säger, att jag är törstig och vill putsa fönstren i hans ställe för en sup. Jag vet nog hur jag skall ställa mig. Alltså, hur många dollar lovar ni mig?«

»Jag betalar allt efter värdet av de upplysningar, ni skaffar mig, men minst tre dollars.«

»A l l r i g h t; det är överenskommet. Slå i ett glas till, sedan måste jag gå.«

Då han avlägsnat sig, utfrågade man Cornel, vad han egentligen åsyftade med detta uppdrag. Han svarade: »Vi äro fattiga t r a m p s och ha här måst betala biljetter, och därför vill jag försöka komma underfund med, om vi inte på något vis kunna få våra pengar tillbaka. Den långa marsch, som förestår oss, kostar också mycket pengar. Och som ni veta, är vår pung ganska mager.«

»Vi skola ju fylla den i järnvägs-kassan.«

»Vet ni då så noga, att denna plan verkligen skall lyckas? Om vi kunde mynta redan här, så vore det den största dårskap att lämna tillfället obegagnat.«

»Alltså, rakt på sak: stöld här ombord? Det är farligt. Man kan inte ögonblickligen ge sig i väg, och om vederbörande upptäcker sin förlust, så blir det ett fasligt hallå med visitation av hela fartyget och alla människor ombord. Och vi bli de första, på vilka misstankarna falla.«

»Du är den största fårskalle, jag någonsin träffat på. En sådan affär är farlig eller inte, allt efter som den skötes. Och jag är sannerligen inte den, som tar den på något bakvänt vis. Om ni följa mig, så skall alltsammans och även den sista stora kuppen lyckas oss.«

»Där uppe vid Silversjön? Bara man nu inte dragit dig vid näsan?«

»P s h a w ! Jag vet, vad jag vet. Det kan inte falla mig in att redan nu ge er en utförlig redogörelse. Det skall jag göra, först då vi äro på ort och ställe. Till dess måste ni tro mig, när jag säger, att det finns rikedomar där uppe, som räcka för oss alla, så länge vi leva. Nu må vi undvika allt onödigt prat och avvakta, vad den dumme negern³ kan bringa för underrät-

³I tyska texten *der dumme Nigger*. (Anm. år 2002.)

telser.« Härmed lutade han sig bakåt och slöt ögonen till tecken, att han nu inte ville höra eller säga något mera. Även de andra lade sig till ro.

Den dumme negern⁴ föreföll emellertid vara vuxen sin uppgift. Hade han mött något oöverstigligt hinder hade han säkert kommit åter för att tillkännage det. Nu hade han först gått till betjäningens hytt för att tala med stewarten och sedan försvunnit genom salongsdörren, utan att åter bli synlig. Men än en timme förflöt, innan han syntes på däck. Han hade flera disktrasor i handen, lade bort dessa och kom så fram till det i hast åter muntra sällskapet, hos vilket han slog sig ned, utan att lägga märke till de fyra ögon, av vilka han och *t r a m p s* skarpt betraktades. Dessa fyra ögon tillhörde de två indianerna, Den gamle och Den unga björnen.

»Nå?« frågade Cornel ivrigt. »Hur har ni utrett mitt uppdrag?«

Den tillfrågade svarade misslynt: »Jag har gjort mig all möda, men tror inte, att jag får mer än de tre dollarna för vad jag hört.«

»Och varför inte?«

»Därför att jag lyssnat förgäves. Ni har nämligen misstagit er, sir. Jätten heter nog Old Firehand, men han är inte alls farmare och kan således ej heller ha inbjudit den där Tom och tant Droll till sig.«

»Det var förargligt!« utbrast Cornel och låtsades en ton av misräkning.

»Ja, så förhåller det sig,« bekräftade negern. »Jätten är en berömd jägare och skall långt bort upp i bergen.«

»Vart?«

»Det sade han inte. Jag lyssnade till allt, och icke ett enda ord undgick mig. De tre männen

sutto avskilt från de övriga med fadern till flickan, som pantern ville sluka.«

»Skall han ensam dit bort?«

»Nej. Den där fadern heter Butler och är ingenjör. Också han skall med.«

»En ingenjör? Vad kunna dessa två ha att göra bland bergen?«

»Kanske ha de upptäckt en malmfyndighet, som Butler skall undersöka.«

»Nej, det förstår Old Firehand bättre än någon ingenjör.«

»De ämna först söka upp Butlers bror, som har en väldig farm i Kansas. Denne bror måtte vara en mycket rik man. Han har levererat boskap och spannmål ned till New-Orleans, och ingenjören har nu inkasserat pengarna där för att föra dem med till honom.«

Cornels ögon glänste. Men varken han eller kamraterna förrådde med en min eller rörelse, huru viktiga dessa underrättelser voro. »Ja, i Kansas ges det stenrika farmare,« anmärkte han i likgiltig ton. »Men den där ingenjören är bra oförsiktig. Är summan stor?«

»Han viskade om niotusen dollar i sedlar. Men jag vet inte, om jag förstod honom rätt.«

»En sådan summa för man inte med sig. Vartill skulle då bankerna tjäna. Om han faller i händerna på *t r a m p s*, äro pengarna förlorade.«

»Nej. De skulle inte finna dem. Där han har dem, skulle de nog inte söka.«

»Känner ni då till gömstället?«

»Ja. Han visade det för de andra, fastän mycket hemlighetsfullt, eftersom jag var närvarande. Jag vände ryggen till, och därför trodde de, att jag inte skulle se deras fingertecken; men de tänkte inte på spegeln, som jag såg alltsammans i. Ingenjören har nämligen en gammal bowiekniv med ett ihåligt skaft, i vilket sedlarna är dolda. *T r a m p s* kunde visserligen plundra honom in på bara kroppen. Men

⁴I tyska texten på detta ställe »*der dumme Nigger*« inom anföringstecken. (Anm. vid avskrift år 2002.)

en sådan gammal usel kniv tar inte den sniknaste rövare ifrån sitt offer, emedan han inte själv behöver den och åtminstone vill lämna den plundrade ett vapen, utan vilket han här i västern vore förlorad.«

»Det är sannerligen ganska sinnrikt. Men var har han då kniven? Han bär inte jägardräkt.«

»Han har bältet under västen, och från detta hänger läderslidan, i vilken kniven sitter, på vänstra sidan under rockskörtet.«

»Så, men det kan då inte intressera oss. Vi äro inga t r a m p s, utan ärliga skördearbetare. Det gör mig bara ledsen, att jag misstagit mig om jätten. Likheten med den farmare, jag avser, är mycket stor, och han har också alldeles samma namn.«

»Kanske är han en bror till honom. För övrigt är det inte bara ingenjören, som bär så där mycket pengar på sig. Den svartskäggige talade också om en avsevärd summa, som han mottagit till fördelning bland sina kamrater, som äro timmerflottare.«

»Var hålla då de till?«

»De hugga skog vid Blackbearfloden, som jag för övrigt inte alls känner till.«

»Jag känner den jag. Den mynnar ut nedanför Tuloi i Arkansas. Är sällskapet talrikt?«

»Bortåt tjugu man, idel duktiga pojkar, förklarade han. Och den löjliga karlen i den där skinn-nattrocken har en hel mängd n u g - g e t s på sig. Också han skall till västern.«

»Skulle gärna vilja ha reda på platsen, dit de ämna sig.«

»Den nämnde de tyvärr ingenting om. Efter vad det föreföll, ämna de göra sällskap, alla tre. De ha funnit stort behag i varandra, och sova i hytter intill varandra.«

»I vilka? Vet ni det?«

»Ja, ty de talade högt därom. I nummer ett sover ingenjören, Old Firehand har nummer

två, Tom nummer tre, nummer fyra tant Droll och nummer fem lille Fred.«

»Vem är det?«

»Gossen i Drolls sällskap.«

»Är han Drolls son?«

»Nej. Inte försåvitt jag kunde förstå.«

»Vad heter han i tillnamn, och varför är han i sällskap med tant Droll?«

»Därom yttrades ej ett ord.«

»Ligga hytterna ett till fem till höger eller vänster?«

»På styrbords sida alltså, härifrån räknat, till vänster. Ingenjörens flicka sover tillsammans med sin mor i en damhytt. Dock behöver jag ju inte prata om allt det här, som naturligtvis inte kan intressera er det allra minsta.«

»Alldeles riktigt. Som jag har misstagit mig om dessa människor, kan det vara mig alldeles likgiltigt, var de bo och sova. Jag avundas dem för övrigt icke alls deras trånga hytter, i vilka de nästan måste kvävas, då vi däremot på öppna däck ha så mycket frisk luft, som vi kunna önska.«

»W e l l ! Men frisk luft ha också hyttpassagerarna, då fönstren tas ur och gasjalousier sättas i stället. Allra sämst ha naturligtvis vi det. Vi måste, om vi inte ha något arbete om natten, egentligen sova där nere« — han pekade på en lucka i närheten — »och det är en särskild ynnest, om styrmannen tillåter oss ligga här bland passagerarna. Genom den trånga luckan kommer ingen luft, och från kölrummet stiger mögellukt upp. På varma dagar är det, så att man kan storkna.«

»Står ert sovrum i förbindelse med kölrummet?« frågade Cornel ivrigt.

»Ja. Det går en trappa dit ned.«

»Kunna ni inte stänga den?«

»Nej. Det vore för besvärligt.«

»Då äro ni sannerligen beklagansvärda. Men nog nu med dessa historier, vi ha ju ännu litet kvar i flaskan.«

»Rätt så, sir! Också av att tala blir strupen torr. Jag vill ta ännu en klunk och sedan få mig en lur. Då mina sex timmar äro förbi, måste jag åter till fyren. Men hur var det nu med mina dollars?«

»Jag håller mitt ord, ehuru jag ger ut dem alldeles förgäves. Här har ni alltså de tre dollarna. Mer kan ni inte begära, då ni inte gjort oss någon nytta.«

»Jag begär inte heller mer, sir. För dessa tre dollars får jag tillräckligt mycket brandy till ett rus. Ni är en verklig gentleman. Önskar ni något mera, så vänd er bara till mig.« Han tömde ytterligare ett fullt glas och gick sedan och lade sig i skuggan av en stor bomullsbal.

De andra sågo nyfiket på sin anförare, ty de kunde inte fatta avsikten med vissa av hans frågor.

»Här får jag lov att finna någon utväg,« sade han med ett självbelåtet leende. »Niotusen dollars i banksedlar, alltså kontanta pengar. Det är en duktig summa, som blir oss välkommen.«

»Om vi bara hade den« inföll en, som brukade uppträda som de andras taleman.

»Vi ha den.«

»Inte än på långa vägar.«

»Oho! Om jag säger det, så är det så!«

»Nå, hur skola vi komma åt den? Hur skola vi få fatt i kniven?«

»Jag hämtar den ur sovhytten. Ett så viktigt värv anförtror jag inte åt någon annan.«

»Och om man överraskar dig?«

»Det är otänkbart. Min plan är färdig, och den skall lyckas.«

Fram emot aftonen blev det åter rörelse på däck. Värmen hade minskat, och vinden fläkade lätt. Damer och herrar kommo ur sina

hytter för att njuta av svalkan. Även ingenjören befann sig bland dem. Han hade med sig sin fru och dotter, vilken senare nu fullständigt hämtat sig från sin förskräckelse och det ofrivilliga badet. Dessa tre personer uppsökte indianerna, då de två damerna ej ännu tackat dem.

»He-el bakh schai-bach natelumakik — nu ämna de ge oss pengar,« sade fadern på tonkawaspråket till sin son, då han såg dem nalkas.

Hans ansikte mulnade, då detta slags sätt att visa sin tacksamhet utgör en svår kränkning för en indian. Sonen höll sin högra hand med ryggsidan uppåt framför sig och sänkte den därpå hastigt, vilket utgjorde ett tecken till, att han ej var av samma åsikt som fadern. Hans blick vilade med välbehag på flickan, som han räddat. Denna trädde med raska steg fram till honom, tog hans hand mellan sina båda, tryckte den hjärtligt och sade: »Du är en god och modig gosse. Så synd att vi inte bor nära varandra, jag skulle vilja hålla av dig.«

Han såg allvarligt upp i hennes rosiga ansikte och svarade: »Mitt liv skulle tillhöra dig. Den store anden, som hör dessa ord, vet, att de äro sanna.«

»Så vill jag åtminstone ge dig ett minne, att du ej må glömma mig. Får jag?«

Han nickade blott. Hon drog en tunn guld-ring av sitt finger och trädde den på hans vänstra lillfinger, på vilket den passade förträffligt. Han såg på ringen och så på henne, grep under sin zunimantel, lindade något från sin hals och gav henne det. Det var ett litet tjockt, fyrkantigt stycke läder, vitgarvat och läderprässat, på vilket voro inristade några tecken.

»Jag också giva dig minne,« sade han. »Det är ett t o t e m från Nitropan-homosch, vara läder, icke guld. Men om du råkar i fara hos indianerna och visar det, är faran strax över. Alla

indianerna känna och älska Nitropan-homosch och lyda hans t o t e m.«

Hon förstod ej, vad ett totem var, och vilket stort värde det i vissa fall kan ha. Hon förstod blott, att han i gengåva för ringen gav henne ett stycke läder; men hon visade sig ej besviken. Hon band hans t o t e m om sin hals, varvid den unge indianens ögon lyste av tillfredsställelse, och svarade: »Jag tackar dig! Nu äger jag något från dig och du något från mig. Det gläder oss båda, ehuru vi nog också utan dessa gåvor ej skulle ha glömt varandra.« Nu tackade också flickans moder, men endast genom en enkel handtryckning, och därpå sade fadern:

»Hur skall jag nu belöna Den lilla björnens mod? Jag är icke fattig; men allt, vad jag äger, vore för litet, för vad han gjort mig. Jag måste alltså bli hans gäldenär, men också hans vän. Blott ett minne kan jag ge honom. Vill han mottaga dessa vapen av mig? Jag ber därom.« Han drog upp ur sin ficka två nya, särdeles vackert arbetade revolverar, vilkas kolvar voro inlagda med pärlemono och räckte honom dem.

Den unge indianen behövde icke ett ögonblick besinna sig på, vad han hade att göra. Han tog ett steg tillbaka och sade: »Den vite mannen erbjuder mig vapen: en stor, stor ära för mig, ty endast män få vapen. Jag mottar dem och skall endast använda dem för att försvara goda människor mot dåliga. H o w g h !« Han tog revolverarna och stack dem i bältet under manteln.

Nu kunde hans fader icke längre hålla sig. Man såg på hans ansikte, att han kämpade med sin rörelse. Han sade till Butler: »Jag tackar den vite mannen, att han ej giva penningar som till slavar eller människor, som ej ha någon ära. Detta var större lön, vilken vi ej glömma. Vi vilja alltid vara vänner till den vite mannen, hans squaw och hans dotter. Han bevare väl den unge björnens t o t e m; det är också

min. Den store anden sände honom alltid sol och glädje!«

Tacksamhetens visit var slut. Man tryckte ännu en gång varandras händer och skildes sedan. De båda indianerna satte sig på sin låda.

»Tita enokh — goda människor!« sade fadern.

»Tua — tua enokh — mycket goda människor!« instämde sonen. Detta var de enda utgjutelser, deras indianska tystlåtenhet tillät dem. Fadern kände sig särskilt hedrad av, att det icke var han, utan blott sonen, hans stolthet, som fått mottaga gåvorna.

Att ingenjören visat sin tacksamhet med efter indianska begrepp så stor finkänslighet berodde ej på honom själv, därtill var han för litet förtrogen med rödskinnens tänkesätt och vanor. Därför hade han rådfrågat Old Firehand. Nu återvände han till denne, som satt med Tom och Droll framför kajutan, och berättade för honom, huru gåvorna blivit mottagna. Då han berättade om t o t e m, hördes på hans ton, att han ej riktigt förstod att uppskatta dess värde. Därför frågade han Old Firehand: »Ni vet ju, vad ett totem är, sir?«

»Ja. Det är en indians handtecken ungefär som hos oss ett sigill, och kan bestå av de mest olika föremål och de mest olika ämnen.«

»Denna förklaring är nog riktig, men inte vidare uttömmande. Varje indian får inte bära ett t o t e m; det är endast berömda hövdingar, som ha rättighet därtill. Att denne gosse redan äger det, och frånsett att det samtidigt är faderns, utgör ett bevis på, att han redan har handlingar bakom sig, som till och med av rödskinnen anses ovanliga. Vidare äro totem olika, beroende på deras olika ändamål. Ett visst slag begagnas endast som legitimation och bekräftande, således liksom hos oss sigillet eller underskriften. Det slag, som är det viktigaste för oss blekansikten, är likväl det,

som gäller ett slags anbefallning för den som fått det. Låt mig se läderbiten!«

Flickan gav honom den, och han granskade den noga.

»Kan ni tyda dessa tecken, sir? frågade Butler.

»Ja,« nickade Old Firehand. »Jag har så ofta och så länge varit hos de olika stammarna, att jag icke blott talar deras språk, utan också förstår deras skrivtecken. Detta totem är ett av de värdefullaste, som någonsin bortgivits. Det är avfattat på tonkawaspråket och lyder: 'Scha-khe i kauvan chlatan, he el ni ya?' Dessa ord betyda i noggrann översättning: 'Hans skugga är min skugga, och hans blod är mitt blod; han är min äldre broder'. Och därunder står den unge björnens namnteckning. Beteckningen äldre broder är hedersammare än endast broder. Ett totem kan ej innehålla en varmare anbefallning. Den som gör innehavaren av detta något ont, har att vänta den svåraste hämnd av Stora och Lilla björnen och alla deras vänner. Förvara detta totem väl, sir, så att skriftens röda färg bibehålles. Man vet icke, vilken stor tjänst det kan göra er, helst som vi just ämna oss till den trakt, där tonkawas bundsförvanter bo. Många människoliv bero av denna lilla läderbit.«

Ångaren hade under eftermiddagen passerat Ozark, Fort Smith och Van Buren och nådde nu den vinkel, i vilken Arizonas flodbädd tager en avgjord riktning mot norr. Kaptenen hade tillkännagivit, att man omkring två timmar efter midnatt skulle vara vid Fort Gibson, där han måste ligga kvar till morgonen för att underrätta sig om vattenståndet högre upp i floden. För att vara utvilade vid ankomsten dit, gingo de flesta passagerarna mycket tidigt till kojs, ty man hade att vänta, att man i Fort Gibson finge vara vaken ända till fram på morgonen. Däcket utrymdes helt och hållet av hytt-

passagerarna och i salongen sutto endast några få personer. I röksalongen där bredvid höll blott tre personer till, nämligen Old Firehand, Tom och Droll, vilka ostörda av andra berättade för varandra sina upplevelser. Den förstnämnde bemöttes av de båda andra med en nästan till vördnad gränsande högaktning, som likväl icke hindrade, att han ännu ej kommit vidare underfund med tant Drolls förhållande och närmaste avsikter. Nu frågade han, hur det kommit sig, att Droll fick i västern heta tant.

Den tillfrågade svarade: »Ni känner ju till männens i västerns sed att åt alla giva ett ökel eller krigarnamn, som har avseende på någon egendomlighet hos den, det gäller. I min nattrock ser jag ju ut som en kvinna, och därtill passar också min gälla röst. Förr talade jag i basen, men en förkylning gjorde slut på de djupa tonerna. Då jag nu till på köpet har för vana att som en god moder eller tant ta mig an varje bra karl, så har man givit mig namnet tant Droll.«

»Men Droll kan väl inte vara ert familjnamn?«

»Nej. Jag är gärna munter, kanske ibland även litet tokrolig. Därför har jag fått namnet.«

»Får man kanske höra ert verkliga namn? Jag heter Winter, och han Tom Grosser. Ni har redan hört, att vi egentligen äro tyskar. Ni tycks emellertid själv vilja insvepa er härkomst i djupt mörker.«

»Jag har visserligen anledning att inte tala därom, men visst inte emedan jag skulle ha något att blygas för. Dessa orsaker äro mera av spekulativ art.«

»Spekulativ? Hur skall jag fatta det?«

»Mera därom kanske senare. Jag vet nog, att ni gärna önskar veta vad jag nu skall göra i västern, och varför jag släpar min sextonåriga pojke med mig. Den tiden kommer nog, då

jag skall säga er det. Vad mitt namn beträffar, skulle det skrämma en skald. Det är nämligen förskräckligt opoetiskt. Jag heter — — Pampel.«

»Huru, Pampel?« skrattade Old Firehand. »Poetiskt är det då visst inte, och om jag skrat- tar, så är det inte åt namnet, utan åt den grimas, ni gjorde därvid. För övrigt är namnet visst inte ovanligt. Jag har känt ett geheimeråd Pampel, som bar det med stor värdighet. Men ordet är tyskt. Ni är väl således av tysk härkomst?«

»Ja.«

»Alltså en infödd tysk, en landsman!« utbrast Old Firehand. »Vem kunde tänka det?«

Nu voro alla hytter upptagna, och i salongerna släcktes ljusen. Uppe på däck brunno endast lantärnorna. Utkiken, styrmannen och officeren, som vandrade fram och åter på däck, voro de enda, som tycktes vara vakna, maskinisterna undantagna.

Också t r a m p s lågo, som om de sovo, tämligen långt ifrån matroserna, som till följd av den starka värmen voro på däck. Cornel hade helt slugit placerat sitt folk runtomkring skansluckan, så att ingen kunde komma till den, utan att bli sedd. Naturligtvis sov ingen av dem.

»En fördömd historia!« viskade han till den, som låg bredvid honom. »Jag har inte tänkt på, att om natten en karl står här i fören för att iakttaga farvattnet. Han är oss i vägen.«

»Visst inte. I ett sådant mörker kan han inte se ända hit. Det är ju kolmörkt. Inte en stjärna på himlen. När börja vi?«

»Genast. Vi ha ingen tid att förlora, ty vi måste vara färdiga, innan vi komma fram till Fort Gibson.«

»Naturligtvis hämtar du först pengarna.«

»Nej. Det skulle vara en dumhet. Om ingenjören vaknar och märker stölden, innan båten lägger i land, kan allt slå fel. Borren har jag

och nu går jag ned. Skulle du behöva varna mig, så hosta högt. Jag hör det nog.«

Gynnad av mörkret, kröp han till skansluckan och satte fötterna på trappan, som förde ned. De tio trappstegen voro snart tillryggalagda. Nu undersökte han golvet, trevade med händerna. Han fann luckan, som förde djupare ned, och steg ned för den andra trappan. Nedkommen strök han eld på en tändsticka och lyste sig omkring. För att noga orientera sig, måste han gå vidare och tända flera tändstickor.

Rummet, vari han befann sig, var mer än manshögt och förde nästan till mitten av båten. Ingen mellanvägg avdelade det undre skeppsrummet på längden. Några balar lågo här och där.

Nu gick Cornel åt babords sida och satte borren i båtens sida, naturligtvis under vattenlinjen. Under hans kraftiga tryck åt sig borren hastigt in i träet. Plötsligt blev ett häftigt motstånd i plåten, varmed båten var beklädd. Denna måste slås igenom med borren. Men för att rummet skulle fyllas fortare, voro åtminstone två hål erforderliga. Cornel borrade sålunda först så långt akterut som möjligt ett andra hål, också det fram till plåten. Därpå tog han en av stenarna som utgjorde barlast, och slog därmed så länge på borrens handtag, tills denna genomträngde plåten. Genast trängde vatten in och fuktade hans hand, men då han dragit ut borren, träffade honom en grov, kraftig vattenstråle, så att han hastigt måste vika tillbaka. Bruset kunde omöjligt höras till följd av det buller, maskinen gjorde. Nu slog han också igenom plåten i det första hålet och skyndade upp. Borren kastade han ifrån sig först framför den övre trappan. Då han kommit upp till de sina, tillfrågades han tyst, om han lyckats. Han svarade jakande och förklarade, att han nu

genast ämnade smyga sig in i hytten nummer ett.

Salongen och rökrummet lågo på akterdäck, och hytterna på båda sidor om dessa. Var och en av dessa hade en egen dörr ut till salongen. Ytterväggarna av tunn träpanel voro försedda med tämligen stora fönster, vilkas öppningar nu voro täckta endast med gas. Sedan Cornel först gått åt vänster, alltså åt styrbord, måste han vända. Hytten nummer ett var den första och låg sålunda i hörnet. Han lade sig på däck och kröp försiktigt framåt hållande sig tätt intill båtanten, för att icke bli sedd av den patrullerande officeren. Han nådde lyckligt sitt mål. Genom gasen i första fönstret föll ett svagt sken. Det brann ljus i hytten. Skulle Butler måhända ligga vaken och läsa?

Men Cornel övertygade sig om, att det var ljusst också i de andra hytterna, och detta lugnade honom. Kanske skulle just denna omständighet underlätta hans förehavande, som skulle bli tämligen svårt att utföra i mörkret. Han drog fram sin kniv och skar ljudlöst gasen mitt itu uppeifrån och ned. En gardin hindrade honom att se in genom hyttfönstret. Han sköt den sakta åt sidan, och han skulle ha velat jubla högt av glädje över vad han såg.

På vänstra väggen hängde över bädden en brinnande nattlampa, som undertill var försedd med skärm. Ingenjören låg i djup sömn med ansiktet vänt mot väggen. Hans kläder lågo i en stol. Vid högra väggen fanns ett bord, på vilket lågo den sovandes klocka, börs och kniv, som lätt kunde nås utifrån med handen. Cornel tog kniven ur fodralet och undersökte handtaget. Detta kunde skruvas upp som ett nålhus. »Vid alla häxor, det gick lätt!« jublade tjuven. »Jag kunde ha blivit tvungen att gå in och i nödfall strypa honom.«

Ingen hade sett denna händelse. Fönstret vette åt styrbord utåt vattnet. Cornel slängde

fodralet över bord, gömde kniven i sitt bälte och lade sig åter ned för att krypa tillbaka. Han kom lyckligt förbi löjtnanten. Några alnar s. 42 längre fram råkade hans blick falla åt vänster. Han tyckte sig se två svagt fosforlysande punkter, som dock åter försvunno. Det var ett par ögon; han visste det. Med en kraftig, men ljudlös rörelse flyttade han sig framåt och rullade sig sedan lika hastigt åt sidan. Mycket riktigt! Från den plats, där han sett ögonen, hördes ett ljud, som om någon ville kasta sig över en annan. Officeren hade hört det och skyndade fram. »Vem där?« frågade han.

»Jag, Nitropan-Haney,« ljöd svaret.

»Åh, indianen! Sov dock bara!«

»Här har en man smugit sig; gjort något ont; jag sett honom, men han fort bort.«

»Vart?«

»Åt fören till, där Cornel ligga; kunde vara han själv.«

»P s h a w ! Varför skulle han eller någon annan smyga omkring här! Sov du bara och stör inte de andra.«

»Jag sova, men då heller ingen skuld, om ont skett.«

Officeren lyssnade framåt fören, men då ingenting hördes, lugnade han sig. Han var övertygad om, att rödskinnets misstagit sig.

En lång stund förgick. Då kallades han av utkiken fram till bogen. »Sir,« sade mannen, »jag vet inte, vad det kan bero på, men vattnet stiger hastigt. Båten sjunker.«

»Vansinne!« skrattade officeren.

»Kom själv och se.«

Han såg ned, sade ingenting och skyndade bort till kaptenens kajuta. Om två minuter kom han upp igen, följd av denne. De hade en lycka med sig och lyste över bord. En andra lycka hämtades. Löjtnanten steg ned i akter- och kaptenen i förluckan för att undersöka kölrummet. T r a m p s hade avlägsnat sig från den.

Om en kort stund kom kaptenen upp och skyndade akteröver till styrmannen.

»Han kommer inte att slå allarm,« viskade Cornel till de sina. »Men båten kommer att gå till stranden!«

Han hade rätt. Matroserna väcktes i tysthet, och båten ändrade riktning. Utan någon oro kunde det icke ske. Däckpassagerarna vaknade och några hyttpassagerare kommo ut ur sina hytter.

»Det är ingenting; det är inte den minsta fara å färde,« ropade kaptenen till dem. »Vi ha fått litet vatten i kölrummet och måste pumpa ur det. Vi styra mot stranden, och den som är rädd, kan under tiden gå i land.«

Han ville ingiva lugn, men resultatet blev raka motsatsen. Man ropade och skrek efter räddningsbojar. Hytterna blevo tomma. Alla sprungo om varandra. Då föll lanternans sken på den höga stranden. Båten gjorde en gir, så att den kom att ligga parallellt med denna, och ankaret föll. De båda landgångarna visade sig vara tillräckligt långa; de lades ut, och de ängsliga trängdes för att komma i land. Främst av alla voro naturligtvis *t r a m p s*, som hastigt försvunno i nattens mörker.

Utom fartygets besättning hade blott Old Firehand, Tom, Droll och Den gamle björnen stannat ombord. Den förstnämnde hade stigit ned i lastrummet för att se på vattnet. Med ljuset i den högra och borren i den vänstra handen kom han åter och frågade kaptenen, som stod vid pumparna: »Sir, var har denna borrh sin plats?«

»Där borta i verktygslådan,« svarade en matros. »På eftermiddagen låg den för resten där.«

»Nu låg den på mellandäck. Jag slår vad, att fartyget blivit borrh.«

Man kan tänka sig, vilket intryck dessa ord framkallade. Nu kom en ny person tillstädes.

Ingenjören hade fört sin hustru och dotter i land; han återvände ombord för att fullständiga sin dräkt, men kom i nästa ögonblick ut ur sin hytt och ropade, så att alla hörde det: »Jag är bestulen! Niotusen dollars. Gasfönstret är sönderskuret, och pengarna ha tagits från bordet.«

Gamle björnen ropade då ännu högre: »Jag vet, Cornel stulit och borrh håll. Jag se honom, men officeren icke tro. Fråga svarta eldaren! Han dricka med Cornel; han gå bort i salong och torka fönster, han komma igen och dricka mera; han kunna säga allt.«

Kaptenen, officeren, styrmannen och tyskarna samlades kring indianen och ingenjören för att riktigt få höra tilldragelsen. Då ljud plötsligt ett rop från land nedanför det ställe, där båten låg. »Det vara Unga björn,« utropade indianen. »Jag skickade honom efter Cornel, som ha mycket bråttom i land. Han säga, var Cornel vara.«

Unga björn kom nu springande över landgången och ropade, i det han pekade på floden, som vida omkring var upplyst av de många ljusen ombord: »Där ro bort! Jag icke genast finna Cornel, men då se stor båt, som ha firat ned bak för att fara över till andra strand.«

Nu var saken klar. Man såg den bortilande båten. Tramps jublade och skrånade hånfullt. Besättningen och en stor del av passagerarna besvarade ursinniga deras rop. I den allmänna villervallan gav ingen akt på, att indianerna försvunnit. Slutligen lyckades det Old Firehands mäktiga stämman att återställa lugnet, och då förnams nedifrån vattnet en annan röst: »Gamla björnen lånat liten båt. Han efter Cornel för att hämnas. Lämna liten båt där borta och binda den. Kapten skall finna den. Tonkawas hövding icke låta Cornel undkomma. Stora björn och lilla björn måste se hans blod. Howgh!« — De båda hade tagit förbåten och

rodde nu efter flyktingarna. Kaptenen gormade och svor, men förgäves. Medan nu besättningen började pumpa ångaren läns, förhördes den svarte eldaren. Old Firehand snärjde så in honom med sina frågor, att han tillstod allt och berättade varje ord, som blivit sagt. Därigenom blev allt klart. Cornel var tjuven och hade borrarat båten för att komma i land med sitt folk, innan stölden upptäcktes. Negern blev bunden och hade på morgonen att vänta sig prygel.

Det visade sig snart, att pumparna lätt togo herraväldet över vattnet, och att båten inom kort skulle kunna fortsätta sin färd. Passage-rarna återvände således ombord. Tidsförlusten bekymrade dem ej, ja, många gladde sig till och med över äventyret. Minsta nöjet hade ingenjören, han hade mistat en betydande penningssumma, som han måste ersätta. Old Firehand försökte trösta honom.

»Ännu kan man hoppas att återfå pengarna,« sade han. »Fortsätt i Guds namn resan med er hustru och dotter. Jag skall träffa er åter hos er bror.«

»Huru? Ni vill lämna mig?«

»Ja, jag vill förfölja denne Cornel för att frånrycka honom hans rov.«

»Men det är förenat med stor fara!«

»P s h a w ! Ni kan vara viss om, att Old Firehand icke är den man, som brukar frukta dessa t r a m p s.«

»Och ändå ber jag er att låta bli det. Jag vill hellre förlora summan.«

»Sir, det gäller här icke blott era niotusen dollar, utan mycket mera. Tramps ha genom negern fått veta, att också Tom har pengar med sig till sina kamrater vid Black-bear-floden. Jag bedrar mig visst inte, om jag tar för givet, att de vända sig dit för att begå en ny förbrytelse, vid vilken det kan gälla människoliv. De båda tonkawas äro som goda spårhundar efter dem, och vid dagens inbrott följa jag, Tom,

Droll och dennes gosse Fred deras spår. Inte sant, gott folk?«

»Jo,« svarade Tom enkelt och allvarligt.

»Jo visst,« instämde Droll. »Cornel måste bliva vår, även för andras skull. Få vi honom i våra klor så Gud nåde honom, om det är nödvändigt.«

3

Tredje kapitlet.

s. 45 PÅ BLACK-BEAR-FLODENS högra strand brann en stor eld och runt omkring densamma sutto ungefär tjugu karlar, på vilka man kunde se, att de ej på länge kommit i beröring med civilisationen. Deras anletsdrag voro tärda och deras hud ej blott brynt av sol, väder och vind, utan formligen garvad. Utom knivarna hade de inga vapen på sig, dessa måste finnas i blockhuset.

Över elden hängde på en grov trädstam en stor kittel, i vilken stora köttstycken kokade. Bredvid elden stodo två jättekurbitsar med jäst honungsvatten, s.k. m e t. Den, som hade lust, slog i åt sig av denna dryck eller tog sig en fylld bägare av köttspadet ur grytan.

Därunder fördes livligt samspråk. Sällskapet tycktes känna sig tryggt, ty ingen bemödade sig om att tala sakta. Hade dessa människor fruktat närheten av någon fiende, så hade nog elden matats på indianskt vis, d.v.s. så att den endast gav små, ej långt synliga lågor. Mot husväggen stodo uppresta yxor, bilar, stora sågar och andra verktyg, av vilka framgick, att man hade ett sällskap r a f t e r s, skogshugare och flottare, framför sig.

s. 46 Alla i sällskapet tycktes vara vid gott lynne, och skämtet flödade efter det tunga dagsarbetet. Var och en hade någon intressant tilldragelse ur sitt liv att berätta.

»I Fort Niobrasa stötte jag på en underlig en, må ni tro,« sade en gammal skäggig karl. »Mannen var en karl och ändå kallades han för tant.«

»Menar du kanske tant Droll?« frågade en annan.

»Ja, just honom och ingen annan. Känner du honom?«

»Ja, jag råkade honom en gång i Desmoines, på värdshuset, där han väckte stor uppmärksamhet och gav anledning till mycket skämt. I synnerhet var det en, som ej lät honom vara i fred, ända tills Droll slängde ut honom genom fönstret.«

»Det kan jag tro honom om. Droll har ingenting emot, att man skrattar åt honom, men går man för långt, visar han tänderna. För resten skulle jag genast slå till var och en, som på allvar gjorde narr av honom.«

»Du Blenter? Varför det?«

»Emedan jag har honom att tacka för mitt liv. Jag blev en gång tillika med honom tagen till fånga av s i o u x-indianerna. Och den gången väntade jag säkert att bli skickad till de sälla jaktmarkerna. Jag tror icke, att jag är den, som tappar modet i första ögonblicket, men denna gång fanns icke ett spår till hopp om räddning. Men den där Droll äger inte sin like i finurlighet. Han tvålade till rödskinnen

så pass, att de ej mer öppnade ögonen. Vi undkommo, trots att jag redan stod bunden vid marterpålen.«

»Verkligen? Ja, den situationen brukar annars vara betänklig nog. En ryslig uppfinning, den där marterpålen. Jag hatar de kanaljerna i dubbel måtto, då jag tänker på det ordet.«

»Då vet du inte, vad du gör och säger. Den, som hatar indianerna, bedömer dem orätt och har icke tänkt på, vad allt rödskinnen fått tåla. Tänk, om någon skulle komma och försöka driva oss härifrån, vad skulle du då göra?«

»Försvara mig på liv och död.«

»Och rör du kanske om denna trakt?«

»Jag vet verkligen inte, vem den tillhör, men inte har jag betalt någon för den.«

»Nåväl, men rödskinnen ägde hela landet; vi ha tagit det ifrån dem, och om de försvara sig, vartill de ha mer rätt än du, så dömer du dem.«

»Hm! Du har nog rätt i, vad du säger; men rödskinnen måste dö ut, det är deras öde.«

»Ja, de dö ut, emedan vi döda dem. Det heter, att de icke äro mottagliga för kultur och därför måste försvinna. Men kulturen tränger väl inte in på samma sätt som man skjuter en kula ur en bössa; det behövs tid, lång tid; jag förstår det icke, men jag tror, att det fordras århundraden därtill. Men ger man rödskinnen någon tid? Skickar du en sexårig pojke i skolan och slår huvudet av honom, då han icke blivit professor efter en kvart. Jag har träffat lika många goda människor bland dem som någonsin bland de vita. Och, vilka har jag — de röda eller de vita — att tacka för, att jag icke äger mitt sköna hem och min familj, utan ännu som gammal, gråhårig man måste irra omkring i vilda västern?«

»Det kan jag väl icke veta, då du ej nämnt något därom.«

»Emedan en verklig man hellre förtiger sådana saker. Ännu återstår endast en, som undkom mig, och just anföraren, den värste. Alla de andra äro döda.«

Den gamle uttalade detta långsamt, som om han ville understryka varje ord. Detta väckte de andras uppmärksamhet; de drogo sig närmare och sågo uppfordrande på honom, dock utan att säga ett ord. Han stirrade en stund in i elden, sparkade till ett par brinnande trädgrenar och fortfor så, liksom om han talade för sig själv: »Jag hade kommit hit över Missouri med det lagliga köpebrevet i min hand. Min hustru och mina söner voro med mig. Vi förde hornboskap, några hästar, svin och en stor vagn med husgeråd, varför jag var ganska välbärgad, skall jag säga er. Inom kort stod blockhuset färdigt; vi brände och röjde en åker och började så. En vacker dag saknade jag en ko och gick in i skogen för att söka efter den. Då hörde jag yxhugg och gick efter ljudet. Jag fann sex r a f t e r s, som höggo ned mina träd. Hos dem låg kon; de hade skjutit henne för att äta henne. Nå, kamrater, vad hade ni gjort i mitt ställe?«

»Skjutit ned sällarna,« svarade en. »Och det med full rätt. Efter västerns lagar förtjänar en häst- eller kostöld döden.«

»Det är rätt; men jag gjorde icke så. Jag talade i stället vänligt till dem och fordrade blott, att de skulle lämna min lagliga egendom och betala kon. Var det väl för mycket?«

»Nej, nej,« ropade alla röster.

»Men de skrattade mig mitt i ansiktet. — Jag gick icke raka vägen hem, ty jag ville skjuta något till kvällsvarden, då jag sedan kom hem saknade jag ytterligare en ko. R a f t e r s hade tagit henne, medan jag var borta, för att trotsa mig och visa, att de ej fäste avseende vid mina ord. Då jag morgonen därpå gick till dem, hade de styckat kon och hängt upp de

olika delarna att torka. Då jag på nytt ytterligare upprepade och naturligtvis stegrade min fordran, blev jag även denna gång utskrattad. Jag hotade då att göra bruk av min lagliga rätt och fordrade pengar. Därvid lade jag an med geväret. En man, vilken tycktes vara anförare, höjde då också sin bössa. Då jag såg, att han mente allvar, splittrade jag hans vapen med en kula. Jag hade ej velat såra honom, endast siktat på hans gevär. Därpå skyndade jag hem efter efter mina söner. Blott vi voro tillsammans, fruktade vi tre ej för dessa sex. Då vi kommo åter, voro de borta. Nu var naturligtvis försiktighet av nöden, och vi lämnade icke på flera dagar blockhusets närmaste grannskap. På fjärde morgonen voro alla våra födoämnen förtärda, och jag och en av mina söner gingo för att skaffa kött. Vi sågo oss uppmärksamt omkring, men intet spår stod att upptäcka efter r a f t e r s. Medan vi långsamt och ljudlöst smögo fram genom skogen på ungefär tjugu stegs avstånd från varandra, fick jag plötsligt syn på deras anförare, där han stod bakom ett träd. Han märkte icke mig, men lade däremot genast an på min son. Hade jag nu ögonblickligen skjutit ned karlen, vilket var min fulla rätt och kanske rentav plikt, så vore jag icke i detta nu änklings och barnlös. Men jag har aldrig kunnat döda en människa annat än i yttersta nödfall, och jag sprang därför fram, ryckte bössan ur hans hand och gav honom därpå ett slag i ansiktet, så att han störtade till marken. Han förlorade ej ett ögonblick medvetandet, utan i ett nu hade han sprungit upp och var försvunnen, innan jag ens hunnit sträcka handen efter honom.«

»Aj, aj. Den dumheten fick du allt sota för,« ropade någon. »Det faller av sig självt, att mannen senare hämnats slaget.«

»Ja, han har i sanning hämnats,« nickade den gamle, i det han reste sig och gick några

steg fram och tillbaka, upprörd av sina minnen.

Så satte han sig åter och fortfor: »Vi hade tur och fingo rikligt byte. Då vi kommo hem, gick jag bakom huset för att där lägga av fångsten. Jag tyckte mig höra ett förfärat utrop av min son, men aktade tyvärr ej därpå. Då jag efter en stund lugnt inträdde i stugan, såg jag min familj bunden och med kavlar i munnen, och i samma ögonblick blev jag själv gripen och kastad till golvet. R a f t e r s hade under vår frånvaro kommit till farmen och övermannat min hustru och yngre son för att sedan invänta oss. Då min äldste son sedan kom in före mig, hade de kastat sig över honom så hastigt, att han endast hunnit uppgiva det varningsrop, jag nyss nämnt. Det gick mig på samma sätt som de övriga. Det kom så överraskande och så hastigt, att jag fann mig bunden, innan jag hunnit göra minsta motstånd, varpå en kavle stoppades i munnen på mig för att hindra mig att skrika.«

»Det var ditt eget fel! Varför var du ej försiktigare. Den, som har att göra med r a f t e r s och dessutom slagit en av dem i ansiktet, han må se sig för!«

»Det är sant. Men jag hade icke då samma erfarenhet som nu. Men jag vill fatta mig kort, ty vad nu hände, kan ej med ord skildras. Dom blev hållen. Att jag skjutit, blev förklarad som en förbrytelse, värd döden. De skurkarna hade dessutom tillägnat sig mitt brännvin; de drucko sig så rusiga, att de ej längre voro människor, utan vilddjur. De beslöto att låta oss dö. Som särskilt straff för det slag, anföraren fått av mig, fordrade han, att även vi skulle bli s. 49
va slagna, det vill säga, piskade till döds. Två höllo med honom; tre satte sig däremot, men han drev sin vilja igenom. Min hustru blev det första offret. De bundo henne och gingo så lös på henne med påkar. En av dem fattades

dock av en känsla av medlidande, och han gav henne en kula genom huvudet. För mina söner blev det värre; de blevo bokstavligen pryglade till döds. Jag låg bredvid och måste bevittna allt detta, ty jag skulle bli den siste. Kamrater, jag säger er, att denna kvart föreföll mig som en evighet. Det kan ej falla mig in att för er försöka skildra mina tankar och känslor, ty därtill saknas ord. Jag var som från mina sinne och kunde dock icke röra ett finger. Slutligen kom min tur. Jag ställdes på fötterna och bands. De slag, jag erhöll, kände jag emellertid icke. Min själ befann sig i ett tillstånd, som gjorde den oemottaglig för varje kroppslig smärta. Jag vet blott, att plötsligt ett högt rop skallade, och då r a f t e r s icke ögonblickligen gävo akt därpå, small ett skott. Jag hade fallit i vanmakt.«

»Ack, det kom händelsevis människor, som räddade dig!«

»Människor? Nej, det var blott e n. En indian. Ja, kamrater, jag säger er, att en röd räddade mig. Det var Winnetou.«

»Winnetou, apachen? Ja, då tror jag det visserligen. Men hade han väl redan då hunnit bli så beryktad?«

»Han stod visserligen endast vid början av sin bana, men den r a f t e r, som ropade hans namn, hade väl redan lärt känna honom på sådant sätt, att han ej önskade ett andra sammanträffande. Dessutom, den som sett Winnetou en enda gång, han vet, vilket intryck hans blotta uppträdande kan göra.«

»Men han lät skurkarna undkomma.«

»För tillfället, ja. Skulle väl du ha handlat annorlunda? Av deras hastiga flykt förstod han, att de hade ont samvete, men de verkliga förhållandena kände han dock ej. Då fick han se mig och de livlösa kropparna, som lågo på marken. Nu förstod han, att ett verkligt brott blivit begånget, men han kunde ej ge sig av efter flyktingarna, då han först av allt måste taga

hand om mig. Därvid försummades intet, ty en Winnetou vet att med säkerhet finna sitt folk, också om det dröjer litet. Då jag återfick sansen, knäböjde han bredvid mig såsom samariten i den Heliga skrift. Han hade redan befriat mig från bojorna och munkavlen, men förbjöd mig att tala, vilket förbud jag dock ej aktade på. Jag kände verkligen inga smärtor och ville upp och bort för att hämnas. Han tillät det dock ej, utan skyndade till närmaste granne efter hjälp. Jag säger er, att denne granne bodde över trettio (engelska) mil från mig, och att Winnetou ännu aldrig besökt denna trakt. Han fann honom dock, ehuru han ej kom dit förrän på aftonen, och förde honom och hans dräng till mig på morgonen. Därpå lämnade han oss för att följa mördarnas spår. Jag måste heligt

s. 50

lova honom att ej handla egenmäktigt, medan detta skulle vara ändamålslost. Han blev borta över en vecka. Jag hade under tiden begravt mina döda och uppdragit åt grannen att sälja min egendom. Mina sargade lemmar voro ännu icke helade, men jag väntade otåligt på apachens återkomst. Han hade följt r a f t e r s, hade på aftnarna lurat sig in på dem och hört, att de ämnade sig till Smokyhill. Han hade icke visat sig för dem eller gjort dem något, emedan han ansåg, att hämnden tillhörde mig ensam. Sedan han tagit avsked av mig, tog jag min bössa, steg till häst och bröt upp. Det övriga veta ni redan eller kunna gissa det.«

»Nej, det göra vi icke. Berätta vidare, berätta! Varför följde icke Winnetou med dig?«

»Troligen emedan han hade annat och viktigare att uträtta. Hade han för övrigt icke redan gjort nog? Och vidare vill jag ej berätta. Ni förstår nog, att det ej kan vara glatt för mig. De fem äro döda, den ene efter den andre; den sjätte och värste har undgått mig. Han var r a f t e r; därför har också jag blivit r a f t e r, emedan jag tror, att jag på detta sätt säkrast

kan träffa honom en gång. Och nu — — b e - h o l d! Vad är det där för människor?»

Han sprang upp, och de andra följde hans exempel, ty just nu trädde tvänne i brokiga mantlar höljde gestalter in i den ljuskrets, elden spred. De voro indianer, en gammal och en ung. Den förre höjde lugnande handen och sade: »Hysen ingen oro, ty vi äro ej fiender! Arbeta här r a f t e r s, vilka känna Svarte Tom?»

»Ja, honom känna vi,« svarade gamle Blenter.

»Han for bort för att hämta pengar?»

»Ja, han skulle inkassera en summa. Han kan vara hos oss inom en vecka.«

»Han komma tidigare. Vi alltså hos rätta männen, hos r a f t e r s, vi söka. Göra elden liten eljest synas vida. Tala sakta, eljest höras vida.«

Han kastade av sig manteln, gick fram till elden, som han släckte så när som på några få bränder. Då detta var gjort, kastade han en blick i kitteln, satte sig ned och sade: »Giva oss ett stycke kött, ty vi ridit långt och ätit intet; ha stor hunger. Kommer från Nya Mexiko. Är tonkawahövding, heter Stora Björnen och detta min son.«

»Huru Stora Björnen?» ropade flera r a f t e r s överraskade, och gamle Blenter tillfogade: »Denne gosse är alltså Lilla Björnen?»

»Riktigt!« nickade den röde.

»Båda tonkawabjörnarna äro välkomna över allt. Tag föda efter behag, stanna hos oss, så länge er lyster. Vad har fört er till dessa trakter?»

»Vi komma för att varna r a f t e r s. Svarte Tom har mycket pengar. T r a m p s lura honom och taga dem från honom.«

»Tramps? Här vid Svarta Björnfloden? Däri måste du misstaga dig.«

»Tonkawa icke misstaga sig; veta allt noga och säga er det.« Han berättade därpå på

sin brutna engelska tilldragelserna på ångbåten, dock utan att nämna ett ord om sin sons hjältebragd. Man åhörde honom naturligtvis med den största spänning. Han berättade också, vad som hänt efter t r a m p s' flykt. Han hade kort efter dem med sin son i en liten båt nått Arkansas strand och blivit liggande där till första dagbräckningen, eftersom han icke kunde följa deras kosa under natten. Denna hade sedan varit lätt att utforska, och hade, med undvikande av Fort Gibson, riktats förbi Canadian och Red Fork mot västern och hade därpå ånyo vikit av mot nordn. Under en av de närmast förflutna nätterna hade t r a m p s överfallit en creekindianby, för att skaffa sig hästar. Följande dags middag hade de båda tonkawas mött vandrande choctowkrigare, av vilka de köpt två hästar. De vid hästhandeln brukliga ceremonierna hade dock tagit deras tid så länge i anspråk, att t r a m p s fått en hel dags försprång. De hade då tagit vägen över Red Fork och sedan ridit över den öppna prärien till Svarta Björnfloden. Det hade här lyckats tonkawas att åter komma dem nära. Nu hade t r a m p s lägrat sig på en plats vid flodstranden, och tonkawas hade ansett det nödvändigt att redan före natten uppsöka r a f t e r s och varna dem.

Verkan av denna redogörelse för indianernas äventyr lät ej vänta på sig. Man talade nu blott helt sakta och släckte elden helt och hållet.

»Hur långt härifrån ligger dessa t r a m p s' lägerplats?» frågade den gamle missouriern.

»Vad blekansiktena kalla en halvtimmes väg härifrån.«

»Blixt och dunder! Då ha de säkert märkt oss. Vet du intet därom?»

»Tonkawa icke kunna iakttaga t r a m p s vid full dager. Men. . . Han höll upp och lyssnade. Därpå fortsatte han i sakta viskning:

»Stora Björnen se något, en rörelse vid husets gavel. Sitta stilla och icke tala. Tonkawa krypa fram och se efter.« Han lade sig ned på marken och kröp fram till huset. Rafters spetsade öronen. Ungefär tio minuter förgingo, därpå ljud ett gällt, kort skri — ett skri, som varje västman känner till — en människas dödsskri.

Strax därefter återkom hövdingen. »En spion från t r a m p s,« sade han. »Tonkawa har dödat honom, träffat honom med kniven i hjärtat. Han icke kunna säga, vad han hört och sett här. Men kanske ännu en. Skall vända tillbaka och se efter. Sedan skynda, om vite män vilja spionera på t r a m p s.«

»Rätt talat,« instämde missouriern viskande. »Jag vill gå med, och du får visa vägen, eftersom du känner platsen. Låt oss genast ge oss i väg.«

»Ja, men vara mycket tysta, så att, om här vara ytterligare en spion, han icke se, att vi gå. Och icke taga bössor med oss, endast knivar. Gevär vara oss i vägen.«

»Och vad skola de övriga göra?«

»Ge sig in i huset och vänta där, tills vi komma tillbaka.« Rådet blev följt. R a f t e r s drogo sig tillbaka in i blockhuset; missouriern och hövdingen kröpo framåt längs marken, och först då de hunnit ett gott stycke, reste de sig och fortsatte mot t r a m p s' läger.

Då något över en kvart förflutit, stego de ned i en dalsänka, som korsade flodens lopp. Denna sänka var bevuxen med några buskar. Där hade t r a m p s slagit läger och tänt en eld, som lyste de båda männen till mötes, medan de ännu befunno sig under skogens grenverk. De kröpo nu emot elden i skydd av buskarna, som växte på sluttningen. T r a m p s sutto nära bäcken, vars stränder voro tätt bevuxna med vass ända in mot lägret. Den krypande indianen styrde kosan mot vassen, vilken erbjöd det bästa skyddet. Han utvecklade en näs-

tan otrolig skicklighet. De närmade sig elden och stannade ej, förrän de befunno sig så nära t r a m p s, att de kunde uppfatta deras samtal. Blenter hade hunnit fram till hövdingens plats. Han överfor med ögonen de framför honom sittande gestalterna och frågade sakta: »Vem av dem är Cornel, om vilken du berättat?«

»Cornel icke där; han borta,« viskade indianen.

»Troligen för att spionera på oss?«

»Ja, helt säkert.«

»Då var det kanske honom, du stötte ned?«

»Nej, det icke vara han.«

»Det kunde du väl icke se.«

»Blekansiktet endast se med ögonen, men indianer också se med händerna. Mina fingrar säkert känna igen Cornel.«

»Då var han icke ensam, utan i sällskap med en annan, och det var honom, du dödade.«

»Troligen. Nu vänta här, tills Cornel kommer åter.«

T r a m p s språkade helt livligt; men nämnde ingenting om det, som de båda lyssnande helst velat höra, tills slutligen en av dem sade: »Undrar just, om Cornel gissat rätt. Det vore förargligt, om r a f t e r s icke längre funnos här.«

»De äro nog här och nära ändå,« svarade en annan. »De träspånor, vattnet kastat upp här, äro helt färska.«

»Om det är sant, måste vi draga oss tillbaka, emedan vi här äro dem så nära, att de kunna märka oss. Vi ha ju egentligen ingenting med dem att skaffa, blott vi kunna snappa Svarte Toms pengar.«

»Det lyckas oss nog inte,« inföll en tredje.

»Och varför inte?«

»Emedan vi börjat så dumt, att det omöjligt kan lyckas. Tror ni kanske, att r a f t e r s inte skola märka oss, också om vi dra oss litet tillbaka? De äro väl inte blinda heller!«

Han avbröt sig, ty i samma ögonblick kom Cornel ut ur skogen och fram till elden. Han såg sina kamraters blickar nyfiket riktas på sig, kastade hatten på marken och sade: »Inga goda underrättelser, kamrater; haft otur.«

»Hur så?« ljöd det runt om. »Var är Bruns? Varför är icke han med?«

»Bruns!« sade Cornel, i det han satte sig. »Han kommer aldrig tillbaka. Han är död. Man har stött en kniv mitt i hjärtat på honom.«

Denna underrättelse väckte allmän bestörtning. Alla talade i munnen på varandra, så att Cornel knappt kunde komma fram med ett svar. Han befallde tystnad. Då denna inträtt, berättade han: »Jag tog just med mig Bruns och ingen annan, emedan han var den bäste av er alla i att söka. Vi slog in i den riktning, där vi förmodade sällskapet hålla till. Vi rörde oss mycket försiktigt för att ej märkas. Därför gick det också långsamt för oss, och till slut började det mörkna. Vi hade sett flera spår, av vilka vi slöto oss till, att vi voro nära flottstället. Bruns trodde, att vi lätt skulle hitta det, då de nog redan gjort upp eld. Detta antagande bekräftades, ty snart kände han lukten av rök, och strax därpå fingo vi på en höjd vid floden se ett svagt eldsken tränga fram mellan träd och buskar. Vi klättrade då upp och fingo nu elden klart i sikte. Den brann framför ett blockhus, och omkring den sutto en skara r a f t e r s. Vi smögo oss närmare för att kunna lyssna. Jag stannade under ett träd, Bruns kröp bakom huset. Vi hade ej hunnit höra något av samtalet, då plötsligt två män kommo fram till elden, dock icke r a f t e r s, utan — ja, ni kunna omöjligt gissa — indianer, Stora och Lilla Björnen, från Dogfish!«

T r a m p s visade sig så ytterligt förvånade vid denna underrättelse, att de knappt ville sätta tro därtill. Men Cornel fortfor: »Jag såg, hur den röde släckte elden, och därpå fördes sam-

talet så sakta, att jag omöjligt kunde uppfatta något. Jag ville nu därför ge mig av, men måste naturligtvis vänta på Bruns. Plötsligt hörde jag ett skri, så fasansfullt, att det trängde mig genom märmg och ben. Det kom från blockhuset, bakom vilket Bruns gömt sig. Jag befara- de, att något hänt honom, och kröp sakta dit. Det var så mörkt, att jag endast kunde treva mig fram, och jag stötte därvid med handen till en mänsklig kropp, som låg i en blodpöl. Jag kände på dräkten, att det var Bruns. Han hade fått ett styng i ryggen, vilket måste ha trängt in mitt i hjärtat, och han var alltså död. Vad kunde jag göra? Jag tömde hans fickor, tog hans kniv och revolver och lät honom ligga. Därpå smög jag mig bort, så fort jag kunde. Vi måste bort härifrån.«

»Varför?« frågade någon.

»Varför? Har ni då icke hört, att dessa röda känna till vårt lägerställe. Naturligtvis skola de överfalla oss, kanske redan i morgon. Men som de förstå, att vi skola sakna den döde och draga misstankar därigenom, är det möjligt, att de komma redan förr. Låta vi överraska oss, äro vi förlorade. Alltså fort härifrån!«

»Men vart?«

»Till Eagle-tail.«

»Aha! För att hämta järnvägs-kassan! Vi skola alltså avstå från r a f t e r s' guld?«

»Tyvärr! Det är det klokaste, och —« Han avbröt sig och gjorde med handen en rörelse av överraskning, vilken de andra ej förstodo.

Cornel sprang upp utan att svara. Han hade suttit nära den plats, där de båda lyssnar- na lågo. Dessa befunno sig ej längre bredvid varandra. Då nämligen den gamle missouri- erns öga träffat Cornel, hade han överväldigats av ett raseri, vilket blott ännu mer stegrats vid ljudet av denna stämman. Han förblev ej längre stilla, utan kröp allt längre och längre fram i vassbädden. Hans ögon glödde, och

det såg nästan ut, som om de ville tränga ur sina hålor. I denna upprörda sinnesstämning glömde han all försiktighet; han aktade icke på, att hans huvud nästan helt och hållet höjde sig över vassen. »Icke låta se sig,« viskade hövdingen ivrigt, i det han sökte draga honom tillbaka.

Men det var redan för sent. Cornel hade märkt hans huvud. Det var därför, han avbröt sitt tal och hastigt sprang upp för att oskadliggöra lyssnaren. Han utvecklade stor slughet därvid, i det han sade: »Det föll mig just in, att jag där borta hos hästarna ännu... se så, kommen med, ni båda!« Han vinkade åt tvenne män, vilka suttit på höger och vänster sida om honom. De reste sig genast, och han vinkade till dem: »Jag gör mig endast till, ty där bakom oss i vassen ligger en karl, troligen en r a f t e r. Om han ser, att jag märkt honom, springer han därifrån. Så fort jag kastar mig över honom, skola också ni gripa tag i honom. På detta sätt skall han ej hinna försvara sig eller såra någon av oss. Alltså... framåt!« Vid dessa sista ord, vilket han högt ropade ut, vände han sig blixtnabbt om och nådde med ett språng fram till den plats, där han sett huvudet sticka upp.

Tonkawahövdingen var en ytterst försiktig, erfaren och skarpsinnig man. Han såg, hur Cornel reste sig och viskade till de båda männen; han såg, att den ene av dem gjorde en omedveten rörelse bakåt. Hur liten och omärklig denna rörelse än var, förstod dock Stora Björnen, varom det var fråga. Han vidrörde gubben med handen och viskade: »Bort, bort! Cornel sett dig och fånga dig. Fort, härifrån!«

I detsamma vände han sig om och gled, utan att resa sig från marken, bort och bakom närmaste buske. Det var högst två sekunders verk; men redan ljöd bakom honom Cornels »fram-

åt«, och då han såg sig om, fick han se, huru de tre männen störtade sig över missouriern.

Den gamle Blenter blev trots sin berömda sinnesnärvaro fullkomligt överrumplad. Männen satte sina knän på honom och höllo fast hans armar och ben, och även de övriga t r a m p s sprungo nu upp från elden och kommo hastigt fram. Indianen hade dragit sin kniv för att bistå gubben, men han insåg genast, att han intet kunde uträtta mot denna övermakt. Han kunde ej göra annat än se efter, hur det gick med Blenter och därpå underrätta r a f t e r s. För att icke själv bli upptäckt, kröp han ett stycke åt sidan, och gömde sig bakom en buske.

Då de fingo se den fångne, blevo t r a m p s helt högljudda, men Cornel bjöd tystnad och sade: »Tyst! Vi veta icke, om det icke är ännu en. Håll honom fast. Jag skall se efter.«

Han gick omkring eldens närmaste omgivning, utan att finna någon. Lugnad befallde han, att mannen skulle föras fram till elden.

Under det att fyra män fasthöllo fången vid marken, böjde Cornel sig ned för att se honom i ansiktet. Det var en lång, genomträngande och forskande blick, varmed han gjorde detta. Därpå sade han: »Karl, dig måtte jag känna! Var har jag egentligen sett dig förut?«

Den gamle aktade sig noga att säga honom det, då han i sådant fall skulle ha varit förlorad. Hatet sjöd inom honom, men han ansträngde sig till det yttersta för att visa en likgiltig uppsyn.

»Ja, jag måste ha sett dig,« upprepade Cornel. »Vem är du? Tillhör du r a f t e r s, som arbeta där borta?«

»Ja!«

»Varför smyger du dig omkring här? Varför lyssnar du på oss?«

»Besynnerlig fråga! Är det väl här i västern förbjudet att ta reda på folk. Jag anser, att det

är nödvändigt att göra det. Det finns då fullt upp med människor, för vilka man måste ta sig i akt.«

»Räknar du kanske oss till dem?«

»Till vilken sorts människor ni höra, det måste först visa sig. Jag känner er ju icke.«

»Det var lögn! Du har hört, vad vi talat om, och måste alltså veta, vilka och vad vi äro.«

»Jag har ingenting hört. Jag var där nere vid floden och ämnade mig hem till vårt läger, då jag såg er eld och smög mig naturligtvis hit för att se, vilka ni voro. Jag fick ingen tid att höra, vad ni sade, ty jag var för oförsiktig och blev upptäckt, innan jag hunnit lyssna.«

»Vad heter du?«

»Adams,« ljög missouriern.

»Adams,« upprepade Cornel eftertänksamt. »Har aldrig känt någon med det namnet, som liknade dig. Och dock förefaller det mig, som jag sett dig förr. Vet icke du, vem jag är?«

»Nej, bedyrade den gamle. »Men släpp mig nu lös! Jag har ej gjort er något och hoppas, att ni äro hederliga västmän, som lämna annat hederligt folk i fred.«

»Ja, vi äro hederliga män, mycket hederliga män,« skrattade den röde. »Men ni ha redan stuckit ned en av de våra, och efter västerns lagar ropar detta på hämnd. Blod för blod, liv för liv. Det är ute med dig!«

»Huru? Tänka ni döda mig?«

»Ja, just så, liksom ni dödat vår kamrat. Det är nu endast fråga om, huruvida du skall dö för kniven som han, eller om vi skola sänka dig i floden. Vi ha ingen tid att förlora. Bind för munnen på honom, så att han icke kan skrika. Alla, som rösta för, att vi kasta honom i vattnet, räcka upp armen.« Dessa sista ord voro riktade till t r a m p s, som enhälligt gävo det önskade tecknet. »Alltså dränkas! Bind hans armar och ben, och därpå fort till vattnet, innan hans kamrater hinna hit.«

Den gamle missouriern hade under förhöret hållits fast av flera karlar. Nu skulle hans mun strax bli tilltäppt. Han visste, att indianen omöjligt ännu hunnit nå r a f t e r s; på hjälp var alltså ej att tänka; likväl gjorde han, vad varje annan skulle ha gjort i hans ställe: han värjde sig av alla krafter ropande på hjälp. Ropen ljödo vida omkring i den tysta natten.

»A l l i g h t n i n g s !« gormade den röde. »Låt honom icke skrika så. Om ni icke fort bli färdiga med honom, så skall jag själv göra honom lugn. Pass på!« Han grep sitt gevär och höjde det för att ge den gamle ett slag i huvudet med kolven, men han fick aldrig tid att utföra sin avsikt, ty — — —

Kort före solnedgången redo fyra ryttare, noga följande t r a m p s' kosa, uppåt längs flodstranden, nämligen Old Firehand, Svarte Tom och tant Droll med sin gosse. Det tilltagande mörkret gjorde sig dock allt svårare att urskilja spåren efter hästhovarna. Old Firehand steg därför av hästen för att undersöka dem. »Vi ha hunnit ett bra stycke på väg,« sade han efter en stund, »men tyvärr ha t r a m p s också raskat på bra. Vi vilja dock försöka hinna fatt dem. Stigen emellertid nu av; vi måste fortsätta vägen till fots och leda hästarna.«

Old Firehand gick främst, ledande sin häst vid tygeln, och de andra följde honom i spåren. Tyvärr gjorde floden här en tämligen vid båge åt vänster, vilket föranledde, att de avlägsnade sig från den ett gott stycke. Old Firehand märkte detta av markens minskade fuktighet och vände sig därför mera mot vänster. Endast helt sakta kunde de tränga fram genom den mörka skogen. De funno snart, att de begått ett fel och föresatte sig att nu först och främst söka återfinna floden. De visste icke, att de redan gått förbi t r a m p s' läger och nu befunno sig mellan detta och det ställe, där r a f t e r s slagit sig ned. Lyckligtvis kände dock Old Fire-

hand röklukten och stannade för att undersöka, varifrån den kom. Bakom honom började nu också Droll »vädra« och utbrast: »Det luktar rök; det kommer där nedifrån floden; alltså måste vi dit. Det förefaller vara ljusare där borta; där måste finnas en eld.«

s. 57

Han ämnade just fortsätta, då hans skarpa öra uppfattade annalkande steg. Old Firehand hörde det också liksom även den kommandes häftiga andetag. Han gav sin häst lösa tyglar och tog några steg framåt. I nattens och skogens mörker, nästan ogenomträngligt till och med för den skarpsynte jägarens öga, dök en gestalt upp, vilken hastigt skyndade vidare. Old Firehand grep tag i honom. »Halt,« ropade han, dock med undertryckt stämma för att icke höras för vitt. »Vem är du?«

»Shai nek-enokh, shai kopeia — jag vet inte, ingen«, svarade den tillfrågade, i det han sökte rycka sig lös.

Till och med den modigaste blir förskräckt, då han i nattens mörker plötsligt blir fasthållen av två kraftiga nävar. I sådana ögonblick betjänar sig var och en, som även talar andra tungomål, helt omedvetet av sitt modersmål. Så också den man, som Old Firehand gripit. Denne senare förstod orden och sade överraskad: »Tonkawa! Stora Björnen före oss! Skulle du — — — säg, vem är du?«

Mannen upphörde att göra motstånd; han hade igenkänt den store jägarens stämma och svarade hastigt på sin brutna engelska: »Jag Nitropan-Hauey; du Old Firehand. Mycket bra, mycket bra! Ännu flera med dig?«

Och han berättade i hast, vad som skett, varpå Old Firehand svarade: »Om en tramp blivit dödad, så komma de också att mörda missouriern, och det fortast möjligt för att sedan fly härifrån, då de veta, att deras härvaro är upptäckt. Vi skola binda våra hästar här och skyn da dit för att om möjligt förekomma mordet.

Men spring du efter r a f t e r s! Icke för att vi frukta för t r a m p s, men det är likväl bättre, om flottarna fort komma hit.«

Indianen ilade bort. De fyra männen bundo sina hästar vid träden och skyndade därpå fortast möjligt mot t r a m p s' lägerplats. Redan inom kort blev nejden ljusare, och snart sågo de elden lysa fram mellan trädstammarna. Till höger på slutningen sågo de hästarna. Ett genomträngande skri ljud framför dem; det var den gamle missourierns redan omnämnda rop på hjälp. »De mörda honom!« sade Old Firehand. »Fort över dem! Ingen skonsamhet mot den, som sätter sig till motvärn!«

Han sprang mot elden, kastade åt sidan tre, fyra t r a m p s och nådde den rödhåriga, som just stod i begrepp att ge det omtalade slaget med bösskolven. Han kom i rätta ögonblicket och slog Cornel till marken med sitt gevär. Två, tre t r a m p s, som varit upptagna med att binda missouriern för att därpå kasta honom i floden, föllo därefter för hans kraftiga slag. Därpå drog han, i det han bortkastade det ännu icke avlossade geväret, sin revolver och fyrade av den mot de övriga fienderna. Han yttrade icke en stavelse därvid. Det var hans vana att tiga i striden, utom då han utdelade befallningar.

Desto högljuddare voro de tre andra. Svarte Tom hade störtat in bland t r a m p s som ett oväder och bearbetade dem med bösskolven, i det han överhopade dem med de värsta okvädningssord. Den sextonårige Fred hade först avlossat sitt gevär mot dem och sedan dragit sin revolver. Han sköt skott på skott och skrek därvid av alla krafter för att öka deras förfaran. Men ljudligast av alla hördes dock tant Drolls skärande falsett. Den underlige jägaren skrek och väsnades värre än hundra. Hans rörelser voro så ofantligt snabba, att ingen av fienderna skulle kunnat få säkert sikte på honom.

s. 58

Men ingen tänkte heller på att försöka det. *T r a m p s* flydde därifrån, utan att ge sig tid att räkna angriparna, vilka de trodde vara mycket talrika till följd av tant Drolls energiska skrik. Från det ögonblick, då *Old Firehand* utdelade sitt första slag, till *t r a m p s*' flykt hade en knapp minut förflutit. »Efter dem!« ropade *Old Firehand*. »Jag stannar här. Låt dem icke nå hästarna!«

Tom, Droll och Fred sprungo under ihållande skrik mot det ställe, där de sett hästarna. De av *t r a m p s*, som flytt ditåt för att kasta sig upp i sadeln, grepos av en sådan förfäran, att de övergävo denna plan och flydde vidare inåt skogen.

Under tiden avvaktade rafters i sitt blockhus missourierna och tonkawahövdingens återkomst. Då de fingo höra skottlossningen från flodhället, trodde de dem vara i fara, och för att om möjligt rädda dem, grepo de sina vapen och sprungo åt det håll, varifrån skotten hördes. Därvid skreko de av alla krafter för att oroa *t r a m p s*. I spetsen ilade Lilla Björnen, som ju kände det ställe, där *t r a m p s* lägrat sig. Han lät då och då sin stämman höras för att hålla *r a f t e r s* i den rätta riktningen. De hade tillryggalagt halva vägen, då ännu en annan stämman ljöd framför dem, nämligen Stora Björnens.

»Skynda,« sade han. »*Old Firehand* vara där och skjuta på *t r a m p s*. Han endast ha tre män med sig, hjälpa honom!«

Man fördubblade nu farten ned mot dalen. Skottlossningen hade upphört, och man svävade alltså i fullkomlig ovisshet om sakernas rätta tillstånd. *R a f t e r s*' rop kommo de flyende *t r a m p s* att påskynda sin flykt för att om möjligt hinna undkomma. När de förstnämnda äntligen, flämtande av ansträngning, hunno fram till målet, funno de *Old Firehand*, Tom, Droll, missouriern och Fred sitta så lugnt kring

elden, som om den vore tänd enkom för deras räkning, och som om intet ovanligt var å färde. På ena sidan om dem lågo liken av de dödade och på andra sidan de fångade och sårade, bland dem också den röde *Cornel*.

»Blixt och dunder,« ropade den förste av de ankommande till den gamle missouriern. »Vi trodde dig i fara, och där sitter du så lugnt, som om ingenting hänt.«

»Ja, det har jag inte mig själv att tacka för. *Cornels* gevärskolv svingades redan över mitt huvud, då dessa fyra hedersmän kommo och hjälpte mig ut. Det gick fort och väl, gossar!«

»Och — — — är *Old Firehand* verkligen här?«

»Ja, där sitter han. Se på honom, och tryck s. 59 hans hand! Det har han förtjänt. Tänk er, endast fyra män kasta sig över tjugu och göra, utan att själva bli sårade, nio döda och sex fångar, oberäknat alla kulor och hugg, de flyende fått hålla till godo med! Kan ni tänka er något sådant?«

Rafters förblevo stående på något avstånd med ögonen fästa på *Old Firehands* jättelika gestalt. Han uppmanade dem att träda närmare och tryckte vars och ens hand. De båda tonkawas välkomnade han på ett särskilt utmärkande sätt, i det han sade till dem: »Mina röda bröder ha avlagt ett riktigt mästarprov i förföljandet av tramps, och sedan var det ingen konst för mig att komma efter.«

»Min vite broders beröm ärar mig mer, än jag förtjänar,« svarade den gamle Björnen blygsamt. »*T r a m p s* lämna så tydliga spår efter sig, att den, som icke se dem, han blind. Men var *Cornel*? Han också död?«

»Nej, han lever. Min kolv har blott bedövat honom. Där ligger han bunden.« Han pekade med handen på den plats, där *Cornel* låg.

Tonkawa gick dit, drog sin kniv och sade: »Om han icke dött av slaget, så dö för kniven. Han slagit mig, nu jag taga hans blod!«

»Stopp,« ropade den gamle missouriern, i det han fattade tag i hövdingens höjda arm. »Denne man tillhör icke dig; han är min!«

Den gamle björnen vände sig om, blickade honom allvarligt i ansiktet och frågade: »Du också hämnd på honom?«

»Ja, och en utan like! Blod och liv!«

»Sedan när?«

»Sedan många, många år. Han har låtit piska min hustru och mina barn till döds.«

»Du väl icke misstaga dig?« frågade han, för vilken det var svårt att uppgiva sin hämnd, vartill han dock var tvungen enligt präriens lagar.

»Nej, något misstag är otänkbart. Jag kände genast igen honom. Ett sådant ansikte kan man ej glömma.«

»Du alltså döda honom?«

»Ja, utan nåd och förbarmande.«

»Då jag träda tillbaka, dock icke alldeles. Han giva mig blod och dig liv. Tonkawa ge honom blott en del av straffet, han således taga hans öron. Du samtycka?«

»Hm! Men om jag inte samtycker?«

»Då tonkawa döda honom genast.«

»Nå tag då hans öron! Det är visserligen icke kristligt gjort av mig att tillåta det; men den, som lidit alla de kval, han berett mig, han blir lätt hårdhärtad.«

»Kanske någon mera tala med tonkawa?« frågade hövdingen, i det han såg sig omkring i kretsen. Men då ingen sade ett ord, fortfor han: »Alltså öronen mina, och jag fort taga dem.«

Han böjde sig ned bredvid Cornel för att utföra sin avsikt. Då denne såg, att det skulle bli va allvar av saken, skrek han: »Vad faller er in, människor! Är det kristligt? Vad har jag då

gjort er, efter som ni tillåta denne röde hedning att stympa mitt huvud?«

»Vad du har gjort m i g, skola vi talas om sedan,« svarade missouriern.

»Och vad vi andra ha att anklaga dig för, skall jag strax säga,« tillade Old Firehand. »Ännu ha vi inte undersökt dina fickor; låt oss se, vad som kan finnas i dem.« Härmed gav han ett tecken åt Droll, och denne tömde fångens fickor. Utom många andra saker kom då i ljuset ingenjörens pengar. Det visade sig, att det var hela summan, som blivit stulen från den rättmätige ägaren.

»Aha, du har ännu ej delat med dig åt dina kamrater!« skrattade Old Firehand. »Det förefaller, som de sätta mer förtroende till dig än vi. Du är en tjuv och tydligen värre än så. Du förtjänar ingen nåd. Stora björnen må göra, vad han ämnade.«

Cornel skrek högt av fasa, men hövdingen fäste sig ej därvid, utan fattade tag i hans huvud och frånskilde med två raska, säkra snitt de båda öronmusslorna, vilka han genast kastade i floden. »Siså,« sade han, »nu tonkawas hämnd, alltså nu rida vidare.«

»Redan?« sade Old Firehand. »Vill du icke rida vidare i mitt sällskap eller åtminstone stanna över natten?«

»För tonkawa alldeles lika om dag eller natt. Hans ögon goda, men hans tid kort. Han försatt många dagar på att sätta efter Cornel; nu rida dag och natt för att nå sin wigwam. Han vän till vite män; han stor vän och broder till Old Firehand. Den Store Anden alltid giva mycket krut och mycket kött åt blekansiktene, som varit vänliga mot tonkawa. Howgh!« Han och hans son togo sina gevär och försvunno i nattens mörker.

Cornel låg bland sina fångslade kamrater och kved av smärta; men ingen fäste avseende därvid, åtminstone icke på en stund. Old

Firehand lät hämta sin och sina tre kamraters hästar. Sedan därefter för säkerhets skull några vakter ställts ut runt om, kunde så »domen« begynna. Det beslöts, att t r a m p s med undantag av Cornel skulle strängt bevakas under den följande natten och därpå släppas lösa tidigt på morgonen. De fingo ömsesidigt förbinda varandras sår. Så kom turen till Cornel. Han hade hittills legat i skuggan, men fördes nu fram till elden. Eldskenet hade knappt fallit på hans ansikte, förrän Fred, gossen, utstötte ett högt rop, sprang fram till honom och betraktade honom, som om han ville uppsluka honom med ögonen, och därpå utropade, vänd till tant Droll: »Det är han, det är han, mördaren! Jag känner igen honom! Vi ha honom!«

Droll skyndade fram och frågade ivrigt: »Misstar du dig icke? Det kan inte vara han; det är väl ej möjligt.«

»Ack, jo, det är han; det är säkert!« vidhöll gossen. »Se bara på hans ögon, vilken dödsångest de uttrycka. Han ser, att han är upptäckt och måste nu uppge allt hopp om räddning.«

»Men om det vore han, så skulle du ju ha känt igen honom redan på ångbåten.«

»Då såg jag honom icke alls. T r a m p s såg jag nog, men icke honom. Han måtte alltid ha lagat så, att han kunde dölja sig bakom de andra.«

»Men ännu en sak: du har alltid beskrivit för mig ogärningsmannen såsom svarthårig, men Cornel här har ju styvt och kort, rött hår.«

Gossen svarade icke genast. Han tog sig om pannan, skakade på huvudet, tog ett steg tillbaka och sade därpå i osäker ton: »Ja, det är sant! Ansiktet är detsamma, men håret är fullkomligt olikt.«

»Det måtte vara någon förväxling, Fred. Människor likna varandra, men ett svart hår kan inte gärna bli rött.«

»Det är nog sant,« inföll den gamle missouriern, »men man kan raka av sig sitt svarta hår och sedan bära röd peruk.«

»Ah! Skulle den där — — —« frågade tant Droll, utan att avsluta meningen.

»Naturligtvis! Jag har inte låtit narra mig av hans röda hår. Den man, jag så länge sökt, min hustrus och mina barns mördare, hade också svart, lockigt hår; men jag påstår lika fullt, att den här karlen är den, jag söker. Han bär peruk.« Den gamle reste upp Cornel i sittande ställning, fattade honom i håret och drog och slet för att få av honom peruken. Till hans förvåning satt håret dock fast; det var verkligen hans eget.

»Blixt och dunder; sannerligen sitter det inte ordentligt fast!« utbrast han förvånad och såg därvid så bestört ut, att de övriga säkerligen brustit i skratt, om icke situationen varit så allvarlig.

Cornels ansikte förvreds till ett hånfullt grin, och han ropade i en ton av gränslöst hat: »Nå, du lögnare, var har du peruken? Det går lätt att falskt anklaga en människa, därför att hon råkar vara lik en annan. Men bevisa, att jag är den, du beskyller mig för! — — —« Han höll plötsligt upp, som om han blivit förvånad över något, men fattade sig genast och fortsatte, vänd till de övriga:

»Om ni för en tillfällig likhets skull döma och döda mig, äro ni mördare, men det tror jag åtminstone ej den berömde Old Firehand om, i vilkens skydd jag härmed lämnar mig!«

Att han i ett ögonblick avbröt sig mitt i talet, hade sitt giltiga skäl. Han satt mitt bland liken och hade med huvudet vilat på ett av dessa. Då missouriern sedan reste upp honom, hade den styva, livlösa kroppen gjort en rörelse, dock så omärklig, att den ej väckte någons uppmärksamhet. Nu låg kroppen tätt bakom honom och dold i hans skugga. Men det var in-

s. 62

tet lik, mannen var icke ens sårad. Han var en av dem, som Old Firehand fällt med bösskolven. Blodet från hans dödade kamrater hade sprutat över honom och givit honom utseendet av en död. Då han återfick medvetandet, såg han sig ligga bland de döda. Han tänkte på att genast springa upp och fly, då han endast räknade till fyra fiender, men på ena sidan låg floden och från den andra sidan hördes annalkande r a f t e r s' höga rop. Han beslöt därför att avvakta ett gynnsammare ögonblick och drog försiktigt sin kniv och gömde den i ärmen; strax därpå kom missouriern fram till honom, vände på honom, trodde honom vara död, tog vad som fanns i hans fickor och bälte och drog honom så till platsen för liken.

Från detta ögonblick hade denne t r a m p förstulet givit akt på allt, som försiggick. Såsom icke fångslad kunde han springa upp och löpa sin kos vid första lägliga tillfälle. Då lade man Cornel på honom, och genast fick han den tanken att befria också honom. Då den rödhårige restes upp, rullade sig den förmente döde så, att han kom att ligga tätt bakom honom.

Medan Cornel talade, och allas uppmärksamhet var riktad på honom, drog t r a m p sin kniv och skar försiktigt av repet kring Cornels händer, stack därpå knivskaftet i hans högra hand, så att han med en hastig rörelse skulle kunna befria sig också från fotbojorna och därpå springa upp och fly. Den rödhårige märkte naturligtvis den oväntade befrielsen; han kände kniven; som han genast fattade, och blev så förvånad däröver, att han för ett ögonblick förlorade fattningen och avbröt sig mitt under talet; han fattade sig dock genast och fortsatte, utan att någon märkt, vad som tilldragit sig bakom den anklagades rygg.

Då han till sist återopade sig på Old Firehands rättvisa, svarade denne: »Om jag hade

något att säga i denna sak, bleve du icke dödad, därom kan du vara viss. Men lika säkert är, att jag icke låter ditt röda hår bedraga mig. Det kan vara färgat.«

Han gick bort till de tillhörigheter, som blivit frantagna de fångna och dödade, bockade sig ned och tog upp den läderväska, som hängt vid Cornels bälte och fortsatte, i det han öppnade den: »Jag har redan förut undersökt den här väskan och fann då där några föremål, vilkas bruk jag då ej förstod; men nu går ett ljus upp för mig.« Han drog fram en tillkorkad flaska, ett litet rivjärn och en fingerlång träbit, på vilken barken ännu satt kvar, höll det framför den rödhåriges ögon och frågade: »Varför för du dessa saker med dig?«

Den tillfrågades ansikte bleknade, men han svarade genast i tvärsäker ton: »Hur egendomligt, att den store Firehand kan bry sig om sådana småsaker! Vem hade kunnat tro det! Flaskan innehåller medicin; rivjärnet är en outhärlig artikel för varje västman, och träbiten kom helt tillfälligtvis in i väskan, utan att ha någon särskild användning. Är ni nöjd nu, sir?« Han kastade vid denna fråga en halvt hånfull, halvt ängslig blick in i jägarens ansikte.

Denne svarade på sitt allvarliga, bestämda sätt: »Ja, jag är nöjd, men icke genom dina ord, utan genom mina egna slutsatser. En t r a m p behöver intet rivjärn, åtminstone inte ett så litet, en fil skulle vara honom till större gagn. Denna flaska innehåller fina spån i sprit, och denna träbit är ett stycke av ett träd, vars bark kan färga till och med det svartaste hår rött; det känner jag väl till. Jag är övertygad om, att du är den rätte, och skall, då det blir ljusst, noga undersöka ditt hår.«

»Så länge behöva vi ej vänta,« inföll Fred. »Det finns ett annat igenkänningstecken. Då han kastade mig till marken, stack jag honom

s. 63

med kniven i vaden. Låt honom blotta underbenet. Är han den rätte, vilket jag inte alls betvivlar, så måste ärret fortfarande synas.«

Intet kunde komma lägligare för den rödhåriga än just detta förslag. Han behövde nu icke själv befria sig från fotbojorna. Därför svarade han hastigt: »W e l l, ni skola väl nu bliva övertygade om, att ni misstaga er. Men jag måste häpna över din stora klyftighet, då du kan begära, att jag skall blotta benet. För en, som är bunden till händer och fötter, är det minsann ingen lätt sak.«

»Det vet jag. Därför skall jag själv göra det.« Gossen skyndade ivrigt fram till fångenen. Han knäböjde bredvid och lossade på de rep, som fängslade hans ben. Då han tagit upp knutarna, ämnade han draga upp ena byxbenet, men fick därvid en sådan spark av den rödhåriges båda fötter, att han flög ett långt stycke därifrån. I nästa ögonblick var Cornel på benen. »Good bye, mina herrar! Vi åter ses!« ropade han, kastade sig med kniven i högsta hugg in mellan två r a f t e r s, ilade nedför slutningen och in bland träden.

Det hela kom så oförmodat, att de närvarande stodo som fastnaglade vid marken, med undantag av tvenne, Old Firehand och tant Droll. Så fort den rödhåriga reste sig ur sin sittande ställning och ville ila bort, stod Old Firehand färdig till språng för att sätta efter honom, men han stötte på ett oväntat hinder. Den för död hållne t r a m p tyckte tiden nu vara inne till flykt. Då allas uppmärksamhet fängslades av Cornel, trodde han sig lätt kunna undkomma. Han sprang alltså likaledes upp och skyndade fram mot elden för att där bryta sig igenom r a f t e r s' ring. I samma ögonblick kom Old Firehand med ett väldigt språng flygande över elden och stötte samman med t r a m p s. Att gripa, lyfta och kasta denne i marken, så att det formligen knakade, var för honom två sekun-

ders verk. »Bind denne karl, som sannerligen icke är död,« ropade han och vände sig därefter om efter Cornel, som av sammanstötningen fått tid att komma utom r a f t e r s' krets, höjde sitt gevär och lade an på honom för att skjuta ned honom.

Men det blev honom omöjligt att utföra denna sin avsikt, ty Droll var tätt i hämlarna på flykten och betäckte dennes gestalt på ett sätt, som gjorde, att kulan skulle ha träffat honom i stället.

Den rödhåriga sprang som den, vilken har s. 64 att rädda sitt liv, och han undkom dem, också Old Firehand och Droll måste uppgiva jakten.

»Vi måste vänta tills det dagas och då söka hans spår. Följa vi hans kosa, är det troligt, att vi lyckas få honom fatt,« yttrade Old Firehand.

Denna åsikt delades av rafters. Han fortsatte därpå: »Men nu måste vi genast tillbaka till blockhuset. Cornel vet, att vi alla befinna oss här, och kan lätt komma på tanken att uppsöka vårt övergivna läger.«

Jägaren hade anat rätt. Cornel hade, så fort han kom in i skogen, dolt sig bakom träd och buskar och sedan smugit sig därifrån. Han styrde kosan mot blockhuset, då han kommit att tänka på, vilket gagn han kunde ha av det samma. Hunnen dit, stannade han ett ögonblick för att lyssna, men då intet ljud hördes, trevade han sig fram till dörren. Han skulle just öppna den, då han plötsligt kände ett kraftigt tag om sin strupe och drogs till marken. Flera män satte sina knän på honom. »Så har vi åtminstone fått en,« sade en av dem.

Den rödhåriga kände igen denna stämman; den tillhörde en av hans egna tramps. Han gjorde en kraftig ansträngning för att befria sin strupe från greppet och lyckades stöta fram orden: »Woodward, är du från dina sinnen? Släpp mig!«

Woodward — så var karlens namn — stötte vid ljudet av Cornels röst till den andre och svarade: »Cornel! Sannerligen är det inte Cornel! Varifrån kommer du? Vi trodde, att du var fången!«

»Var det också,« flämtade den tillfrågade, »men lyckades fly. Vad gör ni här?«

»Vi tre stötte tillfälligtvis ihop; var de andra äro, veta vi ej. När vi sågo, att rafters slogo sig ned vid vår eld, kommo vi på den tanken att i stället bege oss hit och spela dem ett spratt.«

»Det var bra! Just samma idé kom också jag på.«

»Vi ämna bränna ned huset, men först skola vi se efter, vad som kan finnas här.« Woodward sköt ifrån regeln, och de stego in. Han drog eld, så att rummet lystes upp. Var och en försåg sig med vapen och andra föremål, som funnos där, och därefter sattes eld på alla bäddarna. Lågorna flammade genast upp, och mordbrännarna skyndade ut, lämnande dörren öppen, för att draget skulle bli starkt.

»Nu fort härifrån,« ropade Cornel.

»Men vart?« svarade flera röster.

»Ned till båtarna. De ligga nere vid timmerhögarna.«

Lågorna slogo nu upp genom taket. Cornel ilade med sina kamrater ned till flodstranden. Då de kommo dit, hörde de på avstånd ljudet av tre stämmor. Det var den gamle missouriern, som jämte två andra begivit sig i förväg till blockhuset.

»De komma,« sade Cornel. »Fort i en av båtarna. De båda andra ta vi i släptåg. Vi måste avskära dem möjligheten att förfölja oss.«

Inom ett ögonblick flögo båtarna ut från stranden; Cornel styrde, hans kamrater förde årorna. En av dem tog ett årtag, som om han ville vända båten uppåt floden. »Nej,« ropade anföraren, »vi ro nedåt.«

»Men vi skola ju längre in i Kansas, till det stora 't r a m p-m e e t i n g',« invände mannen.

»Visserligen. Men det kommer Old Firehand säkert att pressa ur någon av de fångna. Han kommer alltså att i morgon söka oss uppåt floden; därför måste vi styra kurs nedåt.«

»En väldig omväg!«

»Inte alls. Vi fara till nästa prärie, sänka där båtarna, stjäla oss hästar av indianerna och rida rakt mot norden. På detta vis taga vi lätt igen denna lilla tidsspillan.« — —

Rafters höjde en häftig veklagan, då de kommo fram och fingo se sin bostad nedbrunnen till grunden. Old Firehand lugnade dem dock i det han sade: »Jag kunde just tro Cornel om ett dylikt skurkstreck. Men tag det icke så hårt! Om ni gilla det förslag, jag nu ämnar göra er, så skola ni få mer än full ersättning för det förlorade.« Rafters lyssnade ivrigt därtill. »Först och främst kamrater, fortsatte den store jägaren, »skola ni ge mig ert hedersord på att ej förråda något, av vad jag ämnar säga. — Ha ni hört talas om den stora sjön uppe bland bergen, Silversjön kallad?«

»Ja,« svarade några.

»W e l l ! Jag vet, att där uppe finnas mycket rika mineralfyndigheter och jordlager, vilka hittills aldrig blivit bearbetade. Jag ämnar mig dit upp med en skicklig bergsingenjör för att undersöka, om saken kan bedrivas i stort, och om sjön förmår giva erforderlig drivkraft. Detta företag är visst icke ofarligt, och därför behöver jag en skara erfarna, duktiga västmän. Lämna alltså tills vidare ert arbete här och följ mig! Ni få god betalning!«

Ett enstämmigt »ja« dånade. Endast Droll och den gamle missouriern invände: »Ja, men Cornel! Vi måste söka följa hans spår.«

Över Old Firehands ansikte gled ett litet överlägset leende, då han fortsatte: »Då vi

lämnade elden där borta för att skynda hit, måste vi naturligtvis föra med oss de fängslade tramps. En av dem, den yngste, vågade tilltala mig och berättade, att han icke trivdes bland tramps, ja, att det var honom ett sannskyldigt lidande att vistas bland dem, och att han blott slutit sig till dem för sin brors skull, vilken nu dock var bland de dödade. Han hade egentligen avsett att bli en duktig, hederlig västman, och då han nu hört mitt namn, var han upptänd av iver att få bli en den ringaste av mitt folk. Han sade sig kunna redogöra för Cornels planer, och dels av medlidsamhet, dels av klokhet kunde jag ej visa mannen från mig. Skall jag hämta honom?»

De andra samtyckte, och Old Firehand gick själv efter den omtalade. Denne var något över tjugu år gammal, hade ett intelligent utseende och kraftig gestalt. Old Firehand lossade hans bojor och lät honom sätta sig. »Nå,« sade han till honom, »du ser, att jag ej är ohågad att uppfylla din begäran. Giv mig din hand på, att du med Guds hjälp vill bli en hederlig man, och du är från detta ögonblick som en av oss. Vad heter du?»

»Nolley,« svarade den tillfrågade, i det han räckte Old Firehand handen, medan tårarna strömmade över hans kinder. »Jag skall tacka er med mitt liv för er godhet mot mig.«

»Bra,« sade jägaren med en darrning i rösten. »Berätta nu, vad du vet om Cornels planer.«

»Han ämnar sig till det stora 'trampmeeting', vilket inom kort skall hållas. Platsen därför ligger i närheten av Harper och kallas Osage-nook. Efter mötet ämnar han sig till Eagletail för att överfalla järnvägstjänstemännen och arbetarna där och frantaga dem deras kassa, som skall vara mycket stor. Få ni icke tag i honom där, kunna ni sedan träffa ho-

nom vid Silversjön.« Dessa ord väckte allmän överraskning.

»Vid Silversjön? Vad vet Cornel om detta ställe?»

»Han ämnar hämta en skatt där. Det skall finnas oerhörda rikedomar sänkta eller begravna där från urminnes tider. Han har en detaljerad karta över stället, som han dock ej vill visa för någon. Att döma av ett hans yttrande, måtte han ha den gömd någonstädes.«

Ingen hade lagt märke till, hur upprörda Droll och Fred blivit vid dessa ord. Droll stirrade på Nolley, som ville han sluka varje stavelse, och Fred ropade ivrigt, så fort han slutat: »Det är Cornel, det är han! Denna plan har min far hört.«

Nu riktades alla blickar på gossen. Man bestormade honom med frågor, men Droll ropade: »Intet därom nu, kamrater! En annan gång.«

»Nåväl,« sade nu Old Firehand. »Så bryta vi upp i morgon bittida. Om Cornels spår behöva vi ej bry oss, då vi veta, var vi skola träffa honom ända upp till Silversjön. Ett omväxlande liv väntar oss, och goda kamrater vilja vi vara!« — — —

4

Fjärde kapitlet.

s. 67 PRÄRIEN LÅG där i middagssolens glans, tätt gräsbevuxen, kulle vid kulle, lik en stor smaragdsjö, vilkens vågor plötsligt stelnat. I denna grönskande ödemark syntes ej ett levande väsen. Plötsligt hördes dock ett kraftigt fnyssande, och en ryttare dök fram.

Mannen var av medellängd och kraftigt byggd. Hållningen tydde på en övad ryttare, och hans ansikte — — ja, det var egentligen ganska egendomligt. Man skulle kunnat kalla det dumt, och dock låg där ett visst uttryck vid näsan — vilken för övrigt hade två alldeles olika sidor — som gjorde, att detta omdöme ej blev fullt rättvist. På högra sidan var näsan vit och hade en bukt som på en vanlig adelsnäsa, på vänstra sidan var den tjock, svullen och av en färg mitt emellan rött och grönt. Ansiktet inramades av tunt skägg. Mannen var för övrigt utrustad med vapen; en lädertornister satt på hans rygg, en bred gördel skyddade livet, och två läderväskor voro fästa på hästens ländrar.

s. 68 Hästen tycktes få gå, som det föll honom in, än i sakta trav, än steg för steg, utan att hans herre tycktes ha med saken att göra. Plötsligt tvärstannade djuret och spetsade öronen, och ryttaren ryckte till en smula vid att höra en skarp, befallande stämma: »Stanna, inte ett

steg längre, eller jag skjuter! Vem är ni, m a s t e r?»

Ryttaren såg upp; tittade till höger och vänster. Icke en människa. Han förändrade dock ej en min, tog sakta locket av ett bleckfodral, som hängde över sadeln, drog fram en kikare därur, riktade den mot himlen, som han allvarligt och intresserat skärskådade en god stund, tills samma stämma som nyss skrattande sade: »Stoppa in er kikare! Jag sitter inte på månen, som för resten inte syns till, utan jag är en jordevarelse alldeles som ni. Säg mig nu, varifrån ni kommer!»

Ryttaren sköt ihop kikaren, stoppade in den i fodralet, tryckte till dess spänne omsorgsfullt och långsamt, som om han ej alls hade bråttom, och svarade därpå, i det han pekade bakom sig: »Därifrån!»

»Det ser jag nog, min gubbe lilla. Och vart ämnar ni er?»

»Dit!» svarade den tillfrågade och pekade framåt.

»Ni var mig en rolig en!» skrattade den alltjämt osynlige frågaren. »Eftersom ni nu emellertid en gång befinner er på prärien, förmodar jag, att ni känner till, hur man går till väga. Här driver omkring så mycket olika slags folk, att en ärlig man är tvungen att vara på sin vakt. Ni kommer alltså ej ett steg längre,

förrän ni givit oss ordentligt besked. Alltså ut därmed. Varifrån kommer ni?»

»Från slottet Castlepool, Skottland,« svarade ryttaren.

»Gud bevara ert förstånd, sir! Vad angår Skottland mig? Och vart rider ni?»

»Till Calcutta.«

»Också en för mig obekant ort. Var ligger denna sköna plats?»

»I Ostindien.«

»L a c k-a-d a y! Ni ämnar alltså denna soliga eftermiddag rida från Skottland över För-
enta Staterna till Ostindien?»

»Kanske inte i dag.«

»Såå! Ni är väl engelsman?»

»Y e s.«

»Vilket yrke?»

»Lord.«

»Blixt och dunder! En engelsk lord med en rund korkhatt på huvudet! Er måste man verkligen taga i närmare skärskådande. Kom, U n c l e.«

Nu blevo två gestalter, som hittills legat dolda i gräset, synliga: en stod rak som en stör, den lille åter var krokig och hade en höknäsa, vars rygg var nästan så skarp som eggen på en kniv.

»Var god och stanna, m a s t e r, eljest måste vi skjuta! Vi äro inte färdiga med varandra än.«

»Skola vi slå vad?» frågade engelsmannen.

»Vafalls?»

»Tio dollar eller femtio eller hundra dollars, allt efter behag, om jag skjuter er innan ni mig!» Han drog till sig den ena patronväskan, öppnade den och tog fram några sedlar. Den korte och den länge sågo förvånade på varandra.

»Master,« ropade den ene, »sannerligen tror jag inte att ni gör allvar därav.«

»Visst! Att slå vad är min passion, därtill begagnar jag varje tillfälle.«

»Uncle,« sade den lille, i det han skakade på huvudet, »en sådan prisse har jag aldrig sett. Honom måste vi göra närmare bekant-
skap med.« Han sträckte ut handen för att fatta i tygeln på engelsmannens häst; men då blänk-
te två revolverar till i dennes händer, och han ropade strängt och befallande: »Bort med han-
den, eller jag skjuter!»

Den lille for förskräckt tillbaka och höjde sitt gevär.

»Ned med det! Inte en rörelse eller skju-
ter jag!» Engelsmannens hållning och utseen-
de hade plötsligt undergått en fullständig för-
vandling. Ögonen blixtrade, och en kraftfull
energi låg utbredd över hela hans väsende.
»Hålla ni mig verkligen för förryckt?» fortfor
han. »Tro ni er kunna uppföra er så, som om
prärien vore er egendom? Då misstaga ni er.
Hittills ha ni frågat mig, nu är det min tur! Vad
heta ni och varifrån äro ni?»

Dessa frågor riktades till den lille; denne såg i främlingens skarpt forskande ögon och svarade halvt förlägen, halvt förargad: »Ni är främling här, därför vet ni det icke; annars äro vi från Mississippi och överallt kända som ärliga jägare. Vi äro nu på väg till bergen.«

»W e l l! Och era namn?»

»Mig kallar man Humpley-Bill, emedan jag tyvärr är något krokig, och min kamrat här är känd som Gunstick-Uncle, emedan han är så rak, som om han sväljt en laddstake. Nå, nu vet ni det, och kan nu också säga oss sanningen om er själv!»

Engelsmannen betraktade dem med blickar, som ville han se tvärs igenom dem; därpå antogo hans drag ett vänligt uttryck; han tog fram ett papper ur asken med sedlar och räckte det till de båda männen, i det han sade: »Jag har

talat sanning. Som jag håller er för hederliga människor, visar jag er detta pass.«

De båda männen läste det, sågo på varandra, därpå sade den lille, denna gång i mycket hövlig ton: »Ni är verkligen lord Castlepool! Men mylord, vad gör ni då här på prärien?»

»Vad jag gör! Vill lära känna prärien och Klippiga bergen och sedan resa till San Francisco. Har varit överallt på jorden utom i Förenta staterna. — Så där ja — nu äro vi presenterade för varandra och kunna nu fördjupa bekantskapen. Låt oss alltså gå till era hästar, ty sådana ha ni naturligtvis!»

Han steg av hästen och följde de båda männen, som utan motsägelse lydde honom. Djuret travade tätt efter honom som en hund. Då de hunnit fram till de andra hästarna, som stodo tjudrade bakom närmaste kulle, kastade han sig genast ogenerat ned i gräset. Där låg ett stycke rådjursstek. Han drog sin kniv, skar en duktig skiva och började äta, som om köttet tillhört honom och ej de båda andra.

»Så skall det gå till,« sade den krokige. »På prärien krusar man inte.«

»Naturligtvis inte. I dag äter jag av ert kött, och i morgon äta ni kanske av vad jag skjutit.«

»Såå. Menar ni då, mylord, att vi befinna oss tillsammans i morgon också?»

»I morgon och många dagar. Ni behaga mig. Vilja ni följa mig?»

»Varthän?»

»Över prärien till Frisco.« (San Francisco).

»Det säger ni så lugnt, som om det blott vore en dagsresa.«

»Om det tar en dag eller ett år är mig likgiltigt.«

»Hm, ja. Men har ni en aning om, vad som kan hända under vägen?»

»Hoppas få erfara det,« ljöd svaret. »Men jag vill ha sällskap. Jag betalar er. Kunna ni skjuta?»

Det var en blick av medömkan, den krokige bestod lorden, då han svarade: »En präriejägare skjuta! Fråga lika gärna, om fisken kan simma. Sakerna äro lika självklara som min puc-kel.«

»Vill se ett prov. Kan ni träffa gamarna där uppe?»

Humpley mätte avståndet med blicken, steg upp, lade an, siktade ett ögonblick och sköt. Man såg, att en av fåglarna träffades och föll lodrätt till marken. »Nå, mylord, vad säger ni nu?» sade den lille skytten.

»Inte så illa,« ljöd det kalla svaret.

»Huru! Inte mer! Varje kännare skulle ha kallat det ett mästerskott.«

»W e l l, näste man!« nickade lorden lugnt åt den långe jägaren, utan att fästa sig vid den lilles missnöje. Gunstick-Uncle reste sig från marken, styv som en pinne, stödde sig med högra handen mot sitt gevär, lyfte den vänstra med en gest full av patos och deklamerade, i det han stirrade upp i himlen på den andra gamen: »Gamen i blånande etern vingen sträcker — blicken till grönskande jord ofta räcker — minnet av doftande as hans längtan väcker — kulan tyvärr nu för alltid vingen stäcker.«

Han hade hittills icke yttrat ett enda ord; dess djupare intryck måste detta härliga poem göra. Så inbillade han sig, då han, sänkande sin arm, vände sig mot lorden och såg på honom under förstulen förväntan.

»Hörde ni det, mylord?» frågade den krokige ivrigt. »Ja, den Gunstick-Uncle är en märkvärdig karl. Han har varit skådespelare i sina da'r och är nu skald. Han talar inte särdeles mycket, men när han någon gång öppnar munnen, talar han alltid i rim.«

»W e l l!« nickade lorden. »Om han talar i rim eller pratar persilja, är mig fullkomligt likgiltigt; jag vill bara veta en sak: kan han skjuta?»

Den långe skalden drog munnen ända upp till högra örat och gjorde med handen en stor, föraktfull rörelse. Han höjde därefter sin bössa, men lät den strax åter sjunka. Han hade försummat rätta ögonblicket, ty under hans poetiska utgjutelser hade gamhonan, förskräckt över makens död, flugit sin väg. Hon var nu redan långt därifrån.

»Hon kan omöjligt träffas,« sade Humpley, »eller vad tror du, Uncle?«

Den tillfrågade höjde båda sina armar mot den punkt, där gamen alltjämt syntes, och svarade i gravlik ton: »Bort han svävar på lätta vingar — över dal och höjder han sig svingar — friheten han lycklig nu prisar — glädjen hans min smärta också lisar — o, att vi ock vingar hade — vi då följde honom glade.«

»Dumheter!« ropade lorden. »Menar ni verkligen, att ni inte kan träffa den?«

»Ja, sir,« svarade Humpley. »Icke Old Firehand, icke Winnetou och icke Old Shatterhand skulle nu kunna träffa honom, så mycket mindre då en annan dödlig.«

»Såå!«

Utan att en muskel i hans ansikte rörde sig, tog engelsmannen ett av sina gevär, lade an och tryckte av, lät geväret sjunka och satte sig åter, varefter han genast åter tog fatt i och började mumsa på rådjurssteken — allt utan att säga ett ord.

Över de båda jägarnas ansikten spred sig ett uttryck av den ytterligaste förvåning, ja, beundran.

Den långe och den korte blickade i djup förundran en stund på varandra, därpå intog åter Uncle en gång plastisk ställning och deklamerade, i det han fäktade med båda armarna: »Gamen sitt hjärteblod gett — dylikt skott ej förr vi sett — all vår ära är försvunnen — —«

»Och du kan hålla munnen!« föll lorden honom i talet. »Vad skall nu detta oändliga rim-

mande tjäna till? Jag har ju inte fått veta, om du kan skjuta. Men sätt er nu här och låt oss talas vid. Ni följa mig således, och jag betalar resan.«

De båda männen tittade på varandra och svarade sedan ett bestämt »ja«.

»För varje äventyr, vi uppleva, betalar jag er femtio dollars.«

»Sir,« skrattade Humpley, »då bli vi snart rika människor, ty på äventyr är här ingen brist.«

»Det vill jag först se. Men jag vill också träffa tillsammans med berömda jägare. Ni nämnde nyss tre män, om vilka jag redan hört mycket talas. För var och en av dessa tre jägare, som vi träffa, betalar jag er hundra dollar. Äro ni nöjda därmed?«

»Ja, fullkomligt. Här har ni våra händer därpå. Vi kunna inte göra något bättre än att ingå på ert förslag.«

Sedan han givit båda ett kraftigt handslag, tog engelsmannen fram en bok ur en av läderväskorna. »Detta är min annotationsbok,« sade han, »i vilken jag inför allt. Jag skall nu öppna ett konto för var och en av er och sätta ert namn och huvud däröver.« s. 72

»Huvud?« frågade den krokige förvånad.

Utan att svara slog lorden upp boken och fattade sitt ritstift. Efter några minuter visade han dem, vad han tecknat; deras ansikten blickade livslevande mot dem från bladet. Namnen stodo därunder.

»Här skall jag föra in, vad jag blir skyldig er. Skulle jag förolyckas, så taga ni denna bok med er till Frisco och visar den där för bankieren, vilkens namn jag senare skall uppge, han skall då genast utbetala summan.«

»En präktig inrättning, mylord,« svarade Humpley. »Hoppas dock att — — behold, Uncle, se på hästarna, huru de spetsa öronen och fnysa. Det måste vara någon främling i

närheten. Jag stiger upp på kullen och ser efter.«

»Jag kommer med,« förklarade lorden, i det han tog fram sin kikare och beredde sig att följa dem.

De båda männen kröpo försiktigt uppför kullen. Gräset skylde dem nästan helt och hållet. Uppkomna sågo de sig försiktigt omkring och fingo genast syn på en gestalt på kullen framför dem.

»En indian,« sade lorden.

Med tillhjälp av kikaren kunde de tydligt iakttaga honom. Han tycktes uppmärksamt speja mot öster, sträckte då och då på kroppen för att vidga sin synkrets, men lät den åter sjunka. Väntade han någon, var det tydligen en fiende.

De hade hittills icke lyckats se indianens ansikte, då han vände dem ryggen, men plötsligt såg han sig för ett ögonblick om. Genast lade Humpley ned kikaren, reste sig, så att hela gestalten blev synlig, och ropade med hög röst: »Menaka schecha, Menaka schecha! Min broder skall komma till sina vita vänner.«

Indianen vände sig hastigt om, kände igen den ropandes krokiga gestalt och gled ögonblickligen ned från kullen.

»Nu, mylord, kommer ni nog att få betala era första femtio dollar,« sade Humpley till engelsmannen, i det han åter lade sig ned.

»Vankas det äventyr?«

»Troligen, ty hövdingen spejar säkerligen efter fiender.«

»Vad heter han?«

»På osagspråket Menaka schecha; det är: Den goda solen eller Den stora solen. Han är en mycket tapper och erfaren hövding och dessutom vän till de vita, ehuru osagerna höra till den ännu otämnda siouxstammen.«

Indianen blev snart synlig. Han befann sig i sin bästa mannaålder och bar den vanliga in-

dianska dräkten, vilken på några ställen var sönderriven och på andra ställen fläckad med blod. Han hade inga vapen. På vardera kinden var han tatuerad med en sol. Handederna voro såriga. Han måste ha varit bunden och sprängt fjättrarna. Tydligen befann han sig nu på flykt och var förföljd.

Han kom gående helt långsamt, räckte, utan att först lägga märke till engelsmannen, handen åt de båda jägarna och sade lugnt på flytande engelska: »Jag kände genast igen min broder och vän, och det gläder mig att få hälsa er.«

»Vi glädja oss också,« svarade Humpley. Därefter vände han sig mot lorden och sade till osagen: »Detta blekansikte är en mästare i att skjuta och vår vän. Jag anbefaller honom åt dig och din stam.«

Den röde gav engelsmannen sin hand och svarade: »Jag är vän till varje god och ärlig vit; men tjuvar, mördare och likskändare skola falla för min tomahawk.«

»Har du då träffat samman med dylikt slödder?« frågade Humpley.

»Ja. Mina bröder måste ha sina gevär i ordning, ty mina förföljare kunna vara här när som helst. De sitta till häst, och jag måste gå, men Goda Solens fötter äro så snabba, att ingen häst kan nå honom. Jag har sprungit i många bågar och kretsar och ofta gått baklänges med hämlarna framåt för att föra dem på villospår. De trakta efter mitt liv.«

»Äro de många?«

»Hur många vet jag icke, ty då de upptäckte min flykt, var jag borta.«

»Men vilka vita kunna väl våga att taga Goda Solen till fånga och vilja döda honom?«

»De äro många, många, flera hundra, dåligt folk. Blekansiktena kalla dem tramps!«

»Tramps! Vad vilja väl sådana i denna avsidades trakt? Var befinna de sig?«

»I den del av skogen, som ni kalla Osage-nook, men som vi kalla Mordhörnet, emedan vår största hövding jämte sina tappraste krigare där svekfullt mördades. Varje år, då månen fyller sig för trettonde gången, besöka några utsända av vår stam denna plats för att på hjältarnas gravar utföra dödsdansen. Så lämnade också jag jämte tolv krigare i år våra betesmarker för att begiva mig till Osage-nook. Vi kommo dit i förrgår, uppsökte platsen och övertygade oss om, att ingen fiende fanns i närheten. Vi kände oss därför säkra och slog upp vårt läger vid gravarna. I går jagade vi för att skaffa oss föda, och i dag skulle dödsdansen utföras. Jag hade för säkerhets skull utställt två vakter, och dock lyckades de vita obemärkt komma i vår närhet. De hade sett våra spår och överfölo oss nu under dansen så plötsligt, att vi knappt fingo någon tid till motstånd. De voro över hundra man, vi dödade några av dem; de sköto ned åtta av oss; jag blev tillsammans med de fyra överlevande övermannad och bunden. Dom blev hållen över oss, och vi erforo, att de i dag på aftonen ämnade marta och bränna oss. De lägrade sig vid gravarna och skilde mig från mina krigare för att hindra mig att tala med dem. Jag bands vid ett träd och vaktades av en vit; men repen, som fängslade mig, voro sköra; jag slet sönder dem. De skuro likväl, som ni kunna se, djupt in i köttet på mig; dock kom jag lös och begagnade ett tillfälle, då vaktaren lämnade mig, för att ljudlöst smyga mig därifrån.«

»Och dina fyra kamrater?« frågade Bill.

»De äro naturligtvis ännu fångna. Jag ämnar skynda till Butlers Farm, vilkens ägare är min vän, efter hjälp.«

»Nu, när du träffat oss, behöver du ju inte löpa dit; vi skola följa dig och befria dina kamrater. Osagerna äro våra vänner, medan tramps äro varje hederlig mans fiender.«

»Men de äro så många, över hundra, och vi ha tillsammans endast åtta armar.«

»P s h a w, du känner oss ju! Fyra förslagna män kunna väl våga smyga sig på en skocka tramps och befria några fångar.«

Engelsmannen hade tagit fram sin anteckningsbok för att anteckna hövdingens namn; han stoppade nu åter ned den och svarade: »Skola vi rida, måste vi skaffa en häst åt Goda Solen.«

»Hm, ja!« svarade den krokige, i det han gav honom en överraskad blick. Men varifrån menar ni, att vi skola ta' den?«

»Naturligtvis från hans förföljare, som troligen äro tätt efter honom.«

»Alldeles riktigt! Alldeles riktigt! Ni är ingen oäven karl, sir! Men vår röde vän borde också ha' ett vapen.«

»Jag avstår ett av mina gevär åt honom. Se här har ni det! Och nu föreslår jag, att vi ställa upp oss så, att förföljarna, om de komma hit, inneslutas från alla sidor.«

Den lilles ansikte fick ett allt intensivare uttryck av förvåning. Han mätte lorden med frågande blickar och sade: »Ni talar ju som en gammal erfaren jägare, sir! På vad sätt menar ni egentligen, att vi skulle fånga dem!«

»Den saken är mycket enkel. En av oss stannar på den kulle, där vi båda nyss voro. Han tar emot sällarna just på samma sätt, som ni välkomnade mig. De övriga gå i en båge, så att deras spår ej synas, och bestiga därefter de tre närgränsande höjderna. Karlarna befinna sig då mellan fyra besatta kullar och äro fast, ty vi själva äro betäckta och kunna efter behag försvinna bakom höjden, så att de endast se röken ur våra bösspapor.«

»Gott, vi följa ert förslag. Jag stannar här och tilltalar dem, så fort de komma. Mylord går till höger, Uncle till vänster och hövdingen till kullen framför oss. På detta sätt få vi

dem mellan oss, och vad vi sedan göra med den, beror på, hur de förhålla sig. Tänk, att de skurkarna ha dödat åtta osager, utan att först blivit fientligt behandlade av dem. I väg nu, kamrater! Jag gissar, att vi ej behöva vänta så länge.«

Var och en intog sin plats. Lorden hade sin kikare. Ungefär en kvart hade förflutit, då han ropade från sin kulle: »Pass på, de komma. Jag ser genom kikaren två karlar, som stå på en kulle bredvid sina hästar och speja hitåt.«

Så förgick ännu en stund; därpå hördes hovslagen av annalkande hästar, och strax därpå blevo två ryttare synliga; de voro väl beväpnade och beridna och höllo ögonen skarpt fästa på hövdingens spår, vilket de följde. Strax efter dem visade sig två andra och så åter en; de voro alltså fem. Då de hunnit till mitten av vågdalen, ropade Bill: »Stopp, kamrater! Inte ett steg längre, eller jag låter bössan tala!«

De höllo överraskade in sina hästar och sågo sig omkring, utan att dock kunna upptäcka någon, då den krokige doldes av gräset. De lydte emellertid hans befallning, och den främste svarade: »Vad är du för en oförskämd sälle? Träd fram och säg, vad du har för rätt att an hålla oss!«

»Den rätt, varje jägare har, som möter en främling.« Han sprang upp, så att hela hans gestalt blev synlig, men höll under tiden ögonen skarpt fästa på ryttarna, så att icke någon av deras rörelser undgick honom.

»Z o u n d s ! utbrast en av dem. »Tar jag inte fel, så är det Humpley-Bill!«

»Jo, så brukar man verkligen kalla mig.«

»Då är Gunstick-Uncle också i närheten; ty dessa båda skiljas aldrig åt!«

»Känner ni oss då?«

»Det skulle jag tro; jag har sedan gammalt en gås oplockad med er!«

»Men jag känner icke er!«

»Det är möjligt, ty ni har blott sett mig på avstånd. B o y s, denne karl går oss i vägen; jag tror dessutom, att han gjort gemensam sak med den röde. Vi skjuta därför ned honom!« Och han siktade på den lille och tryckte av. Bill sjönk, liksom vore han träffad, blixtnabbt ned i gräset.

»H e i g h d a y, det var väl siktat!« ropade mannen. »Nu återstår Gunstick — — —« Men han fullbordade icke meningen. Bill hade frivilligt kastat sig ned för att ej bli träffad, och nu blixtrade skotten ur hans bösspapor. I samma ögonblick gävo också de tre andra eld. De fem tramps störtade ned från sina hästar, och de fyra segrarna rusade ned i dalen för att hindra hästarna att fly.

»Inte illa gjort,« sade Bill, sedan tramps blivit undersökta. »Ej en enda bom. Döden inträdde ögonblickligen. Vem vet,« fortfor han, »hur många skurkstreck förhindrats genom deras död. Mot oss åtminstone hade de intet gott i sinnet, det framgick då av den där karlens ord, som tycktes känna mig och Gunstick-Uncle. Men låt oss nu rida till tramps, så fort vi kunna!«

De lediga hästarna bundos tillsammans, varefter alla satte sig upp och redo därifrån. Hövdingen visade vägen, eftersom han kände till tramps' lägerplats. Hela eftermiddagen fortsattes ritten över den öppna, böljande prärien. Intet spår påträffades, och intet levande väsen syntes. Just då solen spred sina sista strålar, varseblevo de i fjärran en mörk skogsstrimma, och osagen förklarade: »Där syns en del av skogen. På motsatta sidan bildar den ett hörn, vilket vi kalla Mordhörnet, och där ligga våra hjältars gravar. När vi nått skogen, återstår ungefär en kvarts timmas väg, innan vi hinna tramps läger.«

Då höll Bill in sin häst, steg av och satte sig ned i gräset. Uncle och indianen följde ut-

an att yttra ett ord hans exempel. Engelsmannen måste naturligtvis också stiga av, men sade misslynt: »Jag tycker, att vi ingen tid ha att förlora. Icke kunna vi väl befria osagerna, om vi slå oss ned här med armarna i kors!»

»Säg hellre,« svarade den krokige, »icke kunna vi väl befria osagerna, om vi låta skjuta ned oss! Tror ni, att tramps sitta stilla i sitt läger? Nej, de svärma nog omkring i skogen för att jaga. Vi måste alltså vänta här, tills det blir mörkt; då samlas de alla omkring sina eldar, och vi kunna obemärkta nå skogen. Förstår ni?»

Solen försvann, och skuggorna skyndade fram över vågdalarna, klättrade högre och högre, nådde kullarnas toppar och höljde snart hela jorden i sin dystra dräkt. Till och med himlen var mörk och stjärnlös.

Nu gjorde man uppbrott, men man red icke ända fram till skogen. Försiktigheten bjöd, att man lämnade hästarna i det fria. Varje västman för med sig en slags trädplugg, med vilkens tillhjälp han fäster hästens tygel vid marken. Sedan djuren bundits på detta sätt, gingo våra fyra män i gåsmarsch in i skogen. Den röde gick främst. Hans fötter berörde marken så lätt, att de ej förorsakade ens det svagaste ljud. Lorden, som närmast följde honom, bemödade sig om att gå lika ohörbart. Den djupaste tystnad rådde; endast vinden rörde sakta trädens blad.

Plötsligt stannade hövdingen och viskade: »Mina bröder må lyssna. Jag hör tramps röster.»

Alla lyssnade och förnummo verkligen i fjärran ett svagt sorl av röster, ehuru orden ännu icke kunde urskiljas. Efter ytterligare några steg syntes ett lätt ljussken, i vilket trädstammarna svagt framträdde. »Mina bröder må vänta här, tills jag återkommer,« sade hövdingen.

I nästa ögonblick var han försvunnen. Vid pass en halvtimme hade förflutit, då han återvände. Man varken hörde eller såg honom komma, han dök plötsligt upp som ur jorden. s. 77
»Det har kommit många flera tramps,« viskade han.

»Aj, aj!« sade Bill. »Dessa karlar tänka visst hålla kongress här. Ve då de farmare, som bo i denna trakt. Hörde du, vad de talade om?»

»En mängd eldar brunno, så att hela platsen var upplyst. Tramps hade bildat en krets, i vilkens mitt stod ett blekansikte med rött hår och talade med hög röst. Men jag hörde endast föga, av vad han sade, ty min uppmärksamhet var riktad på mina röda bröder.»

»Men det lilla, du hörde, vad gick det ut på?»

»Han påstod, att rikedomerna var en stöld från de fattiga, och att man därför har rätt att beröva de rika allt, vad de äga. Han förklarade också, att staten ej behöver några skatter, och att man därför bör stjäla även dess kassar. Tramps, sade han, böra alla vara bröder och skulle mycket hastigt kunna bli rika, om de ville gå med på hans förslag. Han talade därpå något om en stor järnvägs-kassa, som borde tömmas. Men sedan lyssnade jag ej längre på hans prat, ty jag fick syn på den plats, där mina röda bröder befunno sig.»

»Var var det?»

»I närheten av en mindre eld. De voro bundna vid trädstammar, och var och en av dem vaktades av en tramp. Jag kröp fram till en av mina bröder och viskade till honom, att de skulle bli räddade.»

»Det är bra, att de hålla sig förberedda; de skola icke då, när vi komma dem till hjälp, förråda sig genom någon rörelse av glädje eller överraskning. Det framgår tydligt, att dessa tramps icke äro västmän. Det är en oerhörd dumhet av dem att icke placera fångarna mitt

ibland sig. Men deras oförsiktighet kommer väl till pass för oss.«

Med hövdingen i spetsen smögo sig nu de fyra männen från träd till träd och nalkades på detta sätt lägerplatsen, där de nu kunde räkna till åtta eldar. Den minsta brann på den öppna platsens bortersta hörn, helt nära träden, och hövdingen riktade nu sina steg ditåt. Han stannade dock först ett ögonblick och viskade till sina följeslagare: »Flera blekansikten sitta nu vid denna eld. Nyss satt ingen där. Mannen med det röda håret är en av dem. Dessa män tyckas vara anförare. Se ni mina bröder några steg därifrån vid träden?«

»Ja,« svarade den krokige. »Tramps ämna bestämt hålla någon rådplägning. Det skulle kunna bli oss till stor nytta att höra, vad de tala om. Där växa några buskar under träden. Jag skall krypa dit och lyssna till, vad de säga.« Och han lade sig ned på marken och kröp fram emot elden. Hövdingen hade gissat rätt, då han antog, att de fyra männen, som sutto kring den mindre elden, voro anförare. En av dem var Cornel Brinkley, som anlant denna afton med sina få följeslagare. Han förde just nu ordet, och Humpley-Bill hörde honom säga: »Jag kan alltså utlova en stor vinst, ty huvudkassan förvaras där. Ha ni förstått?«

»Ja, ja, ja!« svarade de tre andra.

»Och hur går det med Butlers farm? Komma ni med dit? Eller skall jag utföra det på egen hand?«

»Vi komma naturligtvis med!« förklarade en. »Jag inser icke, varför vi skulle låta pengarna ensamt falla i din ficka! Det är endast fråga om huruvida det ej redan är för sent!«

»Nej, för all del. Rafters ha nog ej så fort kunnat skaffa sig hästar. De kunna alltså ännu ej vara på farmen. Vi bemäktiga oss stället och invänta sedan lugnt rafters och de andra skurkarna, som åtfölja dem.«

»Vet du då så säkert, att de ämna sig hit?«

»Alldeles säkert. Den där Old Firehand har stämt möte här med en ingenjör, som kanske redan befinner sig på platsen.«

»Uppriktigt sagt, skulle jag helst se, att jag slapp ha något att göra med denne Old Firehand. Jag har hört mycket talas om honom.«

»Är du feg?« hånade honom den rödhårige.

»Nej, men jag avskyr sådana där slags människor.«

»Dumheter! Vad skulle han väl kunna göra oss? Vi äro ju fyrahundra man starka!«

»Skall de alla med till Butlers farm?«

»Naturligtvis. När skola vi bryta upp?«

»I morgon eftermiddag, så att vi nå farmen på aftonen. Det blir en duktig brasa, vid vilken vi kunna värma många stekar.«

Humpley-Bill hade hört tillräckligt. Han kröp tillbaka till sina kamrater och uppfordrade dem nu att skrida till osagernas befriande. Men hövdingen sade: »Jag har hämtat mina vita bröder för att få hjälp, men endast om det ej skulle lyckas mig ensam att befria mina stamförvanter. Jag går allena, och mina bröder må skynda till mitt bistånd, om de märka, att det behövs.« Han smög sig bort som en orm, och de andra lade sig ned för att iakttaga, vad som försiggick.

Bill meddelade nu sina kamrater vad han hört vid lägerelden.

Lordens uppmärksamhet var spänd till det yttersta. Den eld, vid vilken anförarna sutto, var belägen omkring tio steg från skogsbrynet. I detta stodo de träd, vid vilka de fångna voro fjättrade i upprätt ställning. Bredvid varje fånge satt eller låg en beväpnad tramp. Engelsen ansträngde sina ögon för att urskilja hövdingen, men förgäves. Han såg blott, hur den ena efter den andra av de fyra vaktarna, som sutto vid fångarna, föll omkull på marken, men så hastigt och stilla, som om de frivilligt

lagt sig ned, och på sådant sätt, att deras huvuden kommo i vila i skuggan av träden. Därvid hördes ej ens minsta ljud.

Några ögonblick senare fick lorden plötsligt se hövdingen ligga på marken mellan sig och Bill.

s. 79

»Färdigt?« frågade den senare.

»Ja,« svarade den röde.

»Men osagerna stå ju fortfarande fängslade?« viskade lorden.

»Nej; de hålla sig endast stilla, tills jag fått tala med er. Min kniv träffade vaktarna mitt i hjärtat, och deras skalper har jag också tagit. Nu smyger jag åter dit och beger mig så med mina röda bröder till tramps hästar, bland vilka även våra befinna sig. Så fort ni se osagerna försvinna från träden, kunna ni ge er av. Snart får ni höra trampet av hästar och skriket av tramps, som hålla vakt där. Sedan mötas vi på den plats, där vi nyss stego av hästarna, howgh!«

Han hade knappt talat ut, förrän han åter var borta. Lorden fixerade de fångna; de stodo styvt uppsträckta efter träden, därpå försvunno de så hastigt, som om jorden uppslukat dem. Kort därefter ljöd ett anskri av förfäran på andra sidan lägret; ett andra svarade, och därpå följde flera gälla skrin, vilka man hörde komma ur indianstrupar — och så ett fnysande och gnäggande, ett stampande och dånande, som kommo marken att darra. Tramps sprungo upp. Var och en ropade, skrek och frågade, vad som skett. Då ljöd röde Cornels stämman: »Osagerna äro försvunna! Vem har — — —«

Han höll inne mitt i meningen. Medan han talade, hade han sprungit till den förste vaktaren och gripit tag i honom för att resa honom upp. Han såg de glasartade ögonen och det hårlösa, blodiga huvudet. Hastigt rusade han till den andra, tredje och fjärde och skrek

därpå förfärad: »Dödade! Skalperade! Och de röda äro borta!«

»Indianer, indianer!« ropades i detta ögonblick från det håll, där hästarna befunnit sig.

»Till vapen, till hästarna!« dånade Cornels stämman. »Vi äro överrumplade. Man vill stjäla hästarna från oss!«

En obeskrivlig förvirring uppstod. Alla sprungo om varandra, men ingen fiende syntes, och sedan man efter en lång stund någorlunda hunnit sansa sig, upptäcktes det, att endast indianhästarna saknades. Först nu, sedan olyckan skett, blevo poster utställda, och den omgivande trakten genomsökt, dock utan resultat. Man kom nu till den åsikten, att ännu andra osager än de fångna befunnit sig i skogen och smugit omkring lägret för att befria sina kamrater. Det föreföll dock tramps obegripligt, hur vaktarnas mördande kunnat försiggå så fullständigt ljudlöst. Men hur stor skulle icke deras förundran varit, om de vetat, att detta utförts av en enda indian!

Anförarna samlades nu åter kring elden, och Cornel sade: »Denna händelse är ju ingen svårare motgång, men den tvingar oss i alla fall att ändra vår plan för i morgon. Vi måste bryta upp härifrån redan tidigt på morgonen. Osagerna ha hört allt, vad vi sagt. Det är riktig tur, att de intet veta om vår plats på Eagle-tail, ty därom talade vi endast förut vid den andra elden.«

Så fort de första skriken ljödo, hade Bill, Uncle och engelsmannen hastigt ilat genom skogen till sina hästar. De hade knappt hunnit dit, förrän de hörde indianerna komma.

»Dessa tramps voro både blinda och döva. Nu vågade vi dock ej ge oss in bland dem, men vi träffas väl en gång,« förklarade hövdingen.

»Du vill då hämnas?« frågade Bill.

»De ha dödat åtta av våra bröder. Deras död måste hämnas. Vi ämna rida till osager-

s. 80

nas wigwams för att hämta flera krigare. Därpå följa vi dessa blekansiktens spår.«

»I vilken riktning beta osagernas hjordar?«

»I väster.«

»Då måste ni färdas över Butlers farm?«

»Ja.«

»Och hur lång tid behöva ni för att nå osagerna?«

»De första hjordarna påträffa vi nog redan efter en halv dags snabb ritt.«

»Mycket bra! Vi måste skynda oss för att rädda Butlers farm.«

»Vad säger min broder? Butler är osagernas vän och beskyddare. Hotar honom någon fara?«

Humpley-Bill berättade hövdingen vad han hört.

Alla stego nu till häst och därpå bar det av i galopp. Hövdingen red i spetsen och förde tåget i snörrät riktning mot den trakt, i vilken Butlers farm låg. Efter några timmars ritt syntes Bills tillit till hövdingens förmåga att hålla rätta kosan ett ögonblick svikta, ty han frågade: »Är min broder övertygad om, att vi hålla rätta riktningen?«

»Min vite broder behöver ej oro sig,« svarade den tillfrågade. »Vi ha skyndat oss riktigt bra och nå snart det ställe, där jag igår träffade dig och Uncle.«

Bill kunde knappt tro, att de redan hunnit tillryggalägga en så lång sträcka. Dock sade han intet. En kort stund därefter föll hövdingens häst plötsligt från galopp in i långsam skritt, tvärstannade så och lät höra ett lätt fnysande. »Uff!« sade den röde i dämpad ton. »Det måste finnas människor i närheten. Mina bröder må icke röra sig, utan lyssna.«

Skaran höll stilla, och man hörde, hur hövdingen drog in luft för att pröva den. »En eld!« viskade han.

»Därav ser man ju ej ett spår!« menade Bill.

»Jo, jag känner rök, som tycks komma från närmaste höjd. Min broder må stiga av och med mig smyga upp på kullen, så att vi få se, vad som kan finnas där bakom.«

De båda männen stego av hästarna och smögo sig bredvid varandra bort emot höjden. De hade dock ej hunnit många steg, förrän två händer grepo ett kraftigt tag om indianens strupe. Han drogs till marken och slog omkring sig med armar och ben utan att dock kunna få fram det minsta ljud. I samma ögonblick fattade två andra händer om den puckelryggiges hals och kastade också honom till jorden.

»Fick ni honom fast?« frågade sakta och på tyska den, som höll indianen.

»Ja,« svarade den andre.

»Då fort härifrån, till kullen! Vi måste se efter, vilka det kan vara. Eller är han er för tung?«

»Nej då! Karlen är lätt som en fluga, som varken ätit eller druckit på tre veckor. Kära hjärtandes, det känns, som om han hade en puckel. . . Det kan väl i all min da'r inte — —«

»Vad?«

— »vara min gode vän Humpley-Bill!«

»Det få vi se, då vi komma till elden. För ögonblicket kunna vi vara säkra på, att ingen följer oss. Skaran utgjordes av minst ett dussin män, men de röra sig nog ej ur fläcken, utan vänta på dessas återkomst.«

Allt hade försiggått så hastigt och ljudlöst, att kamraterna till de överrumplade icke hade minsta aning om, vad som skett. Old Firehand — ty det var han — tog sin fånge på armen och Droll sin efter sig över gräset. På andra sidan kullen stodo några trötta hästar; en liten eld brann, och i dess sken kunde man se ett drygt tjugotal gestalter, som stodo där med färdiga gevär, beredda att hälsa en möjlig fi-

ende med ett regn av kulor. Då de båda männen förde fram fångarna till elden uppgåvo de samtliga ett utrop av förvåning.

»Blixt och dunder!« ropade Old Firehand. »Det är ju Menaka schecha, osaghövdingen! Av honom ha vi ingenting att frukta!«

»S a p p e r l o t !« instämde Droll. »Det är verkligen Bill, Humpley-Bill! Karl, vän, älskade människobarn, varför sa du det inte åt mig, då jag började krakelet? Nu ligger du där och kan varken frysa eller tala! Stå upp och fall i mina armar, hjärtebroder. Ack då, han förstår inte tyska! Spring då upp, min hjärteskatt! Jag skulle då sannerligen inte velat kröka ett hår på ditt huvud!«

Den tappre altenburgaren såg i detta ögonblick mycket ängsligare ut än fången, som låg där med slutna ögon och girigt flåsade efter luft. Slutligen öppnade han ögonlocken och kastade en blick, som så småningom fick ett allt klarare uttryck av medvetande, på Droll, som stod lutad över honom: »Är det möjligt! Tant Droll!« flämtade han äntligen fram.

»Gud vare lov, att jag icke dödade dig!« svarade tanten jublande. »Varför sa du mig inte, att det var du?«

»Kunde jag tala? Jag blev så strypt, att jag — — — men vad ser jag! Old Firehand!«

Han hade fått syn på jägaren och återfick med ens rörelseförmågan. Greppet av Firehands kraftiga nävar hade varit betydligt hårdare än tant Drolls. Hövdingen låg på marken medvetslös och med slutna ögon. »Är han död?« frågade Bill oroligt.

»Nej!« svarade jätten, i det han räckte den lille handen. »Han kommer nog snart till sans igen. Välkommen, Bill! Det var en angenämn överraskning. Men vad gör ni här?«

Bill omtalade i korthet sakernas ställning, ävensom vilka hans kamrater voro, varpå Fire-

hand sade: »Hämta hit era kamrater. Vi ha intet att frukta av varandra.«

Bill skyndade bort, han stannade dock på halva vägen och ropade: »Uncle, hitåt! Vi äro hos vänner. Old Firehand och tant Droll äro här!«

Rafters reste sig nu upp ur gräset, där de legat, för att välkomna sällskapet. Hur förvånade blevo icke de nykomna, då de funno hövdingen medvetslös och erforo, vad som skett! Osagera stannade och betraktade med vördnadsfulla blickar den berömde jägaren. Lorden spärrade upp ögonen och närmade sig jätten med varsamma steg; därpå antog hans ansikte ett så enfaldigt uttryck, att man kände lust att skratta däråt. Old Firehand märkte det liksom också hans på ena sidan uppsvullna näsa. Han räckte honom handen och sade: »Välkommen, mylord, ni ser helt förvånad ut, ehuru — — —«

Han höll upp och kastade en skälmsk blick på engelsmannens utrustning, i synnerhet på den kokapparat, som var fastspänd ovanpå tornistern. I samma ögonblick återkom hövdingen till medvetande. Att öppna ögonen, draga ett djupt andetag, springa upp och fatta sin kniv voro för honom ett ögonblicks verk. Men då hans blick föll på jägaren, sänkte han den höjda armen och ropade: »Old Firehand! Var det du, som slog mig till marken?«

»Ja. Det var så mörkt, att jag ej kände igen min röde broder.«

»Då är jag nöjd. Att bli besegrad av Old Firehand är ingen skam. Hade det varit någon annan, skulle smäleken vilat tungt på min hjässa, ända tills jag dödat honom. Jag har av blekansiktena hört, att min vite broder ämnar sig till Butlers farm?«

»Ja. Först skall jag dock till Osage-nook för att träffa Cornel Brinkley och hans kamrater, idel tramps.«

»Min broder kan genast följa oss till farmen, ty den röde kommer dit i morgon kväll för att överfalla den, Bill hörde honom säga det. Tramps överfölo i går mig och mina osager, åtta blevo dödade, och jag jämte de andra tillfångatagna. Jag lyckades undkomma, träffade Bill, Uncle och engelsmannen, vilka hjälpte mig att befria mina bröder.«

»Du blev ju förföljd ända hit till denna plats av fem tramps?«

»Ja.«

»Det var här, du träffade Bill och Uncle?«

»Just så.«

»Och engelsmannen hade kort förut förenat sig med dessa?«

»Ja, men hur vet du allt detta?«

»Vi ha ridit längs Svarta Björnfloden hit uppåt och lämnade den i dag tidigt på morgonen för att begiva oss till Osage-nook. Då funno vi här liken efter fem tramps och — — —«

»Sir,« avbröt honom Bill, »hur kunde ni veta, att dessa män voro tramps?«

»Av denna pappersbit, som jag fann i en av karlarnas fickor,« svarade han, i det han tog fram en del av ett tidningsblad.

Han höll upp papperet mot elden och läste: »En försumlighet eller ett förbiseende, som man knappast skulle hålla för möjligt, har i dessa dagar blivit påvisad av kommissarien i Förenta staternas lantbyrå. Denne ämbetsman har fäst regeringens uppmärksamhet på det högst egendomliga förhållandet, att det inom Förenta staterna finns en landsträcka, större än mången stat, som njuter den förmånen att ej äga någon regering eller förvaltning. Detta märkliga landområde utgöres av en oerhörd fyrkant, 40 mil bred, 150 mil lång och innehållande nära 4 miljoner tunnland jord. Det ligger mellan indianterritoriet och nya Mexiko, norr om Texas och söder om Kansas och Co-

lorado. Detta land har, såsom det nu framgår, blivit förbisett vid den offentliga mätningen, och har en felaktighet, begången vid bestämmandet av de närbelägna territoriernas gränslinjer att tacka för denna tvivelaktiga förmån. Det tillhör följaktligen ej någon stat eller något territorium, är utan något slags regering. Lag, rättsskipning och pålagor äro där okända begrepp. Enligt kommissariens berättelse uppgives detta land såsom ett av västerns skönaste och fruktbaraste områden, utomordentligt väl lämpat för jakt och åkerbruk. De få tusen fria 'amerikaner', som bebo detsamma, äro dock ej fredliga åkerbrukare och herdar, utan bestå av band av skurkar, hästtjuvar, desperados och flyktade förbrytare, vilka där samlats från alla jordens väderstreck. De utgöra de närgränsande territoriernas fasa, och i synnerhet boskapsägarna ha mycket att utstå av deras stölder. För dessa plågade gränsland är det alltså ett trängande behov, att det göres slut på denna fria rövarstat genom införande av en förvaltningsmyndighet.«

De röda förblevo oberörda av dessa ord, men de vita sågo förvånade på varandra.

»Är det sant? Är det möjligt?« utbrast lorden.

»Jag håller det för sant,« svarade Old Firehand. »Om denna notis ljuger eller icke, är för övrigt en bisak. Huvudsaken är, att endast en tramp kan föra med sig en tidning så vida omkring. Detta papper var orsaken varför jag höll de fem männen för tramps. Då vi kommo hit och sågo liken, förstodo vi naturligtvis, att en strid utkämpats här.

Nu måste vi emellertid bestämma, vad som bör göras. Du, osaghövding, må rida till farmen och underrätta Butler. Han är mannen att träffa nödiga försvarsåtgärder. Jag stannar här med mina rafters och hålla tramps så i schack, att de endast långsamt komma framåt och icke

nå fram till farmen, förrän man hunnit bereda sig att mottaga dem.«

»Min broder har städse de klokaste tankarna; och så är fallet också denna gång; men Butler befinner sig icke i sin wigwam.«

»Inte det?« frågade Firehand överraskad.

»Nej. Då jag red till Osage-nook, stannade jag vid farmen för att röka en kalumet med min vite broder. Han var dock icke hemma. Han hade besök av en broder långväga ifrån och dennes dotter och hade nu med dem ridit till Fort Dodge för att köpa kläder åt dottern.«

»Brodern har alltså redan kommit! Vet du, hur länge Butler skall bli borta?«

»Endast några dagar.«

»Då måste jag nödvändigt dit,« utbrast jägaren, i det han sprang upp. »Hur länge dröjer det, innan du hinner hit med dina osager?«

»Om jag rider min väg nu genast, kunde vi vara vid farmen nästa midnatt.«

»Det är mycket, mycket för sent. Äro icke osagerna vänner med cheyennerna och arophaerna?«

»Jo. Vi ha grävt ned stridsyxan.«

»Dessa båda stammar bo på andra sidan floden och kunna hinna hit inom fyra timmar. Vill min broder bryta upp ögonblickligen och överbringa dem ett budskap från mig?« Hövdingen svarade ej ett ord, han gick blott fram till hästen och satte sig i sadeln.

»Rid dit,« fortfor Old Firehand, »och säg de båda hövdingarna, att jag ber dem att fortast möjligt komma till Butlers farm med vardera hundra man.« Osagen smackade med tungan, satte hälarerna i hästens sidor och hade ögonblicket därefter försvunnit i mörkret. Lorden åsåg allt detta helt förvånad. Lydde verkligen en krigare så obetingat mannen i salongsrocken?

Denne senare satt nu också i sadeln. »Kamrater, vi få ej förlora ett ögonblick!« sade han »Våra hästar äro nog uttröttade, men de måste dock hålla ut, tills vi nå farmen. Framåt!«

Man red först långsamt, därpå i trav och sedan, då ögat hunnit vänja sig vid mörkret, i galopp. Old Firehand stormade fram i spetsen som en ande, och de andra ansträngde sig till det yttersta för att följa honom. Lorden, som dock var en lidelsefull perforceryttare och mer än en gång vågat sin hals, hade knappast för varit med om en sådan ritt. Det djupaste mörker rådde; ögat kunde knappt urskilja marken, som hästhovarna berörde. Det föreföll, som om djuren sprungit fram över ett oändligt, botenlöst djup, och dock förspordes ej ett felsteg, ej ett snavande! Den ena hästen följde tätt efter den andra, och allt berodde blott på Old Firehand! Hans häst hade aldrig förr färdats i denna trakt och var dessutom en helt vanlig klippare, som han måste taga, då ingen annan stod till buds. Lorden kände respekt för denne man.

s. 85

Så fortgick ritten ett par timmar, oberäknat några korta raster, då hästarna fingo flåsa ut. Regnet föll oavbrutet, dock så fint och lätt, att det icke alls generade dessa härdade män. Så hörde man Old Firehand ropa: »Sen upp, kamrater! Nu går det utför och över ett vad, vattnet räcker dock icke hästarna längre än till buken.«

Man saktade farten, bruset av en flod förnams, och trots det egyptiska mörkret såg man vattnets fosforskimrande yta. Ryttarnas fötter badade i floden; så nådde man motsatta stranden. Därefter ytterligare några minuters ritt; så kommenderades halt, och lorden hörde en klockas genomträngande ljud. Hans blick urskiljde dock intet. »Vad är det? Var äro vi?« frågade Humpley-Bill.

»Vid Butlers farms torn.«

Hundar skällde. Av deras djupa, grova skall kunde man döma till deras storlek. Därpå hördes en frågande stämma: »Vem ringer?«

»Har master Butler återkommit?« frågade jägaren.

»Nej.«

»Så gå till lady'n och hämta nyckeln, och säg, att Old Firehand är här.«

»Old Firehand! Well, sir, genast! Ma'am sover icke, och alla andra ögon äro också öppna. Osagen var inne i förbifarten och omtalade, att ni skulle komma.«

»Vad är detta för slags människor?« tänkte lorden. »Hövdingen har således ridit ännu mycket, mycket fortare än vi!«

Kort därpå gnisslade en nyckel i låset, träriglar knarrade, dörrhakar skramlade, och nu äntligen såg lorden flera lanternor, vilkas sken dock kom mörkret att förefalla ännu ogenomträngligare. Framskyndande karlar befriade ryttarna från deras hästar, och så infördes gästerna i en hög, dyster byggnad. En tjänstflicka bad Old Firehand stiga upp till ma'am. För de andra öppnades en stor, röksvärtad sal, från vars tak en tung petroleumlampa hängde ned. Där stodo några bord jämte bänkar och stolar. På borden voro framsatta allehanda matvaror, flaskor och glas. Männen slogo sig ned vid de långa borden och grepo sig genast an med måltiden.

Senare trädde Old Firehand in i sällskap med husfrun, vilken hälsade gästerna hjärtligt välkomna. Hon förklarade för engelsmannen, att ett särskilt rum stod i ordning för honom, men han frånsade sig hövligt detsamma och varje företrädde framför sina kamrater, då han nu ej var annat än en västman. Old Firehand meddelade därefter, att de denna natt skulle vila ut i lugn och ro för att nästa morgon uppfriskade kunna fylla sitt värv; det fanns på platsen tillräckligt med arbetare och herdar, med vil-

kas tillhjälp de nödiga försvarsåtgärderna kunde vidtagas.

Lorden kunde icke taga ögonen från den resliga gestalten, ty den berömda jägaren hade nu avlagt sin »civiliserade« dräkt och påtagit sig sin jägarkostym. Nu tror jag gärna allt, som berättas om honom. Denne man är ju en riktig jätte.«

»P s h a w !« svarade Droll. »En västman vill ej bli bedömd bara efter sin gestalt, den ande, som besjalar honom, är av högre värde. Det är mycket sällsynt, att dylika jättar besitta mod. Hos honom finnas båda delarna förenade. Old Shatterhand och Winnetou äro ej så resliga som han; men båda äro dock honom likställda i varje avseende.«

»Även beträffande kroppsstyrkan?«

»Ja. Västmansens muskler bli så småningom som stål och järn, även om man ej äger en jättegestalt.«

»Då är väl också ni av stål och järn, master Droll?«

Det låg något hänfullt i tonen, dock svarade tanten vänligt skrattande: »Vill ni veta det, sir?«

»Y e s, mycket gärna.«

»Men det ser ut, som om ni tvivlade därpå?«

»Naturligtvis! En tant med järnmuskler! Skola vi slå vad?«

»Om vad?«

»Om vem som är starkare, ni eller jag!«

»Ja, varför inte?«

Äntligen hade nu lorden funnit en, som icke tillbakavisade hans förslag. Han sprang fortjust upp och ropade: »Vill ni verkligen våga det?«

»Naturligtvis.«

»Fem dollar?«

»W e l l !«

»Kanske tio dollar?«

»Även det!«

»Eller tjugu?«

»Varför det?«

»Varför icke!«

»Kanske till och med femtio?« skrek lorden övermåttan glad.

»Hjärtans gärna! Men icke mer, ty jag vill ej ta ifrån er alla era pengar, sir.«

»Vad? Ta ifrån lord Castlepool alla hans pengar? Är ni från era sinnen, tant? Fram med era pengar! Här äro mina!« Han drog fram tio femdollarssedlar ur sin läderväska och lade dem på bordet.

Droll å sin sida for med handen ned i den nedhängande ärmpåsen och tog därifrån ut en börs. Då han öppnat den, visade den sig vara fylld av idel hasselnötstora guldnuggets. Han lade fem av dem på bordet och sade: »Ni har papper, mylord? F i e ! Tant Droll gör i guld. Men låt det nu gå lös! Ni är lord, ni har alltså företrädet.«

»Gott. Stå då stadigt på benen och värj er. Jag ämnar lyfta upp er på bordet.«

s. 87

Droll spärrade ut benen, och lorden grep honom om höfterna för att lyfta honom, men tantens fötter lämnade ej golvet. Det var, som hade Droll plötsligt förvandlats till bly. Engelsmannen ansträngde sig förgäves till det yttersta och måste slutligen tillstå, att han var ur stånd att utföra sin avsikt. Han tröstade sig dock med att högt yttra dessa ord: »Lyckades det inte för mig, så inte lär det gå för er heller!«

»Vi få väl se,« skrattade Droll, i det han såg upp i taket, i vilket just mitt över bordet en stark järnkrok satt fäst, troligen för att hänga upp ännu en lampa på. De andra männen märkte tantens blick och gävo varandra förstulna knuffar.

»Nå!« yrkade lorden.

»Alltså bara upp på bordet?« frågade Droll.

»Jag tänker, att ni inte ens får mig dit.«

Trots sin hindersamma klädedräkt stod Droll med ett språng på bordet och fattade tag i lordens axlar. Så hastigt, att han omöjligt kunde begripa, hur det gick till, flög denne uppåt, högt över bordet och hängde i nästa ögonblick i takkroken i sin livrem. Droll sprang ned och frågade skrattande: »Trivs ni bra där uppe, sir?«

Lorden fäktade med armar och ben och skrek: »Aj, var är jag, var är jag? W o e t o m e, i taket! Tag ned mig, tag ned mig! Om kroken går ur, bryter jag halsen av mig!«

»Säg först, vem som vunnit!«

»Ni, naturligtvis ni!«

Droll steg åter upp på bordet, fattade engelsmannen om höfterna med båda händerna, lyfte honom av kroken, svängde honom först ned på bordet bredvid sig och därefter ned på golvet. Han lade så sin hand på hans skuldra och frågade: »Nå, sir, hur behagade er tanten?«

»M u c h , h o w m u c h , t o o m u c h — ,« svarade lorden. Hans blick hängde oavvänt vid den krok, på vilken han själv nyss hängt.

»Och får ni, mylord, ånyo lust att slå vad, så vänd er bara till mig. Jag skall alltid vara redo.«

Han stoppade lugnt de vunna pengarna i armsäcken och besvarade fryntligt de andras erkännsamma nickar. Men lorden satte sig ned, undersökte noga armar, ben och höfter, och då han övertygat sig om, att han ännu hade dem oskadade i behåll, räckte han tanten sin hand och sade förnöjt: »Präktigt vad! Inte sant? Äro dock förträffliga karlar, dessa västmän! Man måste blott veta att ta dem på rätta sättet.«

Old Firehand återkom nu för att fästa sina vänners uppmärksamhet på, att det var lämpligt att gå till vila, enär man måste vara tidigt uppe följande morgon. Inom kort sovo

farmens försvarare sin djupa, lugna sömn ända till morgonen, då de i god tid blevo väckta.

Det artade sig till att bli en varm dag, och i den väldiga morgonbelysningen tog sig den föregående kväll så dystra byggningen helt anorlunda ut. Den var lång och bred och bestod av botten- och en övre våning och hade platt tak. Fönstren voro höga och så smala, att en människa icke kunde krypa igenom dem. Detta försiktighetsmått var av stor betydelse i en trakt som ofta hemsöktes av rovgiriga indianstammar. Den stora, vida borggården var omgiven av en hög, med skottgluggar försedd mur. Mellan skottgluggarna voro anbragta breda murade bänkar, på vilka man kunde stiga upp, då man ville skjuta över muren.

Icke långt från huset frambrusade floden, över vars vadställe man hade kommit dagen förut. Vadstället kunde med lätthet beskjutas från muren och hade för övrigt på Old Firehands befallning under natten gjorts otillgängligt genom fördjupning. Jägaren hade dessutom låtit driva Butlers hjordar till hans närmaste grannes betesmarker, också detta under natten och slutligen även sänt ett bud att varna de båda bröderna Butler, om dessa kanske redan befunno sig på hemvägen; de fingo icke falla i tramps' händer. Old Firehand förde sina kamrater upp på husets tak, från vilket man hade vidsträckt utsikt mot öster och norr över prärie, mot söder väster över väl odlade sädesfält.

»Tror ni icke,« frågade Bill, »att vi få bereda oss på en långvarig belägring?«

»Det vore i sådant fall intet att frukta för,« svarade jägaren, »ty källarna innehålla stora förråd.«

»Men vatten, det är i alla fall huvudsaken!« menade Droll. »Om tramps belägra oss, kunna vi icke komma till floden.«

»Det behövs heller inte. I en av källarna finns en källåder, som lämnar gott dricksvatten åt oss människor, och för djuren är det väl sörjt genom kanalen.«

»Finns det således en kanal?«

»Ja, allt är här inrättat med hänsyn till möjliga fientliga anfall. Bakom huset kunna ni märka en fallucka av trä. Öppnar man denna, visa sig trappsteg, vilka föra till en överbyggd kanal, som står i förbindelse med floden.«

»Är den djup?«

»Av manshöjd. Vattnet räcker en man över bröstet.«

»Och mynningen till floden, står den öppen?«

»Visst icke. Fienden bör ej veta av den, därför har den plats, där den mynnar ut i floden, blivit tätt planterad med buskar och slingerväxter.«

En stund efter detta samtal satt Old Firehand med fru Butler på husets plattform och blickade längtansfullt mot söder, från vilken de väntade indianerna borde komma. Äntligen, vid middagstiden, närmade sig en lång rad indianer med Stora Solen ridande i spetsen.

Då de drogo in genom tornet, räknade Old Firehand till över tvåhundra man. Tyvärr voro blott få av dem väl beväpnade. De flesta ägde inga hästar, och de, som besutto sådana, hade vägrat att medtaga dem.

Old Firehand delade dem i två grupper, av vilka den ena skulle stanna på farmen, och den andra under osaghövdingens anförande uppställa sig på gränsen till grannens område, på vilkens betesmarker hjordarna befunno sig. Denna avdelning hade till uppgift att tillbakasläta tramps, om dessa gjorde försök att infalla därstädes. För att uppegga männen till tapperhet blev ett pris utsatt för varje stupad tramp.

Inom farmens murar befunno sig nu något över hundra indianer, tjugu rafters och våra jägare. Sedan alla förberedelser blivit träffade och således intet annat återstod än att lugnt invänta angreppet, satt Old Firehand jämte husfrun och engelsmannen åter uppe på taket. Han hade den senares kikare i handen och spejade ofta mot den del av horisonten, där tramps först kunde tänkas visa sig. Slutligen upptäckte han långt i fjärran en mängd människor och hästar, som tycktes styra kurs mot Butlers farm. Det var tydligen tramps. Snart skiljde sig trenne gestalter från de övriga och fortsatte i riktning mot farmen, icke till häst, utan till fots.

»Ah, man skickar kunskapare först!« sade Old Firehand. »Kanske äro de nog fräcka att begära inträde. Låt oss gå ned, så att de icke se oss. Vi kunna med kikaren iakttaga dem genom fönstren.«

Alla fingo nu befallning att gömma sig. Tramps borde nämligen bibringas den åsikten, att huset saknade erforderlig bevakning.

De närmade sig långsamt, och Old Firehand märkte, hur de lyfte upp varandra, för att genom en skottglugg kunna se in över gården. Han begav sig dit ned, och då gårdsklockan ljud, gick han själv till tornet och frågade, vad de önskade.

»Är farmaren hemma?« frågade en av dem.

»Nej, han är bortrest.«

»Vi söka arbete. Behövs inte någon herde eller arbetare här?«

»Nej.«

»Kunna vi då åtminstone få något att äta? Vi komma långväga ifrån och äro hungriga. Var god och släpp in oss.«

Detta yttrades i jämmerlig ton. Det finns ej i hela västern en farmare, som visar ifrån sig en hungrande medmänniska. Karlarna blevo insläppta och anvisade att ta plats på säten,

som blivit utställda längs husväggen. Men detta tyckets ej riktigt behaga dem. De försökte visserligen att se likgiltiga ut, dock märktes tydligt, att de betraktade huset och dess omgivning med forskande blickar, och en av dem sade: »Vi äro fattiga och ringa människor, som icke vilja ställa till något besvär. Tillåt oss att stanna i tornet, där det dessutom är mera skugga. Vi skola hämta oss ett bord.«

Detta blev dem tillåtet, ehuru Old Firehand förstod, att de önskade stanna i tornet för att kunna öppna åt sina kamrater. En tjänstflicka satte fram åt dem rikligt med mat. Ej en människa visade sig på denna sida av huset, till och med flickan hade dragit sig tillbaka. Efter en stund steg en av dem upp och gick med oskyldig min fram till närmaste skottglugg, genom vilken han såg ut. Detta upprepades allt emellanåt och utgjorde ett säkert tecken, att dessa sällar väntade tramps ankomst.

Old Firehand stod åter uppe vid fönstret och spejade genom kikaren åt det håll, varifrån de måste komma. De hade efter spionernas avsändande dragit sig tillbaka, så att de ej syntes; de visade sig dock snart igen och närmade sig nu farmen i hastigt galopp. Då de hunno vadstället och funno detsamma omöjligt att passera, höllo de ett ögonblick in sina hästar. Nu hade stunden att handla kommit för Old Firehand. Han gick ned i tornet. En av karlarna stod ånyo vid skottgluggen och sneglade ut efter sina kamrater. Han ryggade förskräckt till, då han fick se Old Firehand. »Vad gör du där?« frågade denne barskt.

»Jag — jag skulle — jag skulle se efter, vart vi nu borde ta vägen,« svarade den tillfrågade förläget.

»Ljug icke! Vägen hittar ni nog. Den för ned till floden och till de människor, som befinna sig där borta.«

»Vilka menar ni, sir?« svarade mannen med låtsad förvåning.

»Det tjänar till intet, att du förställer dig. Ni tillhöra tramps från Osage-nook, vilka ämna överfalla oss och är utskickade av dem.«

»Sir!« brusade mannen upp, i det han grep med handen åt fickan.

Men Old Firehand höjde blixtnabbt sin revolver och hotade: »Lämna i fred era gömda vapen! så fort jag ser ett dylikt, skjuter jag er. Er hitkomst är ett stort vågstycke, ty jag kunde genast fångla er och låta er sota därför; men jag fruktar er så föga, att jag vill låta er löpa. Gå alltså ut och säg åt det övriga packet, att var och en, som överskrider floden, får sig en kula. Se så, ge er nu genast i väg!«

Han öppnade dörren. Karlarna tycktes vilja säga något, men tego dock vid åsynen av revolvern. Men då de kommit ut och regeln var förskjuten bakom dem, uppgåvo de ett hånfullt skratt, och Old Firehand hörde orden: »Dumhuvud! Varför lät de oss löpa? Räkna blott efter, huru många vi äro! Den här affären kommer att gå hastigt och lustigt, inom en kvart äro ni alla hängda.«

Den store jägaren gav nu ett avtalat tecken, vid vilket de hittills osynliga försvararna kommo fram bakom huset och fattade posto vid skottgluggarna. Själv ställde han sig vid en av dem för att iakttaga fiendens rörelser.

Kunskaparna hade nu hunnit flodstranden och ropade något, vilket han dock ej kunde uppfatta. Därpå redo tramps ett stycke ned i floden för att sedan fortsätta simmande över till motsatta stranden.

Nu nådde den första ryttaren stranden, de andra följde honom. Old Firehand gav tecken. Hans skott brunno av samtidigt med Drolls och Toms, de båda ryttarna flögo av sina hästar och föllo till marken. Då tramps sågo detta, uppgåvo de ett ursinnigt skri och trängde

framåt för att nå fram till stranden. Den ene s. 91
hetsade den andre mot fördärvet, ty så snart en häst landade, kastades ryttaren av en kula ur sadeln. Redan efter två minuters förlopp sprungo ungefär trettio herrelösa hästar omkring på stranden. Ett sådant mottagande hade tramps ingalunda väntat. Stridsropen förvandlades till ängsliga skrik; då ljöd en befälände stämman, vid vilken alla redan i vattnet befintliga ryttare gjorde helt om och återvände till bortre stranden. De samlades nu i en väldig hop, varifrån fyra män skiljde sig, tydligen anförarna. Man kunde ej urskilja deras anletsdrag, men av deras livliga gestikulerande märktes, att de förhandlade om något viktigt. Därefter satte de sig alla i rörelse uppåt floden, åt norr, tills de befunno sig utom skott-håll från farmen, varefter de simmade över till andra stranden. Sedan alla kommit över, bildade de en sluten trupp, vars front var riktad mot murtornet.

Då ropade Old Firehand med kraftig stämman: »Alla man över till norra sidan. De ämna anfälla tornet. Skjut icke, förrän jag ger befallning!«

Angriparna sprängde nu i galopp mot tornet. Först då de befunno sig på endast åtta stegs avstånd därifrån, skallade Old Firehands befallning, och gevären smattrade. Verkan därav uteblev icke. Tramps tvärstannade mitt i sin hastiga galopp och bildade så liksom ett hoptrasslat system, som icke nog hastigt kunde redas ut. Lorden, som ägde två gevär, avlossade ytterligare två skott; därunder hunno de andra ladda på nytt, och nya skott smattrade oavbrutet. Detta var mer, än tramps kunde stå ut med, de vände hastigt om till flykt och läto sina döda och sårade ligga. De lösa hästarna sprungo instinktmässigt mot farmen, och man öppnade porten för att släppa in dem. Sedan tramps hunnit sansa sig något, gjorde

de försök att hämta sina sårade, och de fingo i fred utföra denna handling av mänsklighet. Man såg, hur de förde sina sårade till en avlägsen trädgrupp och där förbundo deras sår, så gott förhållandena det tilläto.

Under tiden hade det blivit middag, och mat och dryck fördelades nu bland försvararna. Strax därpå såg man, hur tramps avlägsnade sig, i det de lämnade sina sårade kvar under träden; de redo mot väster.

»Uppge de redan försöket?« frågade Humpley-Bill.

»Jag tror,« svarade Droll, »att de nu tänka kasta sig över hjordarna, som tillhöra farmen. Se — — —«

Han hann ej längre, ty nu hördes Old Firehands infallande stämma: »Fort! Sadla hästarna! De bovarna vända sig mot söder och ämna anfalla 'Goda Solen' och hans folk.«

Inom fem minuter stodo djuren färdiga, och alla, utom några arbetare, stego till häst; Old Firehand red i spetsen. Man kunde icke urskilja tramps med blotta ögat, men Old Firehand medförde sin kikare, genom vilken han iakttog dem. Därigenom blev det dem möjligt att städse hålla sig parallellt med fienden och sålunda förbli osynliga. Efter en kvart höll Firehand in sin häst, ty tramps gjorde halt. De hade nu nått grannens gräns och upptäckte, ej blott den betande boskapen, utan också de beväpnade försvararna.

Old Firehand mönstrade gräslandets buskar och utsökte sådana, som kunde tjäna till betäckning. Dold bakom dessa, närmade han sig med sitt folk den plats, där sammandrabbningen skulle komma att äga rum. Snart lämnade de hästarna och smögo vidare, tills de nådde en stor buskgrupp, dit efter all sannolikhet tramps måste komma under striden.

Tramps tycktes att börja med helt bestörta över att finna djuren bevakade av ett så stort

antal indianer. De märkte dock snart, att de röda icke ägde skjutvapen, och detta lugnade dem. Anförarna höllo en kort rådplägning och gävo därpå befallning till angrepp. Ryttarna sprängde fram i sluten trupp under hotfulla skrik.

Nu visade det sig att »Goda Solen« varit sin uppgift vuxen. Han gav en befallning, varvid hans folk plötsligt skingrade sig. Tramps gjorde då en svängning för att anfälla de rödas högra flygel i sidan. Osaghövdingen genomskådade deras avsikt och åter hördes hans befallande stämma. Hans folk strömmade åter med ens tillsammans, bildade för ett ögonblick en skenbart förvirrad klunga och flögo så genast ånyo ut från varandra. De hade fullständigt ändrat ställning. Denna var nyss västöstlig, nu hade den blivit nordvästlig. Osagen hade befallt denna förändring för att, liksom en anfallen bisontjur, kunna bjuda fienden — icke sidan — utan den hornbeväpnade pannan. Detta krigskonstens mästerstycke hade dessutom den för honom oanade följd, att tramps nu plötsligt befunno sig mellan indianerna och de bakom buskarna dolda vita. De sågo sin plan omintetgjord och stannade, för vilken oförsiktighet de genast fingo sota. En av deras anförare sågs tala till dem, synbarligen för att meddela någon ny plan. Detta uppehåll begagnade sig osagen av. Han utstötte ett rop, varvid de röda snabbt sprungo framåt, stannade plötsligt, avsköto sina pilar och sedan drogo sig lika hastigt tillbaka. Pilarna träffade målet; många tramps blevo dödade och sårade liksom flera av deras hästar. Djuren stegrade sig och läto omöjligt tygla sig. Det uppstod en allmän förvirring, under vilken Old Firehand ansåg rätta ögonblicket kommet.

»Framåt!« kommenderade han. »Men skjutten blott på männen och ej på hästarna!«

Hans folk rusade fram från sina gömställen, de befunno sig nu i fiendens rygg. Då deras kulor susade in bland tramps, vände sig dessa om, just lagom för att mottaga en andra salva. De utstötte rop av fasa. »Bort!« dånade en stämman bland dem. »Vi äro omringade. Genombryt de rödas linje.«

Denna befallning lyddes ögonblickligen. Tramps sprängde, lämnande i sticket de döda och sårade, fram mot indianerna, vilka beredvilligt läto dem komma igenom och efter dem upphävde ett triumferande skri.

»Skola vi icke sätta efter skurkarna, sir?« frågade Svarte Tom. Old Firehand svarade: »Vi äro för svaga för att kunna inlåta oss i handgemäng med dem. Dessutom gissa de kanske, att vi lämnat farmen utan betäckning för att hjälpa de röda. I sådant fall är det troligt, att de rida dit för att anfälla den under vår frånvaro. Vi måste alltså genast dit.« Man besteg hästarna och återvände till farmen, där Old Firehand begav sig upp på taket för att hålla utkik. Där var redan mrs. Butler. Hon hade varit orolig och fick nu till sin glädje höra den lyckliga utgången.

»Då äro vi väl räddade?« sade hon, dragande en suck av lättnad. »De våga väl ej nu fortsätta fientligheterna?«

»O, det är nog ej slut än! Deras sårade ligga där nere under träden. Jag är övertygad om, att vi snart åter få se dem. De ha flytt i västlig riktning, och därifrån komma de nog snart ridande tillbaka.«

Han spejade genom kikaren i den angivna riktningen och fortfor så: »Mycket riktigt, där ha vi dem! De ha ridit i en båge och återvända nu till sina sårade. Det är antagligt, att — —« Han tystnade. Han hade givit kikaren en nordlig riktning.

»Vad är det?« frågade lady.

Han overlade med sig själv, om han skulle säga henne sanningen. Lyckligtvis blev han hjälpt ur sin förlägenhet genom lorden, som just nu visade sig på taket för att få reda på, om tramps syntes. Old Firehand svarade: »Det är intet, varöver ni behöver oroas er, mylady. Ni kan lugnt, om ni så vill, gå ned och skaffa något åt männen att dricka, de äro nog törstiga.«

Hon gick lugnad ned, men så fort hon försvunnit, sade jägaren till lorden: »Jag hade god anledning att avlägsna damen. Tag er kikare, mylord, och se mot väster. Märker ni något?«

Lorden följde uppmaningen och svarade därpå: »Tramps! Jag ser dem tydligt. De komma.«

»Komma de verkligen?«

»Nej, nu ser jag! De hålla, med ansiktena vända mot norr.«

»Kan ni icke upptäcka anledningen därtill? Rikta kikaren mer mot norr.«

»Därifrån komma tre ryttare, synbarligen utan att märka tramps.«

»Och vet ni, vilka dessa äro?«

»Det kan väl aldrig vara — — —«

»Jo, just så,« nickade Old Firehand allvarligt. »Det är farmaren och hans broder med dennes dotter. Det bud, jag skickade emot dem, tyckes ej ha träffat dem.«

Lorden tog åter sin kikare och såg, huru tramps satte sig i rörelse och i galopp redo emot de kommande. »Blixt och dunder!« ropade han. »Vi måste skynda till deras hjälp. De komma att döda dem.«

»Det göra de säkerligen icke. Dessa karlar förstå nog sin egen fördel. Vad skulle de väl ha för nytta av dessa tre personers död? Alls ingen. Om de däremot låta dem leva och begagna dem som gisslan, kunna de hoppas avpressa oss medgivande, till vilka de eljest aldrig skulle kunna förmå oss. Se! Nu äro de tre ryttarna

redan omringade. Vi kunna ej för tillfället göra något däråt.«

»Skola vi icke tala om det för de andra?«

»Dem, som stå oss närmast, böra vi meddela, vad som skett. Vill ni taga det på er lott, så stannar jag kvar här och iakttager fienden för att därefter kunna träffa mina mått och steg.«

Lorden begav sig åter ned för att utföra sitt uppdrag, och Old Firehand riktade ånyo sin uppmärksamhet på tramps, som nu med de tre fångarna i sin mitt redo mot den förut omnämnda trädgruppen för att där göra halt. De stego av hästarna och lägrade sig. Jägaren såg, att en mycket livlig rådplägning ägde rum. Han trodde sig veta, till vad resultat den förde, och började övertänka, hur man i sådant fall bäst borde förhålla sig. I dessa funderingar stördes han av Droll, vilken kom upprusande och på tyska frågade: »Är det verkligen sant, vad lorden säger: Kan det verkligen vara möjligt, att — — —«

»Ja, det förhåller sig, som han säger,« svarade Old Firehand lugnt.

»Ja, men det var då för olyckligt! Nu komma de skurkarna och föreskriva oss villkor. Och vad skola vi väl svara därpå?«

»Ja, vad råder ni till, kära Droll?« svarade jägaren, i det han kastade en skälmskt forskande blick på tanten.

»Fråga inte mig, fråga inte mig! Först måste vi väl vänta och se, vad som vidare händer, kommer blott rätta ögonblicket, så får jag nog en god idé! Jag tänker, att — —. Nej, men har man väl sett på maken!« avbröt han sig, »där komma de redan! Två karlar, rätt på huset. De svänga fredsflaggan för att låta oss förstå, att vi böra bemöta dem hyggligt. Vill ni tala med dem?«

»Naturligtvis! För fångarnas skull måste jag veta, vad de fordra av oss.«

De begåvo sig ned på gården, varest försvararne stodo vid skottgluggarne för att iakttaga de båda tramps. Dessa stannade utom skott-håll och svängde med flaggan. Old Firehand öppnade porten, trädde ut och gav dem ett tecken att komma närmare. Då de kommit fram till honom, hälsade de hövligt, men gjorde sig tydligen all möda för att se morska ut.

»Sir, vi komma såsom utskickade,« sade den ene, »för att framställa våra fordringar.«

»Såå!« svarade jägaren i ironisk ton. »Sedan när våga präriehundarna komma till grisslibjörnen och giva honom befallningar?«

Den liknelse, varav han begagnade sig, var ganska träffande. Han fortfor: »Ni uppställa fordringar, ni, som äro rövare, tjuvar och mördare, vilka ha ställt er utom lagen, och vilka alltså varje hederlig man har rätt att skjuta ned.«

»Sir,« brusade trampen upp, »dylika föreläpningar — —«

»Tig, skurk!« befalldes Old Firehand. »Ni ha blott att ta emot, vad jag säger, utan att göra invändningar. Veta ni, vem jag är?«

»Nej,« svarade mannen i foglig ton.

»Man kallar mig Old Firehand. Tala om det för era kamrater; kanske de då förstå, att jag icke är den man, som låter skämta med sig. Och nu, hur lyder ert uppdrag?«

»Vi skulle meddela, att farmaren och hans broder med dennes dotter ha fallit i våra händer. Dessa tre personer måste dö —«

»Pshaw,« avbröt honom jägaren.

»— — om ni icke uppfylla våra villkor,« fortfor trampen.

»Old Firehand låter aldrig föreskriva sig villkor, allraminst av sådana som ni.«

»Ja, men om ni icke lyssnar därtill, bli fångarna inför era ögon upphängda i träden där borta.«

»Det låta ni allt bli. Det finns på farmen tillräckligt med rep för er också.«

Detta hade trampen ej väntat. Han visste väl, att de ej skulle våga verkställa sin hotelse. Han slog förlägen ned ögonen och svarade: »Betänk dock, sir, tre människoliv! Och ni skulle så lätt kunna förhindra era vänners död.«

»Varigenom?«

»Genom att avtåga och övergiva farmen.«

Då lade Old Firehand sin hand så tungt på mannens skuldra, att han sviktade och svarade: »Människa, är du förryckt? Har du något mer att säga?«

»Nej.«

»Så packa dig genast härifrån, annars betraktar jag dig som en vansinnig, vilken man måste oskadliggöra.«

Han drog sin revolver. Männen avlägsnade sig hastigt, men då de kommit på något avstånd, vågade den ene stanna och säga: »Skola vi komma tillbaka, om vi erhålla ett annat uppdrag?«

»Nej. Blott med röde Cornel vill jag möjligen tala, men ej längre än ett ögonblick.«

»Lovar ni honom fri återväg till oss?«

»Ja, ifall han ej förolämpar mig.«

De gåvo sig hastigt i väg. Old Firehand lämnade tornet och gick i riktning mot tramps, tills han tillryggalagt halva vägen. Där satte han sig på en sten för att invänta Cornel, vilken han säkert trodde skulle komma. Det visade sig snart, att han ej misstagit sig i sin förmodan. Cornel kom långsamt gående mot honom. Han gjorde en tölpig bugning, som var avsedd att se elegant ut, och sade: »G o d d a y, sir! Ni har bett att få tala med mig?«

»Det vet jag ingenting om,« löd svaret. »Jag har blott sagt, att jag ej vill tala med någon annan än er; helst skulle jag ha sett, att jag sluppit även det.«

De sågo varandra in i ögonen. Cornel sänkte sina först och svarade med undertryckt vrede:

»Vi stå väl likberättigade inför varandra!«

»Trampen framför den hederlige västmannen, den besegrade framför segraren — kallar ni dem likberättigade?«

»Ännu är jag ej besegrad. Vi skola visa er, att era framgångar endast äro tillfälliga. Det står i min makt att genast vända lyckans hjul. Vi behöva blott begagna oss av er oförsiktighet att avlägsna er så långt från farmen. Och vad skulle de väl, det tillstå vi, utan er förmå mot oss där borta på farmen.«

Över Old Firehands ansikte flög ett muntert leende. »Ni tror väl icke era egna ord,« sade han. »Ni fånga Old Firehand! Varför har ni då icke redan gjort det?«

»Åh! Ni är icke längre den oöverbannelige, man håller er för! Ni befinner er mitt emellan oss och farmen. Det behövs blott, att några av de våra sätta sig till häst och avskära er återvägen.«

»Er beräkning brister på två punkter. För det första skulle jag försvara mig, och för det andra har ni ej tänkt på, att era karlar skulle komma inom skotthåll för mitt folk. Dock, det är ej därom, vi skulle tala!«

»Nej, jag har kommit för att ge er tillfälle att rädda era tre vänners liv. Om ni ej ingår på våra fordringar, bli de hängda.«

»Jag har redan låtit säga er, att ni alla då också bli hängda.«

»Löjligt! Har ni räknat, hur många huvuden vi äro?«

»Vet ni, vad antal jag kan ställa upp däremot?«

»Mycket väl. Vi känna till Butlers farms vanliga besättning. Just många fler kan det ej finnas där nu heller.«

Han betraktade forskande jägaren för att se, vad denne skulle göra för min, och därav slu-

ta sig till, huruvida hans förmodan var riktig eller ej. Old Firehand svarade, utan att ändra en min: »Räkna era döda och sårade och säg mig sedan, om jag fört med mig så få rafters. Dessutom har ni ju sett mina indianer!«

»Nej, sir, med ert antal kan ni ej impone-
ra. Vad är dock det mot vårt? Om vi döda era
fångna vänner, kunna ni ej hämnas.«

Han kastade åter en lurande blick på jäga-
ren. Denne ryckte på axeln och sade: »Där bor-
ta bakom murarna stå västerns berömdaste jä-
gare. En enda av dem tar minst tio tramps på
sig. Om ni döda fångarna, skola vi utrota er till
sista man. Det vet ni mer än väl, och er hotelse
är endast tomma ord.«

Han hade uttalat dessa ord i så sträng, mörk
ton, att Cornel sänkte blicken. Denne visste,
att jägaren var man att bringa sitt ord till hand-
ling. Han aktade sig dock för att visa detta. Då
han teg, fortfor Old Firehand: »Nu vet ni mina
tankar. Vi kunna nu skiljas.«

»Men ni har ju ej givit mig något svar än-
nu? Ni måste ge oss våra hästar, som ni fångat,
därtill era vapen och er ammunition och dess-
utom betala oss tjugutusen dollars. Vi utlämna
då fångarna, sedan ni givit ert hedersord på, att
ni avhålla er från varje fientlighet mot oss.«

Old Firehand drog lugnt sin revolver och
svarade behärskat i en ton av obeskrivligt för-
akt: »Nu har ni pratat tillräckligt med förryck-
ta, dåraktiga dumheter, på vilka jag ej ämnar
svara. Jag har blott ett ord att säga: Ge er ögon-
blickligen härifrån, annars skickar jag en kula
genom ert huvud!«

»Vad! Är det — — —«

»Bort, ögonblickligen!« avbröt jägaren med
höjd stämma och fortfor i det han riktade vap-
net mot honom: »Ett — två — —«

Cornel väntade icke, tills han hann till
»tre«; han vände sig om och gick hastigt där-
ifrån mumlande några hotelser. Jägaren såg

en stund efter honom och återvände därpå till
farmen, där man följt underhandlingen med
spänd uppmärksamhet. Han gav dem en kort
redogörelse däröver, vilken mottogs med sam-
stämmigt bifall.

»Vad tror ni, att de nu göra?« frågade lor-
den.

»Jag förmodar, att de vänta, tills det blir
mörkt, och då göra ett försök att komma över
murarna. Så fort solen gått ned, måste några av
oss smyga sig inpå dem och bevaka varje de-
ras rörelse. Vem anmäler sig frivilligt till detta
farliga uppdrag?«

Ej mindre än alla förklarade sig villiga där-
till, och Old Firehand utvalde tre: Tant Droll,
Humpley-Bill och Gunstick-Uncle.

Solen hade nu nått horisonten och övergöt
de vida slätterna liksom med flytande guld;
hennes strålar belyste de i grupper samlade
tramps så klart, att man från farmen tydligt
kunde urskilja varje enskild av dem.

Då det blivit mörkt, utsläpptes kunskaparna.
Vid farmens ytterhörn antändes därefter fyra
stora eldar, genom vilka murens sidor och den
framför liggande terrängen så klart upplystes,
att man tydligt kunde märka allt, som passera-
de där.

Sedan något över en timme förflutit, åter-
kom Gunstick-Uncle. Han uppsökte Old Fire-
hand och berättade på sitt egendomliga: »Till
träden fram vi oss drista! — men tramps re'n
därifrån kvistat.«

»Trodde just det. Men vart?« frågade jäga-
ren, leende åt rimmet.

Uncle pekade mot hörnet till vänster om tor-
net och svarade: »Där buskar växa vid flodens
rand — där finnas de på torra land.«

»Skulle de verkligen ha vågat sig så nära? s. 98
Men i sådant fall borde man höra deras häs-
tar!«

»Vill dem du finna, då må du leta — på slätterna, där gräs de beta — jag stället nu ej visa kan — vid dager du nog lätt det fann.«

»Och var äro Bill och Droll?«

»De fram sig smugit sakta — och uppå tramps nu vakta.«

»Gott. Jag måste riktigt noga få veta stället, där tramps befinna sig; därför återvänd till de båda andra. När ni tydligt sett, var de lägrat sig, må Droll komma och omtala det för mig. De tro sig ha handlat klokt, men ha gått i en fälla.«

Uncle avlägsnade sig, och lorden, som lyssnat till samtalet, frågade, vilken fälla Old Firehand menade.

Denne svarade: »Fienderna befinna sig där borta vid floden. Bakom sig ha de vattnet och framför sig murarna; tillspärra vi de två andra sidorna, ha vi dem fast.«

»Ja, men hur skall detta tillgå?«

»Jag låter hämta indianerna, vilka spärra vägen för dem åt söder; och vi smyga oss in på dem och anfälla dem norrifrån. Arbetarna stanna kvar på farmen, så att den ej blir lämnad alldeles försvarslös. Jag vill också ta reda på, var deras hästar befinna sig. Lyckas vi komma i besittning av dem, äro tramps förlorade, ty vi kunna då i morgon vid dagsljus upphinna och döda dem, som i dag möjligen undslippa.«

»Well, en djärv, men förträfflig plan. Ni är verkligen en duktig karl, sir!«

Svarte Tom och Blenter fingo nu i uppdrag att söka hästarna. Två man skickades ock till osagehövdingen för att överbringa till honom en utförlig instruktion. Till dess de återkommit, kunde intet företagas. Sedan en god stund förflutit, återvände dessa. De hade funnit indianerna, som nu lågo på endast ungefär hundra stegs avstånd från tramps och voro beredda att tränga in på dem vid första skott, de hörde.

Nu kom också Droll med Bill och Uncle. Droll tog ordet: »Jag smög mig så nära in på dem,« berättade han, »att jag hörde, vad de sade. De förargade sig över våra eldar, som omöjliggjorde ett överfall, och sade sig vilja avvakta, att vårt förråd av ved och kol toge slut, vilket de ansågo ej kunde draga så länge om. Då skulle överfallet ske.«

»Då få vi tid på oss att dra till fällan,« sade Old Firehand.

»Vilken fälla?«

Old Firehand omtalade sin plan.

»Förträffligt, hihihihi, förträffligt!« skrattade Droll. »Men, sir, har ni betänkt fångarnas läge? Jag fruktar, att man kommer att döda dem, så fort fientligheterna börja.«

»Det skola vi nog förhindra. Vi smyga oss på tramps, och innan vi anfälla dem, skynda s. 99 tre av oss till fångarnas hjälp och föra dem genom kanalen hit.«

»Hm! En förträfflig idé! Men först måste vi taga reda på, om det verkligen är möjligt att passera kanalen.«

Old Firehand lät kalla ett par arbetare och erfor till sin glädje, att kanalen var fri från slam, och att dessutom en liten båt låg fastgjord vid dess mynning, så väl dold, att indianer och andra främlingar omöjligt skulle kunna upptäcka den. Den gamla listiga tantens plan blev nu livligt diskuterad, och man avtalade, att Bill och Uncle skulle åtfölja Droll. Då man hunnit så långt, återkommo Blenter och Tom; de hade sökt vida omkring, men ej lyckats finna hästarna. Tramps hade varit nog kloka att avlägsna dem långt ifrån farmen.

Droll, Bill och Uncle drogo nu av sig sina ytterkläder och stego ned i kanalen. Det visade sig, att vattnet nådde dem blott till bröstet. De togo gevären på axeln och bundo kniv och revolver och patronväska om halsen. Gunstick-Uncle gick i spetsen med en lantern. Då de

försvunnit i kanalens inre, bröt Old Firehand upp med sitt folk. Blott några man stannade kvar på farmen och ställde sig vid de mot floden vättande skottgluggarna.

Anförd av den berömde jägaren smögo sig nu den oförvägna skaran först mot norr i en vid båge för att icke träffas av skenet från eldarna; då de uppnått floden, vände de sig mot söder och kröpo längs efter stranden, tills de befunno sig i tramps närhet. Old Firehand fortsatte nu ensam vidare, tills hans skärpta blick trots mörkret urskilde de lägrande vagabondernas halvcirkel; han visste nu, mot vilken punkt angreppet skulle riktas, och återvände till sina män för att orientera dem och sedan med dem invänta det tecken, som var avtalat med fångarnas befriare.

Dessa hade under tiden passerat kanalen. Strax innanför kanalens mynning funno de den lilla båten fastgjord vid en järnkrok. Den var försedd med två åror. Man gjorde loss båten och sköt ut den i floden. Droll gick i spetsen. De rörde sig långsamt och försiktigt framåt, i det de städse höllo sig tätt efter stranden.

»Nu äro vi framme,« viskade Droll, i det han stannade och band fast båten. »Vänta här, tills jag kommer tillbaka.« Han kröp upp på stranden. På andra sidan buskarna syntes på något avstånd de vid farmens murhorn brinnande eldarna, mot vilka de mellanliggande föremålen lätt avtecknade sig. På högst tio stegs avstånd från stranden sutto fyra personer, fångarna och deras vaktare. Där bakom syntes tramps vilande i alla möjliga ställningar. Droll kröp vidare, tills han befann sig bakom vaktaren. Denne måste dö, utan att hinna ge ifrån sig minsta ljud. Droll drog fram sin kniv, reste sig hastigt upp, grep med vänstra handen bakifrån om mannens strupe och stötte med den högra det långa knivbladet i hans rygg så att hjärtat

genomskars. Han lade sig så blixtnabbt, att ej ens fångarna märkt något därav.

»Stilla, stilla!« viskade Droll till dem. »Ingen bör få höra ett ljud. Vakten ligger dödad här i gräset; jag har kommit hit för att rädda er.« Några snitt med kniven, och de tre fångarna kunde åter fritt bruka sina lemmar. »Nu sakta ned till båten,« fortsatte Droll. »Vi ha kommit genom kanalen och fört båten med oss hit. Ni stiga däri med lilla 'missen' och ro sedan in i kanalen och vänta där, tills dansen är över.«

»Dansen? Vilken dans?«

Droll förklarade sig.

»Ah! Står det så till! Och därför skulle vi sätta oss i säkerhet?«

»Ja.«

»Vad ni gjort, visar lika mycket ädelmod som tapperhet, och vi stå i den största tacksamhetsskuld till er därför; men kan ni verkligen föreställa er, att min bror och jag äro sådana mesar, att vi skulle sitta med händerna i kors, medan ni andra kämpade för oss och vågade ert liv.«

»Hm! Är mig kärt att höra er tala så. Gör, som er bäst synes. Men lilla missen får icke stanna kvar i kulregnet.«

»Naturligtvis inte. Hav den godheten och ro henne till kanalen. Men hur skola vi få vapen? man har berövat oss dem, vi ägde.«

»En av er kan ta den dödade vaktens vapen. För den andra skall jag sörja genom att smyga mig på en tramp och — — — tyst! Stilla! Där kommer en! Troligen någon av anförarna, som vill övertyga sig om, att allt står rätt till. Låt mig handla!«

Mot farmens eld avtecknade sig verkligen gestalten av en man, som närmade sig det ställe, där våra vänner befunno sig, för att se efter, om det stod rätt till. Han kom långsamt gående, stannade så framför fångarna och frågade: »Nå, Collins, har något passerat?«

»Nej,« svarade Droll, som blev tagen för väktaren.

»Well! Håll ögonen öppna! Det gäller ditt eget huvud! Förstår du?«

»Yes. Mitt huvud sitter dock fastare än ditt. Akta dig!«

Han uttalade avsiktligt dessa ord i hotfull ton och med oförställd röst; han önskade, att mannen skulle bocka sig ned över honom. Hans list lyckades. Mannen trädde ett steg närmare, böjde huvudet och sade: »Vad kommer åt dig, slyngel! Vad menar du? Vems stämman är det? Är det inte Collins, som —«

Han hann ej säga mera. Droll grep med båda händerna ett så kraftigt tag om hans strupe, att han ej kunde få fram ett ljud mera. Man hörde honom sprattla med benen ett par ögonblick; därpå blev allt tyst, tills Droll sakta viskade: »Där har ni hans vapen. Han kom i rätta ögonblicket.«

»Har ni då honom fast?« frågade farmaren.

»Han är redan död. Tag hans vapen. Nu skola vi föra missen i säkerhet.« Droll reste sig, tog Ellen Butler vid handen och förde henne ned till floden, där han underrättade sina vänner om sakernas tillstånd. Bill och Uncle rodde nu flickan in i kanalen, där de fastgjorde båten, och vadade därpå tillbaka för att sluta sig till Droll och de båda Butlers.

»Nu är det bäst att gripa verket an så fort som möjligt. Tramps kunna när som helst komma hit för att försäkra sig om fångarna; och det vore farligt för oss. Låt oss alltså krypa ett stycke längre bort.«

De fem männen kröpo försiktigt sin väg. Då de kommit på tillräckligt avstånd från tramps, reste de sig upp och ställde sig bakom var sitt träd. Det djupaste mörker rådde närmast omkring dem, men själva kunde de urskilja tramps tydligt nog för att sikta på dem. Droll satte nu handen för munnen och lät höra ett

kort skrik, liknande en rovfågels, som för ett ögonblick vaknar ur sin sömn. Detta i prärien så ofta förekommande läte kunde icke väcka tramps uppmärksamhet; de aktade ej därpå, ehuru det upprepades tre gånger. Några ögonblick framåt rådde fortfarande den djupaste tystnad; men därpå hördes plötsligt Old Firehands befallande stämman: »Giv eld!«

Och nu susade ett riktigt regn av kulor från höger in över tramps; det kom från rafters, vilka lyckats smyga sig så tätt in på lägerplatsen, att de kunnat taga sikte på var sin man. Strax därpå ljöd från vänster det gälla, märg och ben genomträngande stridstjut, som indianerna uppgåvo, i det de sände tramps en skur av pilar och därefter trängde in på dem med tomahawkerna i högsta hugg.

»Nu är det vår tur!« sade Droll. »Först kulorna, och sedan bruka vi kolvarna.«

Det var en äkta, vild västlandsscenen, som nu utspelades. Tramps hade känt sig så fullkomligt trygga, att det plötsliga överfallet ingav dem den största skräck. De voro ej i stånd att räkna fienderna; dessas skara föreföll dem i eldens osäkert fladdrande sken trefalt större, än den i verkligheten var. Deras ångest ökades; och flykten syntes dem enda räddningen. »Bort, bort till hästarna,« hördes en stämman skälla.

»Det var Cornel,« ropade Droll. »Kasta er över honom; låt honom icke undkomma!«

Han skyndade åt det håll, varifrån han hört ropet, och andra följde honom, men förgäves. Röde Cornel hade varit nog slug att genast gömma sig i buskarna och därifrån iakttaga skådespelet. Han smög sig som en orm från buske till buske och höll sig därför alltid i det djupaste mörkret för att ej bli sedd. Segrarna gåvo sig all möda för att låta endast så få som möjligt undkomma, men tramps antal var så stort, att det, då de slutligen samsat sig och

s. 102

höllo sig tätt tillsammans, lyckades bryta sig igenom. De flydde därefter bort mot norr.

»Fort efter dem!« befallde Old Firehand.
»Vi måste hindra dem från att nå hästarna.«

Detta visade sig dock omöjligt. Ju längre de avlägsnade sig från farmen, dess svagare blev skenet från eldarna, och snart härskade omkring dem ett sådant mörker, att de ej längre kunde skilja mellan vän och fiende. Old Firehand såg sig tvungen att uppgiva förföljandet.

»Tillbaka!« bjöd Old Firehand. »Det återstår nu för oss endast att hindra de sårade att dölja sig och undkomma.«

Denna hans oro var överflödig. Indianerna hade ej deltagit i förföljandet. Lystna efter de vitas skalper hade de stannat kvar på stridsplatsen och sorgfälligt genomsökt nejden ända ned till floden för att döda och skalpera varje ännu levande tramp.

Ellen Butler hade naturligtvis genast blivit hämtad ut från sitt gömställe. Den unga flickan hade ej varit rädd och hade under fångenskapen visat sig förvånansvärt lugn och sansad.

Då ett förnyat anfall av tramps ej var att frukta, kunde man, åtminstone vad indianerna beträffade, ägna återstoden av natten till segerfirande. Tvenne nötkreatur slaktades och fördelades bland dem, och snart spred sig från eldarna en stark steklukta vida omkring i nejden. Senare utdelades bytet. De stupades vapen och för övrigt allt, som funnits hos dem, överlämnades åt de röda, vilket bland dem uppväckte den största förtjusning. De gävo däråt det för dem egendomliga uttrycket. Långa tal höllos, krigs- och andra danser uppfördes; först då dagen bräckte, slutade larmet; jublet tystnade efter hand, och de röda svepte in sig i sina täcken för att äntligen insomna.

Annorlunda rafters. Lyckligtvis hade ingen av dem fallit i striden, dock voro några sårade. Old Firehand hade för avsikt att vid daggry-

ningen med sina män följa tramps' spår för att taga reda på, åt vilket håll dessa dragit. Därför hade de alla lagt sig att sova för att vid bestämd tid utvilade kunna samlas. De märkte då, att spåren förde tillbaka till Osage-nook, och följde dem ända dit; men då de hunnit platsen, var den öde. Old Firehand undersökte den noga, och det framgick då, att nya skaror av tramps hade ankommit till stället; med dessa hade flyktingarna förenat sig och därpå utan dröjsmål ridit bort i nordlig riktning. De hade alltså tydligen uppgett all tanke på farmen. Men de anade ej, att Old Firehand noga kände den plan, de ämnade följa — —

5

Femte kapitlet.

s. 103 MED LÅNGSAMMA, trötta steg skred en fotgängare över prärien, en sällsynt uppenbarelse där, varest till och med den fattigaste stackare äger en häst, eftersom dess underhåll intet kostar. Vilken samhällställning denne man tillhörde, var svårt att gissa.

Emellanåt stannade han liksom för att vila, men hoppet att träffa en mänsklig varelse förmådde alltjämt hans trötta ben till nya ansträngningar. Han spejade åter och åter mot horisonten, dock länge förgäves, tills slutligen hans blick ljusnade — han hade fått sikte på en man långt borta, också denne en fotgängare, som kom gående från höger, så att deras vägar måste korsas. Detta förlänade ny spänstighet åt hans uttröttade lemmar; han påskyndade sina steg och märkte snart, att den andra också såg honom, ty han stannade för att invänta honom.

s. 104 Denne andre var mycket egendomligt utrustad. Han bar en blå frack med röd ståndkrage och gula knappar samt knäbyxor av gult läder. Han hade om halsen en blå sidenduk, vilken framtill var knuten i en stor, bred dubbelögla, som betäckte hela bröstet. Huvudet skyddades av en bredbrättig halmhatt. Vid en om halsen löpande rem hängde framtill en låda av polerat trä. Gestalten var lång och tunn, det slätrakade ansiktet skarpt och magert. Den, som såg des-

sa drag och blickade in i de små listiga ögonen, förstod genast, att han hade framför sig en äkta yankee, en yankee av den sort, vars förmåga att »slå sig fram« blivit ett ordspråk.

Då de närmat sig inom hörhåll, lyfte budbäraren lätt på hatten och hälsade den andre: »G o o d d a y, kamrat! Varifrån kommer ni?«

»Från Kinsley där borta,« svarade den tillfrågade, i det han pekade bakom sig med handen. »Och ni?«

»Från alla möjliga ställen! Sist från farmen, som ligger där bakom mig. Och ämnar mig till farmen, som ligger framför oss.«

»Äro vi då nära en sådan?«

»Ja. Det är endast en halvtimmes väg dit.«

»Gud vare tack! Jag skulle ej ha kunnat hålla ut längre.«

Han sade detta med en djup suck, och man såg, hur hans kropp darrade.

»Icke hålla ut? Hur så?«

»Jag är så hungrig.«

»Hungrig! Det kan jag hjälpa. Sätt er ner här på min låda.«

Han satte lådan på marken, tryckte ned främlingen därpå, drog så fram ur frackens bröstficka två väldiga smörgåsar och räckte dem åt den hungrande, med en väldig nick:

»Ät, kamrat! Det är väl ej några läckerheter, men, är du hungrig, smakar det nog bra.«

Den hungrige följde ögonblickligen hans uppmaning, och yankeen satte sig ned i gräset och såg med tillfredsställelse, hur de väldiga smörgåsarna hastigt försvunno. »Nu känner jag mig som pånyttfödd, tack vare er godhet, sir! Betänk, att jag varit på vandring i tre dagar, utan att ha ätit en bit.«

»Är det möjligt! Varför tog ni inte matsäck med er från Kinsley?« Yankeen såg forskande på honom och fortsatte så: »Hör, master, det är visst någonting på tok med er. Det ser ut, som vore ni stadd på flykt. Vart ämnar ni egentligen?«

»Till Sheridan på järnväg.«

»Så långt, och utan livs- och existensmedel? Då kan ni lätt lida skeppsbrott. Jag är er obekant, men befinner ni er i nöd, så förtro er åt mig. Måhända kan jag hjälpa er.«

»Det är snart berättat. Jag heter Haller och härstammar från tyska föräldrar. De reste hit över från det gamla landet, men kommo aldrig på grön kvist. För mig har just icke heller några rosor blommat. Jag har försökt mig på åtskilligt, tills jag för två år sedan blev järnvägs-skrivare i Kinsley. Jag råkade i en tvist med den därvarande redaktören, och han utmanade mig på duell. Tänk er, duell på bössor! Och jag som aldrig i mitt liv haft ett mordvapen i mina händer! Men jag vill göra saken kort. Stunden kom; vi ställde upp oss. Tro mig, om vad ni vill; jag är dock en fredlig man, allt annat än mordiskt sinnad. Då kommandot ljöd, siktade jag därför flera alnar från målet. Vi tryckte båda av — tänk er, jag blev ej träffad, men min kula hade genomborrat hans hjärta. Förfärad sprang jag därifrån med bössan, som icke tillhörde mig. Redaktören ägde ett inflytelserikt anhang, och detta har i västern mycket att betyda. Jag måste alltså genast fly och tog en-

dast tid på mig att ta avsked av min förman. Han gav mig det rådet att resa till Sheridan och överlämnade åt mig ett öppet rekommendationsbrev till den därvarande ingenjören. Ni kan läsa det för att övertyga er om, att jag talar sanning.«

Han drog fram en skrivelse ur fickan och gav den åt yankeen. Denne läste: »Käre Charroy! Här sänder jag dig master Josef Haller, min förre skrivare. Han är en ärlig, trogen och flitig man, men har råkat att skjuta sin motståndare i en duell och måste därför bort häri-från för en tid. Du gjorde mig en stor väntjänst, om du sysselsatte honom vid din byrå, tills saken hunnit råka i glömska härstädes. Din Bent Nordon.«

Yankeen återräckte brevet, i det han med ett halvt ironiskt, halvt medlidsamt leende sade: »Jag tror era ord, master Haller. Man behöver blott se er för att förstå, att ni är en man, som med berätt mod ej vill göra ens en fluga för när. Också jag är varken jägare eller skytt. Men så ängslig som ni skulle jag ej vara i ert ställe. Vad hade ni för lön på er förra plats?«

»Jag hade åtta dollars i veckan och hoppas få detsamma i min nya befattning.«

»Såå! Jag vet en anställning, som ger dubbelt så mycket, alltså sexton dollars!«

»Huru? Verkligen?« utropade skrivaren förtjust, i det han sprang upp. »Det är ju en riktig förmögenhet. Var finns den platsen?«

»Hos mig.«

»Hos — — er?« ljöd det i en ton av besvi-kenhet.

»Ja, just hos mig. Jag är nämligen magister Doktor Jefferson Hartley, alltså läkare till yrket, människo- och djurläkare. Har ni lust, så skall ni få bli min f a m u l u s, och jag betalar er den utlovade lönen.«

»Men jag förstår ju ingenting av saken,« förklarade skrivaren blygsamt.

»Inte jag heller,« svarade magistern.

»Inte?« frågade den andre häpen. »Ni har väl ändå studerat medicin, då ni kan vara magister och doktor?«

»Faller mig visst inte in. Den titeln äger jag ändå, det vet jag säkert, eftersom jag själv har givit mig den!«

»Ni — — — ni själv?«

»Naturligtvis! Jag är öppenhjärtig mot er, då jag tror, att ni kommer att mottaga mitt anbud. Ursprungligen var jag skraddare; så blev jag barberare, sedan danslärare; därefter grundade jag en uppfostringsanstalt för unga damer; då den upphörde, tog jag till dragharmonika och blev vandrande musikanter. Sedan dess har jag väl försökt mig i tio, tjugu andra yrken. Jag har lärt känna livet och människorna och kommit underfund med, att dessa senare vilja bli bedragna. Jag har därför nu på sistone blivit läkare. Här skall ni få se mitt apotek.« Härmed öppnade han sin låda. Den var invändigt elegant utstyrd; var indelad i femtio fack, vilka voro överklädda med sammet och prydda med guld- och silversnodder. Facken innehöll flaskor med vackert färgade vätskor i alla möjliga nyanser och schatteringar.

»Detta är alltså ert apotek!« sade Haller. »Varifrån tar ni era medikament?«

»Dem gör jag naturligtvis själv. Det är mycket enkelt. Allt, vad ni ser här, är intet annat än en smula färg och litet vatten, a q u a kallat. I detta ord består hela mitt latin. Därtill har jag själv fogat de övriga uttrycken, så att det klingar riktigt vackert. Här ser ni påskrifterna: a q u a s a l a m a n d r a , a q u a p e l e p o n e s i a , a q u a c h i m b o r a s s o l a r i a , a q u a i n v o c a b u l a t o c i a och så vidare. Ni kan ej tro, vilka kurer jag redan åstadkommit med dessa vätskor. Huvudsaken är, att man ej avvaktar resultaten, utan genast upptar sitt honorar och skuddar stoftet

av fötterna. Överallt, vart jag kommer, bullar man upp för mig mer, än jag kan äta, och stoppar dessutom mina fickor fulla, då jag går. För indianerna behöver jag ej frukta, eftersom en »medicinman« för dem är helig och oantastlig. — Nåå! Vill ni bli min famulus?«

»Hm!« sade Haller. »Saken förefaller mig litet betänklig. Det är ej riktigt hederligt.«

»Åh, allt kommer an på tron. Mina patienter tro på verkningarna av min medicin och — bli friska. Försök bara en gång.«

»Nå, att försöka skadar ju inte.«

»Ni har bara att vördnadsfullt tuga, och hela ert arbete består i att räcka mig de flaskor, jag begär. Naturligtvis måste ni därvid finna er i, att jag kallar er för du. Alltså i väg! Vi bryta genast upp.«

Han hängde sin låda om halsen, och därpå gingo de tillsammans mot farmen. Efter en knapp halvtimme visade den sig på avstånd; den såg ej ut att vara stor. Nu måste Haller bära lådan, då detta ej passade sig för magistern-doktorn.

Huvudbyggnaden var av trä, omgiven av en välskött träd- och örtagård. Vårdshusbyggnaden låg på litet avstånd från boningshuset. Vid denna stodo tre hästar bundna, ett tecken till, att främlingar befunno sig här. Dessa sutto inne i stugan och drucko öl. De voro ensamma, då endast farmarens hustru var hemma och för närvarande befann sig i det lilla stallet. De sågo kvacksalvaren komma med sin famulus.

»T h u n d e r s t o r m !« ropade den ene. »Den måste jag känna! Det är Hartley, harmonikamusikanten! Karlen har gjort goda affärer och hade fickorna fulla med pengar; naturligtvis gjorde jag också god affärer, då jag en natt tömde dem.«

»Vet han, att det var du?«

»Hm, troligen! Det är då väl, att jag i går färgade mitt hår svart! Kalla mig varken för

Brinkley eller för Cornel! Karlen kunde göra oss ett streck i räkningen.«

Av dessa ord framgingo, att denne man var röde Cornel.

Magistern och hans famulus nådde huset i samma ögonblick som farmarens hustru kom från stallet. Hon hälsade dem vänligt, och då hon fick veta, att hon hade framför sig en läkare och hans medhjälpare, tycktes hon bli helt glad och visade dem in i stugan.

»Mina herrar,« ropade hon ditin, »här kommer en höglärd doktor med sin apotekare. Jag tänker, att sällskapet skall behaga er.«

»En höglärd doktor!« brummade Cornel för sig själv.

De inträdande hälsade och togo utan vidare omständigheter plats vid bordet. Cornel märkte till sin belåtenhet, att Hartley ej kände igen honom. Han utgav sig för trapper och sade sig vara på väg till bergen med sina båda kamrater. Därpå utspann sig ett livligt samtal, medan värdinnan var sysselsatt med att laga middag. När denna var färdig, gick hon ut ur huset och sammankallade familjens övriga medlemmar genom att stöta i ett bockhorn.

Dessa kommo nu från de närgränsande fälten; farmaren, en son, en dotter och en dräng. De räckte med uppriktig vänlighet handen åt de främmande och satte sig därefter till bords med dem.

Sedan måltiden var intagen, sade farmaren till Hartley: »Vi måste snart åter ut på fältet, men jag ville dessförinnan en stund gärna taga er skicklighet i anspråk. I vilka sjukdomar är ni bevandrad?«

»Vilken fråga!« svarade kvacksalvaren. Jag är doktor magister och botar alltså alla sjukdomar hos människor och djur.«

»Jag tror er, sir! Ni kom alldeles lägligt. Jag har en ko stående i ladugården, som är svårt

sjuk. Hon har ej ätit på två dagar och hänger med huvudet. Jag har gett henne förlorad!«

»P s h a w ! Jag ger aldrig en sjuk förlorad, förrän han är död,« svarade Hartley, varpå han lät visa sig till stallet för att undersöka kon. Då han återkom, tog han på sig en allvarsam min och sade: »Det var hög tid, att jag kom; kon skulle eljest ha dött i afton. Hon har ätit bolmört. Lyckligtvis har jag ett osvikligt bote-medel därför; i morgon skall kon vara så frisk som någonsin. För hit ett ämbar vatten, och giv mig, du famulus, flaskan med a q u a s y l - v e s t r o p o l a !«

Haller letade fram den ifrågavarande flaskan, och Hartley dröp därur några droppar i vattnet, av vilket kon skulle dricka ett par hundra gram var tredje timme. Sedan kom turen till de mänskliga patienterna. Frun hade början till en halsböld och fick a q u a s e n - s a t i o n i a. Farmaren led av reumatism och erhöll a q u a s u m a t r a l i a. Dottern var frisk som en nötkärna, men övertalades lätt att mottaga a q u a f u r o n i a för sina fräknar. Drängen haltade litet ända från barndomen och hoppades nu få denna olägenhet avhjälp genom a q u a m i n i s t e r i a l i a.

»Doktor!« vände sig därefter till värden och hörde sig för om vägen till närmaste farm. Enligt det besked, han fick, låg den åtta mil längre åt väster. När han då förklarade, att han ofödröjligen måste bryta upp, frågade farmaren, vad han var skyldig. Hartley begärde fem dollars och fick dem också utan prut. Därpå bröt han upp med sin famulus. Då de avlägsnat sig så långt från farmen, att de ej mera kunde ses därifrån, sade han: »Vi skola nu vika av åt norr, ty det kan ej falla mig in att gå till närmaste farm; vi skola söka upp den andra i ordningen. Kon var så illa därän, att hon nog redan är död. Om farmaren i sådant fall finge lust att rida efter mig, kunde det gå mig illa.

Men ett middagsmål och fem dollars för tio droppar anilinvatten, det låter ju höra sig? Jag hoppas att ni stannar i tjänsten!«

Men Haller svarade: »Den lön ni bjuder mig är stor, mycket stor; men jag kan ej vidare vara med om dylika lögner. Tag ej illa upp! Jag är en ärlig man och vill också förbli det. Mitt samvete förbjuder mig att mottaga ert anbud.«

Han sade detta i så allvarsam och bestämd ton, att magistern insåg, att alla övertalningsförsök här voro fåfänga. Han sade därför endast »Jag menade väl med er. Skada, att ni skall ha så ömtåligt samvete!«

»Och jag tackar Gud, att han givit mig det!«

»Well! Jag vill ej söka övertala er. Men vi behöva därför ej genast skiljas. Vi skola båda till farmen, som ligger femton mil härifrån och vi kunna göra sällskap åtminstone dit.«

Den tystnad, han förföll i, lät förmoda, att skrivarens samvetsgrannhet dock ej gjort intryck på honom. De gingo på detta sätt bredvid varandra utan att byta ett ord, tills de hörde hästramp bakom sig. Då de vände sig om, fingo de syn på de tre män, med vilka de sammanträffat på farmen.

»W o e t o m e !« utropade Hartley. »Det gäller bestämt mig. De där karlarna skulle ju bege sig till bergen. Varför rida de då hitåt?«

Ryttarna stannade mycket riktigt, då de hunnit de båda männen, och Cornel sade i hånfull ton till kvacksalvaren: »Master, varför har ni ändrat kosa? Nu kan farmaren ej få tag i er!«

»Få tag i mig?«

»Ja, så snart ni var borta, sade jag honom uppriktigt, hur pass bevänt det var med er sköna titel, och han bröt genast upp för att följa er och återfordra pengarna. Han vände sig naturligtvis mot farmen, ni sagt, att ni närmast ämnade lyckliggöra. Men ni voro klokare än så. Vi ha följt era spår för att göra er ett förslag.«

»Vansinne, sir! Jag känner er ej och har intet med er att skaffa.«

»Men jag dess mer med er. Vi känna er. Och nu fordra vi, att ni utbetalar en del av honoraret. Ni äro två, vi tre, alltså skola vi ha tre femtedelar. Det är ej mer än rätt och billigt, då vi genom att låta er bedraga detta hederliga farmarfolk ha gjort oss till era medbrottslingar. Seså, inga invändningar!«

Han gjorde en betydelsefull rörelse mot sina kamraters laddade gevär, som nu riktades mot Hartley. Denne insåg, att alla invändningar skulle tjäna till intet. Han drog därför fram tre dollars, räckte dem åt Cornel och sade:

»Ni tycks misstaga er på person. Men jag vill låta er fordran gälla som skämt. Här äro de tre dollars, som enligt er uträkning skulle tillfalla er.«

»Tre dollars!« skrattade Cornel. »Är ni tokgig att tro, det vi gjort oss sådant besvär för lumpna tre dollars? Nej! Vi fordra vår andel av allt, ni hittills förtjänat på ert yrke. Han steg av hästen och undersökte noga alla hans fickor och varje fäll och veck av hans dräkt, utan att finna något. Hartley började åter andas lättare, men blott för ett ögonblick, ty Cornel övergick omedelbart till lådan, vilken han öppnade och noga skärskådade.

»Hm!« sade han. »Det här sammetsapoteket är så djupt, att flaskorna omöjligt kunna nå till botten.«

Hartley bleknade, då den listige mannen med båda händerna fattade i fackens mellanlägg och drog däri — — — mycket riktigt, apoteket kunde lyftas ur lådan, och därunder lågo flera papperskuvert. Med ett belåtet leende öppnade Cornel dem och drog fram en hop banksedlar.

Detta försatte yankeen i det största raseri. Han kastade sig över tjuven för att rycka från honom pengarna. Då brann ett skott, och ma-

gistern utstötte ett skrik och sjönk ned i gräset sårad i överarmen.

»Just lagom åt dig, din skälm,« sade Cornel och stoppade lugnt ned pengarna i sin ficka. »Nu skola vi undersöka master famulus.«

»Jag är inte hans famulus; jag träffade honom, kort innan vi kommo fram till farmen,« förklarade Haller ängsligt.

»Så, vem är ni då?«

Haller berättade nu helt sannfärdigt sin historia och gav för att bevisa sina uppgifters trovärdighet Cornel rekommendationsbrevet att läsa. Efter att ha läst det, gav denne brevet tillbaka och sade föraktfullt: »Jag tror er. Det syns, att ni är en hederlig karl, som ej var med, då krutet uppfanns. Spring ni till Sheridan, er har jag intet att göra med!«

Han steg därpå åter till häst och red jämte sina kamrater därifrån med sitt byte. Sedan de ridit en god stund skämtande över det lyckade skurkstrecket, frågade den ene av dem Cornel: »Vad stod det i brevet, som den där ynkryggen gav dig att läsa?«

»Det var ett rekommendationsbrev till ingenjör Charoy i Sheridan.«

»Huru? Och det lämnade du tillbaka? Detta brev skulle ju ha ofantligt underlättat utförandet av våra planer. Vi ha lämnat vårt folk efter oss för att först i hemlighet orientera oss. Vi måste lära känna stället och kassaförhållandena och hade vi nu haft den där mannens brev, så kunde någon av oss i Sheridan gett sig ut för att vara denne skrivare; han hade fått selsättning på byrån och därigenom lätt kunnat få inblick i räkenskaperna.«

»Jag, dåre!« utbrast Cornel, »du har rätt! Hur kunde jag vara så dum! Men det är ej för sent ännu. Vi veta ju, vart de ämna sig, och deras väg måste föra dem här förbi. Vi behöva således endast vänta, tills de komma. Vi bestå dem var sin kula, och du far sedan bort med

brevet till Sheridan och förskaffar dig den nödiga kännedomen om förhållandena därstädes, vilken du sedan underrättar oss om.«

»Men varest och hur?«

»Vi båda rida tillbaka efter de andra. Du skall finna oss där i trakten. Jag skall ställa upp förposter i riktning mot Sheridan, vilka de måste träffa på. Men det är kanske bäst, att Fallers följer med dig och likaledes söker plats vid järnvägen. Han kan lättare utan att väcka misstankar överföra budskap till oss.«

Planen blev noggrannare dryftad, medan man väntade på kvacksalvaren och hans kamrats ankomst. Men då timmar förflöto, utan att de syntes till, antogo de att männen ändrat sin ursprungliga plan för att ej ånyo råka ut för dem. De fattade därför beslutet att rida tillbaka och följa det nya spåret.

Men låt oss återvända till de båda män, som hotades av denna nya fara. Sedan tramps lämnat dem, lät yankeen genast skrivaren förbinda sig. Överarmen visade sig vara svårt skadad, och den sårade måste uppsöka en plats, där han kunde bekomma lämplig skötsel. Närmaste ställe, dit han kunde vända sig, var farmen. Men som tramps slagit in just i denna riktning, sade yankeen: »Det vore ej vidare trevligt att ännu en gång råka ut för dem. Jag är viss om, att de ångra, att de ej oskadliggjorde oss. Vi måste alltså uppsöka en annan farm. Jag hoppas, att ni ej ämnar överge mig dessförinnan.«

»Visserligen icke! Men vi böra ej förlora någon tid. Åt vilket håll skola vi vända oss?«

»Åt norr. Horisonten är där mörk; där måste alltså finnas skog, och där det finnes träd, där finnes ock vatten att avkyla mina sår med.« Haller lyfte upp lådan, och de båda männen lämnade olycksplatsen. Yankeens förmodan besannade sig, och de nådde snart en trakt, där de funno både träd och vatten, och där förbandet kunde läggas om. Hartley slog bort alla si-

na färgade vätskor och fyllde flaskorna med rent vatten. Därpå bröto de åter upp.

De kommo nu till en prärie, bevuxen med så kort gräs, att fotspåren knappt syntes. Det skulle här behövas en västmans övade blick för att kunna avgöra, om spåren härledde sig från en eller två människor. Sedan de färdats en stund, sågo de horisontlinjen ånyo avteckna sig mörk, tecken till, att de åter närmade sig en skogig trakt. Då yankeen nu av en händelse kom att vända sig om, varseblev han bakom sig tre punkter, vilka rörde sig framåt. Han kände sig ögonblickligen övertygad om, att det var de tre tramps, som vänt om; det gällde alltså livet. En annan skulle ha gjort skrivaren uppmärksam på faran, men ej så Hartley; han fortsatte endast vägen med fördubblad hastighet, och då Haller förundrade sig över denna plötsliga brådska, ställde han honom till freds med första, bästa skäl.

Ryttarna synas naturligtvis på vida större avstånd än fotgängare. Tramps voro ännu så långt borta, att Hartley kunde antaga, att han och hans följeslagare ännu ej blivit bemärkta. Härpå grundade han sin räddningsplan. Han sade sig, att allt motstånd skulle vara fåfängt, om de upphunnos, voro de båda förlorade. Det fanns endast möjlighet till räddning för en av dem; men den andre måste därvid uppoffras, och denne andre skulle naturligtvis bli skrivaren; han borde alltså ej få kännedom om den hotande faran. Därför teg den sluge yankeen och tystade sitt samvete med, att skrivaren ju i vilket fall som helst var förlorad.

De fortsatte vägen under tystnad, tills de nådde skogsmarken, som utgjordes av täta buskage, över vilka höjde sig kronorna av några enstaka ekar och valnötträd. Då de trängt sig därigenom och nått det motsatta skogsbrynet, stannade yankeen och sade: »Master Haller, jag börjar inse, hur besvärlig jag måste vara för

er. Ni ämnar er till Sheridan och har för min skull måst vika av från genaste vägen. Men gå nu i Guds namn vidare, så återvänder jag till den farm, varifrån jag kom, då jag först träffade er.«

»Det kan jag ej tillåta; det blir alldeles för långt.«

»Visst icke! Inom tre timmar skall jag vara där, och så länge håller jag nog ut.«

»Tror ni? Nå, så låt gå; men jag följer med er. Jag har lovat att icke överge er.«

»Och jag måste lösa er från ert löfte för att ej bringa er i fara.«

»Fara?«

»Ja. Farmarhustrun därstädes är nämligen, enligt vad hon berättat mig, syster till sheriffen i Kinsley.«

»Då låter jag allt bli,« ropade Haller förskräckt. »Men skall ni då nödvändigt dit?«

Yankeen talade så övertygande för sitt förslag, att den stackars skrivaren slutligen samtyckte till att skiljas. De skakade varandras händer, tillönskade varandra lycka på färden och skildes därpå. Haller fortsatte ut på den öppna prärien. Hartley såg efter honom och mumlade för sig själv. »Det gör mig ont om den beskedliga karlen; men det går ju ej för sig på något annat sätt. Och nu är det hög tid för mig. Om de hinna upp honom och fråga honom efter mig, skall han säga dem, vart jag gått. Jag bör alltså ej gå åt det håll, jag uppgav, utan åt vänster och uppsöka ett bra gömställe.«

I det han trängde in bland buskarna, sökte han sätta sina fötter på sådana ställen, där de ej lämnade några spår. Märktes dock ett dylikt, utplånade han det med handen. Som han var matt av såret och hindrad av den tunga lådan, kunde han blott framtränga helt långsamt, men snart påträffade han till sin glädje ett ställe, där buskarna stodo så tätt, att ögat omöjligt kunde tränga igenom dem. Han arbetade sig ditin, la-

de ned lådan och satte sig därpå, knappt var detta gjort, förrän han hörde de tre ryttarnas stämmor och hovslagen från deras hästar.

Yankeen sköt grenarna litet åt sidan för att få utsikt över prärien. Där ute gick Haller. Nu hörde han ryttarna, vände sig om och stannade förfärad. Snart hade de uppnått honom, de tilltalade honom; han pekade mot öster; troligen omtalade han för dem, att yankeen återvänt till farmen i denna riktning. Därpå smällde ett skott, och Haller störtade till marken.

Yankeen såg, hur bovarna därefter stego av och sysslade med den döde. De stego så åter till häst, varvid Cornel lade den mördades lik framför sig tvärs över sadeln. Till Hartleys förvåning vände han därpå om, medan hans båda kamrater fortsatte vidare över prärien. Då Cornel nådde buskaget, trängde han sig in ett stycke däri och kastade ned liket, vilket försvann i buskarna, så att det ej kunde ses utifrån. Han red därpå sin väg, vart kunde yankeen ej se; han hörde endast hovslagen en stund, och så blev allt tyst.

Hartley greps av fasa. Han nästan ångrade, att han ej varnat skrivaren. Förgäves sökte han tysta samvetets röst. Så förgick en kvart och ännu en, och han hade just beslutat sig för att lämna den fasansfulla platsen, då han fick syn på något, som föranledde honom att stanna kvar på sitt gömställe.

En ryttare, som förde en häst vid tygeln, kom ridande över prärien. Han träffade på spåren efter de båda tramps och undersökte dem noga. Därpå gick han, hack i häl följd av hästarna, tillbaka till den plats, där mordet försiggått. Här blev han stående en lång stund och närmade sig åter, i det han följde Cornels spår. Då han kommit på ungefär femtio stegs avstånd från buskaget, stannade han ånyo och kastade forskande blickar åt alla håll. Nu såg yankeen, att han hade en indian framför sig.

Närheten av ett rödskinn fyllde yankeen, som alls icke var någon hjälte, till en början med skräck. Men ju längre han betraktade indianens anletsdrag, desto tydligare insåg han, att han ej hade något att frukta av den röde. Denne hade nu närmat sig på ungefär tjugustu stegs avstånd. Då kastade sig plötsligt den häst, som följde närmast efter honom, häftigt tillbaka och uppgav ett lätt fnysande; han hade vädrat närheten av yankeen eller den dödes lik. Indianen gjorde då ett nästan panterlikt språng åt sidan och försvann, följd av hästarna. Hartley kunde ej vidare se honom.

Han höll sig stilla och orörlig, tills ett svagt ljud nådde hans öra, och då han vände sig åt det håll, varifrån ljudet hördes, såg han indianen knäböja vid skrivarens lik och noga undersöka detsamma. Den röde försvann så åter, och Hartley såg honom ej, tills han plötsligt förfärad for tillsammans, ty tätt intill honom ljödo orden: »Varför gömmer blekansiktet sig? Varför döljer det sig för den röde krigarens blickar? Vill han ej omtala, vart de tre mördarna ha tagit vägen?»

Då Hartley vände på huvudet, såg han indianen med dragen kniv knäböja bredvid sig. Hans ord bevisade, att han gissat det rätta förhållandet och ej höll yankeen för att vara mördaren; detta lugnade denne, och han svarade: »Jag gömde mig för dem. Två av dem ha ridit vidare över prärien, den tredje kastade ned liket här. Jag har ej vågat mig fram, då jag ej vet, om han ännu är i närheten.»

»Min vite broder och jag äro de enda levande människor, som befinna sig här. Kom alltså med mig fram i det fria och berätta, vad som hänt.»

Yankeen berättade det, varvid han dock förtog sitt förrädiska handlingssätt.

Indianen gav honom en genomträngande blick. »Känner du mig?»

»Nej,« svarade Hartley skyggt.

»Jag är Winnetou, apachernas hövding. Jag vill nu se ditt sår. Först måste jag dock veta, varför mördarna vände om för att förfölja er. Hade de noggrant genomsökt dina fickor?«

»Ja.«

»Och tagit allt! Även din kamrats?«

»Nej, han sade dem, att han var en stackars flyktning, och bevisade det genom att låta dem se brevet.«

»Behöllo de det?«

»Nej. De återlämnade det åt honom.«

»Det finns ej längre! Jag har genomsökt den dödes alla fickor och ej funnit något brev.«

Indianen hämtade fram liket ur snåret och undersökte det noga än en gång. Fickorna voro tomma. Sedan han så en stund begrundande blickat ut i rymden, sade han i en ton av djupaste övertygelse: »Din kamrat ämnade sig till Sheridan; åt detta håll ha två av mördarna ridit. Varför ha de frångått honom brevet? Utan tvivel emedan de själva vilja betjäna sig därav; en av dem ämnar i Sheridan utgiva sig för att vara Haller.«

»Vad nytta skulle de väl ha därav?«

»Det vet jag ej ännu, men skall snart få veta det. »Jag ämnar mig till Smocky-Hill-floden,¹ och Sheridan ligger i närheten därav; jag rider först dit. Dessa blekansikten ha intet gott i sinnet. Du följer mig väl?«

»Men mitt sår?«

»Jag skall undersöka det, och i Sheridan finns det läkare. Visa mig din arm.«

Yankeen blottade sin arm, vilken Winnetou noggrant undersökte. Han tog så fram några torkade örter ur sin sadelväska, fuktade dem och lade dem på såret; täljde två träspjälor och

förband därefter med tillhjälp av dem armen lika konstförfaret som den skickligaste läkare. Sedan detta var gjort sade han: »Min broder kan nu gott rida vidare med mig. Jag kommer från bebodda trakter och har erfarit, att en mängd blekansikten, t r a m p s kallade, lära ha dragit sig tillsammans i Kansas. Det är möjligt, att mördarna tillhöra dem, och att de ämna utföra något skurkstreck i Sheridan. Låt oss ofördröjligen bege oss dit. Om vi rida hela natten, kunna vi i morgon bittida vara vid målet. De båda mördarna slå nog läger för natten och komma alltså fram dit senare. Min vite broder må taga min häst. Jag tar det lediga djuret.«

De stego upp i sadeln och begåvo sig bort. Solen sjönk allt djupare, slutligen försvann den bakom horisonten, och den korta skymningen övergick hastigt i mörk natt. Detta gjorde yankeen förskräckt. »Kommer du icke att rida vilse i mörkret?« frågade han.

»Winnetou förirrar sig aldrig, varken om dagen eller natten. Han känner landets alla trakter lika noga, som blekansiktena känna rummen i sitt hus. Min broder må ej rida bredvid, utan efter mig.«

Det föreföll verkligen nästan underbart, med vilken säkerhet häst och ryttare rörde sig framåt. Några gånger gjordes halt, då hästarna fingo dricka och förbandet fuktades med friskt vatten. Eljest förekom intet avbrott, och då den tilltagande kylan förkunnade morgonens analkande, tyckte Hartley sig icke längre vara i stånd att sitta i sadeln. Nu grydde dagsljuset, dock kunde man ej urskilja något, då en tjock dimma täckte marken.

»Det är Smocky-Hill-flodens dimmor,« förklarade hövdingen. Han avbröt sig tvärt, höll in sin häst och lyssnade, ty hovslag närmade sig hastigt. Plötsligt kom en skepnad fram ur dimman och flög förbi, blixtnabbt som en an-

¹Även i tyska texten skrives på en del ställen »Smocky-hill«, på andra ställen »Smoky-hill« (anm. vid avskrift).

de. De båda männen hade ej hunnit urskilja vare sig häst eller ryttare.

»Uff,« ropade Winnetou överraskad. »Ett blekansikte! Endast två vita kunna rida på detta sätt, nämligen Old Shatterhand och Old Firehand.«

»Mannen tycktes ha mycket bråttom,« tillfogade Hartley. »Vart ämnade han sig?«

»Till Sheridan, ty han red i samma riktning som vi. Vi nå snart vårt mål och få då veta, vem han är.«

Dimmorna började nu skingras av morgonvinden, och snart sågo de Smocky-Hill-floden framför sig. Sedan de övervadat den och därpå ridit över ett öppet gräsland, visade sig målet för deras blickar.

Sheridan var vid denna tid ännu ej stad, utan blott uppehållsort för en mängd järnvägsarbetare. Husen voro i allmänhet mycket primitiva, men över dörrposterna prälade de stoltaste inskrifter. Den största av byggnaderna låg på en kulle och bar den vitt omkring synliga inskriften: »Charles² Charoy, ingenjör«. Dit redo de båda männen och stego av vid dörren, där en häst förut stod bunden.

Sedan de bundit sina hästar bredvid den förora, stego de in genom den öppna dörren. En ung neger kom dem till mötes och frågade, vad de önskade. Innan de dock hunnit besvara hans fråga, öppnades en sidodörr, och i denna visade sig en ännu ung vit man, vilken betraktade apachen med vänligt förvånade blickar. Det var ingenjören. »Vem söka ni så här tidigt, mina herrar?« frågade han, i det han gjorde en aktningsfull bugning för den röde.

»Vi söka ingenjör Charoy,« svarade denne på flytande engelska.

»Well, det är jag. Var så goda och stig in.«

²I tyska texten står icke »Charles« utan »Charles« (anm. vid avskrift).

Han drog sig tillbaka in i rummet, så att de båda männen kunde stiga på. Han anvisade främlingarna två stolar och inväntade där efter med synbar spänning, vad de hade att säga honom. Yankeeen satte sig genast ned; indianen blev hövligt stående, höjde liksom hälsande det ädelt formade huvudet och började: »Sir, jag är Winnetou, apachernas hövding — —.«

»Vet det redan,« inföll ingenjören. »Jag är mycket glad över att få lära känna den berömda Winnetou. Sätt er och säg, vad som fört er hit.«

Indianen satte sig nu och svarade: »Känner ni ett blekansikte, som bor i Kinsley och heter Bent Norton?«

»Ja, mycket väl.«

»Känner ni också blekansiktet Haller, hans skrivare?«

»Nej.«

»Denne skrivare skall i dag komma hit tillsammans med en annan vit och överlämna åt er ett rekommendationsbrev från Norton. Ni kommer att anställa den ene i er byrå och ge arbete även åt den andre. Men om ni det gör, råkar ni i stor fara. Vilken vet jag ej ännu. De båda blekansiktetena äro mördare. Om ni är en klok man, skola vi gissa deras avsikt, så fort de talat med er. Jag tror, de äro tramps.«

»Tramps!« sade ingenjören ivrigt. »Jag har just fått veta, att en hop tramps ämna sig till Eagle-tail för att bestjåla oss. Dessa sällar lära ha ett gott öga till vår kassa!«

»Vem har berättat er det?«

»Det är bäst, att jag strax visar er mannen.«

Ingenjörens ansikte lyste av förnöjelse, då han öppnade dörren till ett sidorum, ur vilket utträdde — Old Firehand. Om ingenjören väntat, att den röde skulle utbryta i ord av förtjusning, var han ej förtrogen med indianernas bruk. Ingen röd krigare ger uttryck åt vare

sig glädje eller smärta i andras närvaro. Endast apachens ögon glänste; han gick fram till jägaren och räckte honom handen. Denne drog honom till sitt breda bröst och sade i en ton av glad rörelse: »Min vän, min käre, käre broder! Hur glatt överraskad blev jag ej, då jag såg dig stiga av hästen här utanför. Jag har själv måst företaga denna ritt för att varna ingenjören. Över tvåhundra tramps äro i antågande.«

»Då har jag ej bedragit mig. Mördarna äro kunskapare, som föregå dem. Här står ett blekansikte, som kan berätta dig allt.« Han pekade härvid på Hartley, vilken vid Old Firehands inträde rest sig från stolen och nu betraktade den väldige mannen med förvåning och beundran.

Hartley redogjorde för gårdagens händelser, och därefter berättade även Old Firehand om sitt sammanträffande med röde Cornel. Han lät sedan beskriva för sig de tre mördarnas utseende.

»Jag är säker om, att en av dem var Cornel, han har färgat sitt hår svart,« sade jägaren. »Äntligen kan jag då hoppas få honom fast.«

»Mina herrar,« inföll ingenjören, »ni äro våra räddare, och jag vet ej, hur jag nog skall kunna tacka er. Denne Cornel måste på något sätt ha fått veta, att jag uppbär pengarna för avlöningen. Nu, då jag i tid blivit varnad, är det ingen fara; jag kan inom några timmar draga tillsammans tusen järnvägsarbetare.«

»Väl beväpnade?«

»Nästan alla äga ett skjutvapen. Dessutom kunna knivar, spadar och skyfflar begagnas.«

»Bäst vore att göra fienden oskadlig genom list. Vi böra ej onödigtvis uppoffra så många människoliv. Låt oss överlägga. Först och främst må tramps ej ana, att ni blivit varnad. De böra alltså ej få veta, att vi befinna oss här. Kunna vi ej gömma våra hästar någonstades?«

»Jag skall låta min neger, som är fullt pålitlig, gömma och dra försorg om djuren.«

»Gott, giv honom befallning därom! Och ni själva måste sörja för denne master Hartley. Ge honom en bädd och kalla på en doktor, en sådan finns väl här?« s. 117

»Ja. Jag skall genast låta hämta honom.«

Ingenjören avlägsnade sig med yankeen. Då han efter en stund återkom för att omtala, att det blivit sörjt såväl för den sårade som för hästarna, sade Old Firehand: »Jag ville undvika all rådpläging i denne kvacksalvares närvaro, ty jag litar ej fullt på honom. Jag är nästan övertygad om, att han avsiktligt skickat den stackars skrivaren döden till mötes för att rädda sig själv. Till sådana människor vågar jag ej anförtro mig.«

»Så har ni då en plan att meddela?« frågade ingenjören.

»Nej. Någon plan kunna vi ej göra upp, förän vi lärt känna de där tramps.«

Då höjde Winnetou sin hand till tecken, att han var av en annan åsikt, och sade: »Varje krigare kan kämpa på två sätt; han kan angripa eller försvara sig. Om Winnetou ej vet, på vad sätt eller huruvida han kan försvara sig, så angriper han hellre. Det går hastigare, är säkrare och tappare.«

»Så önskar min broder ej alls lära känna tramps planer?« frågade Old Firehand.

»Dem lär jag nog ändå komma att känna; men varför skall apachernas hövding låta tvinga sig till att handla efter deras planer, då det är honom lätt att tvinga dem att rätta sina efter hans?«

»Du har alltså redan en plan?«

»Ja. Dessa skälmar komma för att stjäla kassan. Finns den här, komma de hit, finns den annorstädes, gå de dit; befinner den sig i en eldvagn, skola de bestiga denna och rusa mot

fördärvet, utan att de människor, som bo här, behöva göra det minsta därvid.«

»Ah, jag börjar ana!« ropade Old Firehand. »Vilken plan! En sådan kan endast en Winnetou finna på! Du menar, att vi skola narra upp bovarna på tåget?«

»Ja. Winnetou förstår intet av eldhästen eller hur den skall skötas. Han har blott givit ett uppslag. Mina vita bröder må närmare bestämma, hur det skall utföras.«

»Men vi skola aldrig kunna förmå dem därtill!« sade ingenjören.

»De stiga på tåget, om de blott tro, att kassan finnes där, sade Old Firehand. »Ni anställer spionen som skrivare och låtsas, som om ni skänkte honom stort förtroende. Ni meddelar honom, att här kommer att hålla ett tåg, vilket för en stor summa pengar. Då skola de helt säkert komma och alla tränga sig in i vagnarna.«

»Men vem skall föra tåget? Maskinisten och eldaren bli i sådant fall säkert nedskjutna av tramps!«

»P s h a w ! En maskinist kunna vi väl finna, och eldaren blir jag! Genom att erbjuda mig därtill, vill jag bevisa, att ingen fara är för handen. Jag förmodar, att tramps i dag anlända till Eagle-tail, ty dit ämnade de sig säkert. Alltså kunna vi fastställa tiden för planens utförande redan till i morgon natt. Vi måste nu utse ett lämpligt ställe att föra sällarna till. Vi skola uppsöka ett sådant under förmiddagen, emedan spionerna nog komma redan i eftermiddag. Finns det någon dressin här, sir?«

»Naturligtvis.«

»Då fara vi båda tillsammans. Winnetou måste hålla sig dold, emedan hans närvaro skulle kunna förråda vår plan. Man bör ej heller ana, att jag är Old Firehand; detta har jag förutsett och har därför med mig min gamla linnedräkt. Ni, herr ingenjör, måste sysselsätta skrivaren så, att han ej får något tillfälle att

lämna huset före sängdags eller tala med någon människa. Så ger ni honom ett rum med endast ett fönster. jag stiger upp på det platta taket och lyssnar till varje ord, som talas.«

»Ni menar således, att han kommer att tala ut genom fönstret?«

»Naturligtvis. Denne så kallade Haller har ju till uppgift att utspionera er, och den andre, som åtföljer honom, skall överbringa underrättelser till tramps. Denne andre kommer säkerligen att begära arbete för att kunna stanna här, men han säger sig nog av något skäl ej genast kunna tillträda det för att efter behag ha tillfälle att lämna platsen och överföra budskapen. Han skall försöka att få tala med skrivaren, men finner intet tillfälle därtill före sovdags. Då kommer han att smyga sig kring huset; skrivaren öppnar fönstret, och jag ligger på taket och hör allt, vad de säga.«

»Howgh!« instämde indianen. »Mina vita bröder må nu uppsöka ett lämpligt ställe. Sedan de återvänt, skall jag avlägsna mig härifrån.«

»Vart ämnar min röde broder sig då?«

»Winnetou är överallt hemma, i skogen så väl som på prärien.«

»Det vet ingen bättre än jag; men apacher-nas hövding kan finna sällskap, om han så önskar. Jag har beordrat mina rafters och jägare till en plats, som ligger en timmes ritt hitom Eagle-tail. De skola där iakttaga tramps. Tant Droll är också med bland dem.«

»Uff!« ropade apachen, i det hans eljest så allvarliga drag ljusnade av ett leende. »Den lustiga tanten är ett tappert och klokt blekansikte. Winnetou går dit.«

»Nu så länge må han dock gå in på mitt rum och vänta där, tills vi återkomma.«

Snart stod dressinen färdig, och jägaren och ingenjören gävo sig ut på sin rekognosceringsfärd. Apachen, som ridit hela föregående natt,

tog tillfället i akt att vila sig en stund. Han väcktes vid de båda männens återkomst och fick då veta, att Old Firehand funnit ett synnerligen lämpligt ställe, vilket denne beskrev för honom.

s. 119 Indianen nickade förnöjt och sade: »Winnetou rider nu till tant Droll för att säga honom och rafters, att de böra hålla sig beredda.« Han smög sig försiktigt ut ur huset och till den plats, där han gömt sin häst. Den skarpsinnige hövdingen hade ej misstagit sig om tiden för spionernas ankomst. Knappt var arbetarnas middagsrast över, förrän två ryttare kommo långsamt ridande från flodhället. Att döma av den beskrivning, yankeen lämnat över dem, fanns det intet tvivel, att de ej voro de väntade.

Old Firehand begav sig genast till rummet bredvid kontoret för att genom den på glänt stående dörren lyssna till underhandlingen. Han hade under dressinfärden fullständigt vunnit ingenjören för sin plan och noggrant satt honom in i den.

Denne senare befann sig inne på kontoret, då de båda männen inträdde. De hälsade hövligt, och den ena av dem överräckte därpå rekommendationsbrevet till ingenjören. Sedan denne läst detta, sade han i vänlig ton: »Ni har varit anställd hos min vän Norton? Hur står det till med honom?«

Sedan följde de under dylika förhållanden vanliga frågorna och svaren, och ingenjören underrättade sig därpå om orsaken till skrivarens flykt från Kinsley. Den tillfrågade berättade en vemodig historia, som harmonierade med brevet innehåll, men vilken han naturligtvis själv hopdiktat.

Ingenjören lyssnade uppmärksamt och sade därpå: »Detta är verkligen så sorgligt, att det uppväcker mitt hjärtliga medlidande, i synnerhet som jag av detta brev ser, att ni ägt Nortons fulla förtroende och välvilja. Därför skall

hans begäran ej heller ha skett förgäves. Jag har visserligen redan en skrivare, men har sedan länge haft behov av en man, åt vilkens penna jag tryggt vågar överlämna viktiga förtroendesaker. Tror ni, att jag kan våga försöket med er?«

»Sir,« svarade den föregivne Haller, »försök med mig, jag är övertygad, att ni skall bli tillfredsställd!«

»Well, vi skola då försöka! Om förrättningar vilja vi nu ej tala. Jag måste först lära känna er en smula. Se er nu först omkring i trakten och kom tillbaka klockan fem. Till dess skall jag ha sökt upp något arbete. Ni bor tillsammans med mig här i huset och äter vid mitt bord. Jag önskar ej, att ni gör er bekant med arbetarna häromkring. Precis klockan tio stängs dörren.«

»Detta är mig kärt, sir, ty just så har hittills min tjänstgöring varit,« försäkrade mannen. Därpå tillfogade han: »Och nu ännu en bön, vilken angår min reskamrat. Har ni möjligen något arbete åt honom?«

»Vad då för arbete?«

»Vad som helst,« svarade den andre blygsamt.

»Vad heter ni?«

»Faller. Jag träffade master Haller på vägen och slöt mig till honom, då jag hörde, att det fanns arbete här vid järnvägen.« s. 120

»Vad har ni förut haft för er?«

»Jag har länge varit c o w b o y på en farm där uppe vid Las Animas. Det var ett vilt liv, vilket jag ej längre stod ut med, och så gick jag därifrån. Därefter kom jag för några dagar sedan i strid med en annan b o y, varvid hans kniv sårade mig i handen. Såret är ännu ej läkt, men jag hoppas att åter bli frisk om några dagar.«

»Åhja, något slags arbete skall jag väl kunna skaffa er. Stanna alltså här; sköt om er hand

och anmäl för mig, då såret är läkt. Nu kunna ni gå.»

Karlarna lämnade kontoret. Ingenjören gick in till Old Firehand och sade: »Ni hade rätt i er förmodan, sir! Denne Faller har sört för, att han ej behöver arbeta, utan efter behag kan gå till Eagle-tail med budskap. Han har armen i förband.»

Intet kunde nu göras, förrän man lyssnat till de båda spionernas samtal. Old Firehand begagnade den mellanliggande tiden till sömn. Då han vaknade, rådde det redan skymning. När klockan närmade sig tio, kom ingenjören och omtalade, att skrivaren för länge sedan ätit och dragit sig tillbaka till sitt rum.

Old Firehand steg alltså upp på vinden, varifrån en lucka förde ut på det platta taket. Han smög sig upp därpå, lade sig ned och kröp sakta till det ställe av taklisten, varunder han visste, att skrivarens fönster var beläget. Det var så nära, att han kunde nå det med handen.

Minst en timme förgick, utan, att något hördes av. Slutligen hörde han fönstret öppnas; lampan var släckt. Skrivaren väntade sin kamrat. Snart hördes det lätta knarrandet av en fot från marken.

»Faller!« viskade skrivaren ut genom fönstret. »Var står du? Jag ser dig icke.»

»Helt nära väggen, alldeles under fönstret.»

»Är det mörkt överallt i huset?«

»Överallt. Jag har smugit mig omkring det två gånger. Inte ens en katt är vaken. Vad har du att säga mig?«

»Det är rakt ingenting med kassan som finns här. Avlöningen utbetalas var fjortonde dag, och just i går var det lönedag, men i morgon natt kommer ett tåg, förande över fyrahundratusen dollars.»

»Omöjligt!«

»Det är sant. Jag har övertygat mig därom med egna ögon. Tåget kommer från Kansas

City och går till Kit Karsen, där pengarna skola användas för den nya järnvägssträckan.»

»Vet du det säkert?«

»Ja. Jag har själv läst brevet och depecherna därom. Den där enfaldiga ingenjören har lika stort förtroende till mig som till sig själv. Du och jag skola stå på lokomotivet.»

»Du skämtar väl?«

»Nej, visst inte! Tåget skall i Carlyle mottagas av en extra tjänsteman, som far med till Wallace, där han lämnar tåget.»

»Och denne extra tjänsteman skulle bli du?«

»Ja. Och du skall också med.»

»Hur så?«

»Ingenjören har tillåtit mig att utse en man, som skall följa mig, och då väljer jag naturligtvis dig.»

»Det var lustigt! Vi bevaka pengarna! Vi skola tvinga lokföraren att stanna tåget och så rymma med pengarna.»

»Det går inte; ty utom honom och eldaren finns också en konduktör på tåget och dessutom en kassatjänsteman, som för med sig pengarna i en kista. Båda äro väl beväpnade. Nej, på annat sätt måste det tillgå. Vi måste angripa med övermakt och på ett ställe, där man ej kan göra något motstånd, alltså här.»

»Och du tror, att det skall lyckas?«

»Därom är jag så övertygad, så att jag genast skickar dig att underrätta Cornel.»

»Det är omöjligt för mig att rida i mörkret, då jag ej känner till trakten.»

»Vänta då till det dagas, men detta är i senaste laget, ty vi måste ha svar till middagen. Sporra din häst till det yttersta, om det också skulle kosta hans liv. Tåget inträffar här precis klockan tre på natten. Vi båda stå på lokomotivet och taga, så snart det håller, lokföraren och eldaren om hand. I nödfall skjuta vi ned dem, Cornel måste hemligt ha ställt upp de våra vid banan och ögonblickligen bestiga vag-

narna. Men hur skall jag få tillfälle att meddela dig Cornels svar?»

»Vi måste gå mycket försiktigt till väga och undvika allt, som kan väcka misstankar. Du får ge mig skriftlig underrättelse. Jag vet icke än, om jag kan få tillfälle att ens lämna kontoret; alltså måste du skriva upp allt och gömma biljetten i närheten av huset.«

»Och var?»

»Hm! Vi måste utvälja ett ställe, som jag kan nå, utan att väcka uppseende och på kort tid. Jag vet redan, att jag kommer att få arbeta duktigt på förmiddagen. Men jag skall väl i alla händelser få tid att åtminstone gå utom dörren ett tag. Strax bredvid den står en vattentunna, bakom vilken du kan gömma biljetten. Om du täcker över den med en sten, skall ingen kunna se den. Och nu ha vi ju intet mer att tala om?»

Den andre smög sig bort. Fönstret stängdes försiktigt. Old Firehand låg stilla ännu en stund och kröp därpå sakta fram till luckan, varigenom han steg ned.

Då han kommit ned berättade jägaren allt, vad han hört, och uttalade den övertygelsen, att saken skulle få den förmodade utvecklingen.

Old Firehand vaknade tidigt morgonen därpå. Det föll sig ej lätt för honom, som var van vid verksamhet och rörelse, att hålla sig gömd och stilla på sitt rum; han måste dock finna sig däri. Klockan led mod elva, då ingenjören kom in till honom och berättade, att skrivaren var upptagen av strängt arbete och synbarligen gjorde sig den största möda för att hävda sin duglighet. Han hade också skickat bud efter Faller, och denne hade naturligtvis ej varit att finna. Arbetarna hade därför fått i uppdrag att sända honom till ingenjören, så fort han visade sig. Knappt hade dessa meddelanden skett, då Old Firehand fick se en liten, puc-

kelryggig karl stiga upp för backen. Han bar en jaktdräkt av skinn och var försedd med en lång bössa. »Sannerligen är det inte Humpley-Bill,« utbrast han förvånad och tillfogade förklarande: »Denne man tillhör mitt folk. Något oväntat måste ha inträffat, eljest hade han ej kommit hit. Vill ni föra in honom, sir?» Ingenjören gick ut och mottog Bill.

»Ursäkta, sir,« sade Bill. »Kan jag få tala med herr ingenjören?»

»Ja, det är just jag. Stig på!»

Han förde in honom i Old Firehands rum, och denne mottog den lille mannen med frågan, vad som föranledde honom att mot överenskommelse infinna sig här.

»Var ej orolig, sir; det är inga dåliga underrättelser,« svarade Bill. »I går afton kom, som ni nog redan vet, Winnetou till oss. Kort förut hade han utspionerat tramps' lägerplats, och ehuru det redan var alldeles mörkt, begav han sig tillbaka dit för att observera dem. Det blev ljusan dag, utan att han återkom, och vi började bli oroliga för honom; detta var dock onödigt, ty intet hade hänt honom; han hade tvärtom ånyo utfört ett av sina mästerstycken och vid full dager smugit sig så tätt in på tramps, att han kunnat höra deras samtal. Det var för övrigt mindre ett samtal än ett skrikande. Det hade kommit en budbärare till dem härifrån, vilkens medförda budskap framkallade bland dem den mest högljudda glädje och förtjusning.«

»Aha, Faller!«

»Ja, Faller; så hette karlen. Han talade om en halv miljon dollars, som de skulle röva ur ett järnvägståg.«

»Det är riktigt.«

»Såå! Winnetou talade också därom. Ni tycks alltså vilja locka tramps i en fälla. Ni vet således, att Faller är hos dem för att underrätta dem?»

»Ja, det ingår också i vår plan.«

»Ja, vi ha redan tagit våra mått och steg för att få veta detta, så snart Faller återkommer. Men ju förr vi lära känna 'tramps' beslut, desto förr kunna vi handla i överensstämmelse därmed. Jag vill meddela er vår plan.«

s. 123

Old Firehand gav honom en noggrann redogörelse. Bill hörde uppmärksamt på och sade sedan: »Förträffligt, sir! Jag tror, att allt kommer att gå efter er beräkning. Tramps gingo genast in på skrivarens plan, vilken ändrades blott i en enda punkt.«

»Vilken?«

»Det ställe, där överfallet kommer att ske. Då så många arbetare bo här i Sheridan och ett dylikt penningtåg naturligtvis väcker uppmärksamhet, mena tramps, att det är bättre att invänta tåget på en plats, där intet motstånd kan befaras, därför skall skrivaren lugnt medfölja tåget från Sheridan och först kort därefter tvinga lokföraren och eldaren att hålla på banan. Tramps skall antända en eld, vid vilken lokomotivet skall stanna. Lyda ej lokföraren och eldaren, bli de skjutna.«

Man kunde nu börja med förberedelserna. Man telegraferade till Carley och Fort Wallace; till den förra orten för att underrätta om det ifrågavarande tåget och det senare stället för att rekvirera soldater. Under tiden avlägsnade sig Humpley-Bill lika obemärkt, som han kommit.

Omkring två timmar senare såg man Faller komma. Old Firehand satt med ingenjören på sitt rum. Båda iakttog honom, då han för ett kort ögonblick gjorde sig ett ärende åt det håll, där vattentunnan stod.

»För honom in på kontoret,« sade Old Firehand, »och uppehåll honom, tills jag kommer efter. Jag skall först läsa biljetten.«

Ingenjören begav sig in i kontorsrummet, och sedan Faller blivit visad dit, gick Old Fire-

hand ut ur huset och fram till tunnans bakom vilken han såg stenen ligga. Han lyfte upp den och fann mycket riktigt papperet, på vilket han läste Cornels skrivna svar. Innehållet överensstämde noggrant med Humpley-Bills berättelse. Han lade tillbaka biljetten och gick därpå in på kontoret, där han fann Faller stående i aktningsfull ställning. Tramp igenkände icke jägaren i hans linnedräkt och blev därför just ej förskräckt, då denne lade sin hand på hans axel och i sträng ton frågade: »Vet ni, vem jag är, master Faller?«

»Nej,« ljöd svaret.

»Så har ni ej begagnat era ögon vid Butlers farm. Jag är Old Firehand. Har ni vapen på er?«

Han drog kniven ur Fallers gördel och en revolver ur hans byxficka, utan att den förfäraden mannen gjorde en rörelse för att förhindra det. Därefter sade han till ingenjören: »Får jag bedja er, sir, att gå upp på Hallers rum och säga honom, att Faller väntar på honom här nere; men intet vidare. Kom sedan tillbaka hit.«

Ingenjören avlägsnade sig. Old Firehand tryckte ned tramp på en bänk och band honom med en läderrem.

Faller hade blivit alldeles likblek och vågade ej ens öppna läpparna. Nu återkom ingenjören. Old Firehand gav honom ett tecken att stanna vid dörren; själv ställde han sig vid fönstret, dock så att han ej kunde ses utifrån. Han var övertygad om, att skrivaren ej längre skulle kunna behärska sin nyfikenhet. Hans förmodan besannade sig. Knappt hade ett par minuter förgått, förrän han såg en arm sträcka sig fram mot tunnans; armens ägare syntes däremot ej. Firehand vinkade åt ingenjören, och denne öppnade hastigt dörren just i samma ögonblick, som skrivaren ämnade smyga sig förbi den.

s. 124

»Master Haller, vill ni icke komma in?« frågade han honom.

Den tilltalade höll ännu papperet i handen. Han stoppade det hastigt på sig och efterkom uppmaningen med synbar förlägenhet. Men hur häpen blev ej hans uppsyn, då han vid inträdet fick se sin kamrat sitta bunden vid bänken. Han fattade sig dock genast, och det lyckades honom verkligen att antaga en tämligen otvungen min.

»Vad var det för papper, ni stoppade på er nyss?« frågade Old Firehand.

»En gammal papperspåse,« svarade han.

»Såå! Låt mig få se den!«

Skrivaren kastade på honom en förvånad blick och svarade: »Vad föranleder er att ge mig en så besynnerlig befallning? Vem är ni? Jag känner er icke. Äro kanhända mina fickor er tillhörighet?«

»Ni känner honom nog,« inföll ingenjören. »Det är Old Firehand.«

»Old Fi — — —!« formligen skrek tramp. De två sista stavelserna fick han ej av förskräckelse över sina läppar. Hans ögon stirrade vidöppna på jägarens väldiga gestalt.

»Ja, det är jag,« bekräftade denne; »här vändte ni väl ej att få se mig. Och vad beträffar innehållet i era fickor, så har jag mer rätt därtill än ni själv. Seså, visa mig papperet!«

Old Firehand fråntog mannen, utan att denne vågade göra motstånd, först hans kniv; därpå drog han fram ur hans ficka en laddad revolver och så till sist biljetten.

»Sir,« frågade nu skrivaren i förbittrad ton, »med vilken rätt behandlar ni mig på detta sätt?«

»Först och främst med den starkares och hederliges rätt, och dessutom har mr. Charoy, vilken utövar polismyndighet på denna plats, givit mig i uppdrag att i denna sak träda i hans ställe.«

»I vilken sak? Vad jag bär på mig, är min egendom. Jag har ej gjort något lagstridigt och fordrar därför obetingat att få veta, varför ni behandlar mig som en tjuv!«

»Tjuv! Pshaw! Väl er, om det blott vore det! Det är ej fråga om en stöld, utan om ett mord och för det andra något ännu värre än ett ensaka mord, nämligen om överfall och plundring av ett bantåg, varvid troligen flera människor fått sätta livet till.«

»Sir, hör jag rätt?« ropade skrivaren med väl spelad förvåning. »Vem har kunnat inbilla er något så förskräckligt?«

»Ingen. Vi veta med fullkomlig visshet, att detta rysliga dåd är på väg att utföras.« s. 125

»Därom vet jag ingenting.«

»Och dock har ni kommit hit för att spionera och sedan underrätta era kamrater!«

»Jag, som ej ett ögonblick lämnat huset!«

»Vad samspråkade ni väl om i går afton genom det öppna fönstret? Jag låg på taket och hörde varje ord. I denna biljett står röde Cornels svar. Jag känner redan till dess innehåll. Tramps lägga uppe vid Eagle-tail. De ämna komma hit ned i natt och råna tåget.«

»Sir, jag vet — —, ej — — ett ord om allt detta!« stönade mannen.

»Icke? Jag skall snart överbevisa er. Men för att ni ej skall komma på den tanken att smyga er härifrån, får jag bedja er, mr. Charoy, var god och fångsla denne karl. Jag skall hålla honom.«

Då skrivaren hörde dessa ord, rusade han hastigt mot dörren för att fly. Old Firehand var dock snabbare. Han grep tag i honom, drog honom tillbaka och höll honom. Faller lösgjordes från stolen, och båda karlarna fördes in i det rum, där den sårade Hartley låg. Denne reste sig upp och utropade: »Hallå, där äro ju de karlar, som bestulo mig och mördade Haller! Men var är den tredje?«

»Han fattas oss ännu, men skall nog snart löpa oss i händerna,« svarade Old Firehand.
»De förneka illgärningen.«

»Förneka!« Jag känner väl igen dem och kunde svära tusen gånger på att de äro de rätta.«

Deras fickor blevo nu helt och hållet tömda. Där funnos också de sedlar, som vid delningen fallit på deras lott, och vilka nu återlämnades till Hartley. De tillstodo, att röde Cornel lagt beslag på det övriga. Sedan fängslades de också till fötterna. Det fanns ej i huset någon källare eller något annat rum, där man kunde förvara dem. Hartley var så förtörnad på dem, att någon säkrare väktare kunde man ej finna. Han erhöll en laddad revolver och tillsägelsen att genast skjuta ned dem, om de gjorde försök att befria sig från sina bojor.

Då detta var ordnat, kunde man skrida till vidare förberedelser. Det var nu ej längre nödvändigt att placera de båda tramps på lokomotivet, och därför behövde det tåg, vilket blivt beställt från Carlyle, ej redan där övertagas av Old Firehand. Man telegraferade dit och bestämde, att tåget vid utsatt tid skulle avgå från platsen och sedan hålla på ett bestämt ställe för att där upptaga honom.

Under eftermiddagens lopp inträffade från Fort Wallace underrättelsen, att en trupp soldater skulle avgå därifrån och sedan vid midnatt infinna sig på önskad plats.

Ända hittills hade Sheridans arbetare ingen aning om, vad som var i görningen. Men då aftonvardstimmen var inne, meddelade ingenjören arbetsförmannen det huvudsakliga av planen och gav honom i uppdrag att, så obemärkt som möjligt, underrätta arbetarna därom och tillhålla dem att visa sig fullkomligt omedvetna om saken, så att de spioner, Cornel möjligen ämnade utskicka, ej komme att draga några misstankar.

Arbetsförmannen, som var från New-Hampshire och hade ett mycket växlande liv bakom sig och hette Watson, blev förtjust, då han hörde varom det var fråga.

»Äntligen blir det då ett avbrott i detta vardagliga, tröttande enahanda!« utropade han.
»Min gamla bössa har legat så länge i ett hörn och längtat efter att åter en gång få tala ett förnuftigt ord. Jag hoppas, att den nu skall få tillfälle därtill. Men, hur var det? Det namn, ni nämnde, sir, förekom mig så bekant. Röde Cornel? Han skall ju också heta Brinkley? Jag träffade en gång tillsammans med en Brinkley, som hade röd peruk, ehuru hans naturliga hårfärg var svart? Jag var nära att få betala detta möte med mitt liv.«

»Hur gick det till?« frågade Old Firehand.

»Det var för två år sedan där uppe vid Grand River. Jag hade varit uppe vid Silversjön tillsammans med en tysk, som hette Engel; vi ämnade oss upp till Pueblo och sedan på Arkansasstråkvägen till östern, för att där skaffa oss verktyg till ett företag, som skulle ha gjort oss till miljonärer. Det var fråga om lyftandet av en oerhörd stor skatt, som skall finnas ned-sänkt i Silversjöns vatten.«

»Även jag har hört, att en skatt skall ligga i sjöns djup. Men av vem har ni hört det omtalats?« sade jägaren.

»Av en gammal indian. Jag har ännu aldrig sett en så urgammal människa som han. Det var bara skinn och ben, och han sade sig ha upplevat vida flera än hundra somrar. Han kallade sig Hauey-kolakakho, men meddelade oss en gång i förtroende, att han egentligen hette Ikhat-schi-tatli. Vad dessa indianska namn betyda, vet jag ej.«

»Men jag vet det,« inföll Old Firehand.
»Det första tillhör tonkawa-, det andra aytekispråket, och båda ha samma betydelse, nämligen »store fader«. Fortsätt, mr. Watson!«

»Jag hade en gång misräknat mig på tiden och stannat så länge i bergen, att jag där överraskades av den första snön. Alldeles ensam, och insnöad var just intet nöje! Lyckligtvis nådde jag Silversjön och fick där se en stenhudda, varifrån rök uppsteg; jag var räddad. Hyddans ägare var just denne gamle indian. Han hade en sonson och sonsonson, vid namn 'Stora och Lilla Björnen', vilka — —«

»Ah! Nintropan-hauey och Nintropan-homosch!« inföll Old Firehand.

»De båda 'Björnarna' hade gått över till Waksatschbergen, där de måste stanna till fram på våren. Vintern inbröt ovanligt tidigt, och det var omöjligt för dem att genom snömassorna komma därifrån till Silversjön. Naturligtvis voro de mycket oroliga för den gamle. De visste, att han var ensam och måste tro, att han skulle svälta ihjäl i sin ensamhet. Lyckligtvis kom jag till honom och fann före mig i hans hydda en, den redan nämnde tysken Engel, vilken liksom jag räddat sig dit. Vi tre tillbringade vintern tillsammans. Hungra behövde vi ej, ty villebråd fanns i överflöd; men kölden angrep den gamle så att vi, då de första vårvindarna blåste, måste begrava honom. Han hade fäst sig vid oss och meddelat oss, för att visa sin tacksamhet, hemligheten om Silversjöns skatt. Han ägde en urgammal läderbit, på vilken var ristad en noggrann teckning av det ifrågavarande stället, och han tillät oss göra en avbildning därav. Tillfälligtvis hade Engel papper med sig, utan vilket vi aldrig kunnat erhålla teckningen då den gamle ville gömma originalet åt de båda 'Björnarna'. Han gömde det dagen före sin död; varest, veta vi ej, då vi enligt hans vilja ej forskade därefter. Sedan han så blivit lagd under sin kulle, bröto vi upp. Engel bar teckningen insydd i sin jaktrock.«

»Ni inväntade ej de båda 'Björnarnas' återkomst?« frågade Old Firehand.

»Nej. Vi hade varit insnöade i månader och längtade efter människor. Vi kommo också snart bland folk, men vilka! Vi blevo överfallna av en skara Utahindianer och fullständigt utplundrade. De hade säkerligen dödat oss; men de kände den gamle indianen, som av dem hållits i stor ära, och då de fingo veta, att vi tagit oss an honom och efter hans död begravt honom, skänkte de oss livet, gävo oss tillbaka våra kläder och läto oss gå. Men våra vapen behöllo de, och prisgävo oss så väl åt hunger som åt alla möjliga andra faror. Lyckligtvis, eller kanske rättare sagt olyckligtvis, träffade vi på tredje dagen en jägare, av vilken vi fingo litet kött. Då han hörde att vi ämnade oss till Pueblo, föregav han sig ha samma mål och tillät oss att sluta sig till honom.«

»Det var röde Brinkley.«

»Ja. Han kallade sig då annorlunda, men vi fingo längre fram veta, att han hette så. Han utfrågade oss, och vi berättade honom allt; blott om skatten talade vi ej, ty hans utseende väckte ej vårt förtroende. Men vår förbehållsamhet gagnade oss till intet. Då han ensam ägde vapen, gick han ofta bort för att jaga, och vi båda sutto då tillsammans och talade om skatten. En gång återvände han helt hemligt, och lyssnade till vårt samtal, utan att vi anade något. När han dagen därpå åter gick ut på jakt, uppfordrade han mig att följa honom. Sedan vi avlägsnat oss ett gott stycke, sade han mig, att han hört vårt samtal och till straff för vårt misstroende ämnade beröva oss teckningen. I samma ögonblick drog han sin kniv och anföll mig. Jag värjde mig av alla krafter, men förgäves; han stötte kniven i bröstet på mig.«

»Skändligt!« utropade Old Firehand.

»Lyckligtvis hade han ej träffat mig i hjärtat, men dock antagit, att jag var död. Då jag

åter vaknade till medvetande, låg jag i en blodpöl i skötet av en indian. Det var Winnetou, apachernas hövding.«

s. 128

»Vilken lycka! Då befann ni er i goda händer. Det förefaller, som om denne man vore allestädes närvarande.«

»I goda händer befann jag mig; det är sant. Den röde hade redan förbundit mig. Han gav mig vatten, och jag berättade vad som hänt. Därefter lämnade han mig och gav sig ut att söka Brinkleys spår. Då han efter ett par timmar återvände, meddelade han mig resultatet av sin efterforskning. Mördaren hade genast återvänt för att döda även Engel. Denne hade dock dragit misstankar och hemligt smugit sig efter oss. Han hade på avstånd bevittnat överfallet, men varit för långt borta för att hinna komma till min hjälp. Han visste, att hans eget liv svävade i fara, och då han ej var beväpnad, fann han flyktingens spår och följde efter honom. Engel lyckades dock undkomma, efter vad jag senare fått veta.«

»Ja, han kom undan,« nickade Old Firehand.

»Huru?« frågade arbetsförmannen. »Vet ni det, sir?«

»Ja. Dock därom längre fram! Berätta nu vidare!«

»Winnetou befann sig på ritt mot nord. Han hade ej tid att länge fatta sig med mig, varför han förde mig till ett läger av Timbatschindianer. Dessa vårdade mig, tills jag var återställd, och förde mig sedan till närmaste nybygge, där jag rönte stor vänlighet. Jag utträttade där olika slags arbeten under ett halvt år, för att förtjäna så mycket, att jag kunde bege mig till östern.«

»Varför ville ni dit?«

»För att uppsöka Engel. Jag antog, att han lyckats undkomma. Jag visste, att han hade en bror i Russelville, Kentucky, och vi hade kom-

mit överens om att uppsöka denne och där förbereda oss till vår färd till Silversjön. Då jag anlände dit, fick jag höra, att denne bror flyttat till staten Arkansas; men varest där kunde ingen säga mig. Han hade hos sin granne kvarlämnat ett brev till sin bror, i fall denne skulle komma och fråga efter honom. Engel hade också varit där och erhållit brevet; därefter hade han begivit sig därifrån. Jag skyndade till Arkansas och genomsökte hela staten, men förgäves. Men i Russelville hade Engel omtalat vårt äventyr och kallat min mördare för Brinkley. Jag gläder mig nu åt att sammanträffa med dessa bovar.«

»Well! Det finns intet tvivel om, att det är med röde Cornel, ni haft att göra. Denna mans hela liv och vandel tyckes vara sammansatt av idel brott. Jag hoppas, att det skall lyckas oss att snart göra ett slut därpå.«

»Men ni har ännu ej sagt mig, hur vi skola försvara oss emot deras möjliga anfall.«

»Det behöver ni ej få veta nu. Ni skall erfara det längre fram. Först och främst ha arbetarna att förhålla sig lugna; men någon sömn kommer naturligtvis ej denna natt i fråga för dem. De skola även göra sina vapen i ordning. Före midnatt skola de bestiga ett bantåg, vilket för dem till ort och ställe.«

Sedan arbetsförmannen avlägsnat sig, frågade Old Firehand ingenjören, om han möjligen hade två arbetare, vilka liknade de båda fångna tramps till gestalt och utseende; de borde också besitta nog mod att träda i dessas ställe på lokomotivet. Charoy tänkte efter och skickade så bort sin neger att hämta dem, han ansåg passande.

Då de kommo, såg Old Firehand, att ingenjörens val ej alls var dåligt. Gestalterna voro nästan desamma och vad anletsdragen beträffade, så var det ej troligt, att man i nattens mörker skulle märka skillnaden.

s. 129

För att vilseleda Cornels spioner fingo arbetarna, med undantag av ett tjugotal män, order att vid midnatt smyga sig bort och vid ett angivet ställe stiga upp på tåget, vilket förde dem till Eagle-tail, där det stannade.

Old Firehand hade med sin vana blick utvalt en utomordentlig terräng. Banan korsade här floden, och tåget hade att överfara den över vattnet byggda bron för att sedan direkt försvinna i en sjuttio meter lång tunnel. Några steg, innan denna bro nåddes, stannade tåget; i samma ögonblick trädde ur mörkret en liten tjock man, vilken såg ut som ett fruntimmer, fram till lokomotivet och frågade föraren med hög falssettstämma: »Sir, hur kommer det sig, att ni redan är här? Har ni arbetarna med er?»

»Ja,« svarade den tillfrågade, i det han förvånad betraktade den besynnerliga gestalten. »Men vem är ni?»

»Jag?« skrattade den tjocke. »Jag är tant Droll!«

»En tant! Vi ha ingenting att skaffa med fruntimmer och gamla tanter!«

»Nånå, var inte så ivrig! Det kunde skada era nerver. Jag är inte bara tant, kära vän. Varför kommer ni?»

»Det sker på Old Firehands befallning, vilken lyssnat till två av tramps spioner. Dessa skulle ha fattat misstankar, om vi brutit upp senare. Tillhör ni den berömde jägarens folk?»

»Ja; men bliv inte rädd; de äro idel onklar; jag är den enda tanten.«

»Var äro tramps nu?»

»De bröto upp från sin lägerplats redan för tre kvarts timme sedan. Låt därför arbetarna åter stiga på tåget, så skall jag sedan komma upp till er och ge er nödiga instruktioner.«

»Ni? Ge instruktioner? Man har väl inte utsett er till general för denna häravdelning?»

»Jo, just så, med er nådiga tillåtelse. Och låt nu er häst långsamt och försiktigt löpa över

bron och sedan hålla så, att vedvagnarna komma att stå i tunnelöppningen.«

Droll steg upp på lokomotivet och arbetarna återvände in i vagnarna. Lokföraren betraktade den lille, tjocke mannen med en blick, vari tydligt lästes, att det ej var honom lätt att lyda s. 130 denna misstänkta tants befallningar.

Tåget gav sig i väg och passerade bron och for sedan in i tunneln så långt, att de två sista vagnarna kommo att stå utanför den. Nu sprungo arbetarna åter av och tömde den ena vedvagnen. Därpå fortsatte tåget till motsatta sidan av tunneln, där den återstående vedlasten likaledes avlastades. Sedan de därefter tillryggalagt ännu en kort sträcka, tillsade Droll lokföraren att stanna, då de nu voro vid målet.

Denne senares misstroende hade nu fullständigt försvunnit. Vad han såg, måste övertyga honom om, att allt stod rätt till. Tunneln var sprängd genom ett högt berg, bakom vilket brann en eld. Omkring denna eld lägrade rafters och de övriga, som medföljt Old Firehand till Eagle-tail. Till höger och vänster om elden voro nedpålade två trädstammar, upptill slutande i två klykor, som uppburo en tvärs över elden löpande stång, vilken nästan doldes av stora stycken buffelkött. Då tåget kom fram ur tunneln, reste sig männen upp från elden för att välkomna arbetarna.

»Vi ha skjutit en buffelko, och ni skola nu få känna, hur gott den smakar, då den är tillredd å l a p r a r i e. Den räcker till åt oss alla.«

Inom kort var måltiden i full gång. Vid elden fingo visserligen endast några få rum. Flera skilda grupper hade därför bildats, och rafters, som kände sig som värdar, passade upp.

Före tågets avgång, då ingenjören uppsökte arbetsförmannen för att ge honom order till uppbrott, hade han sagt till honom: »Old Firehand låter hälsa er, att ni, om ni önskar få höra något vidare om master Engel, er förre kamrat,

bör vända er till en tysk, en mr. Pampel, som ni kommer att träffa bland rafters.»

»Känner han honom?»

»Troligen, annars skulle väl Old Firehand ej uppmanat er att vända er till honom.»

Watson erinrade sig nu detta råd och ansträngde sig för att uppfatta, om någon av rafters bröt på tyska. Inom kort hade han hört dem alla tala; men det fanns ingen bland dem, som ej hade en äkta yankee-engelsk dialekt. Arbetsförmannen beslöt alltså att direkt höra sig för. Han var en av dem, som tagit plats vid elden. Bredvid honom sutto tant Droll och Humpley-Bill. Han vände sig till den senare: »Sir, tillåt mig att fråga, om det finnes någon tysk bland er vid namn Pampel?»

»Pam-pamp-pampel?» ropade Bill, i det han utbröt i ett skallande skratt. »Vilket namn, Pam-pam-pampel; var det så? Jag måste höra ordet ännu en gång.»

»Mr. Pampel,« återtog arbetsförmannen, varpå alla instämde i Bills skratt.

Ordet flög från grupp till grupp och vidare överallt samma munterhet. Och dock: Droll förändrade ej en min. Han hade tagit ett stort stycke kött, varav han skar sig några duktiga bitar. Då skrattet äntligen tystnat, lät Bills stämma åter höra sig: »Nej, sir, då måtte ni ha fått oriktiga uppgifter. Bland oss finns ingen, som heter Pampel.»

»Men Old Firehand har sagt mig det!» svarade Watson.

»Då uppfattade ni ej namnet rätt. Jag är övertygad om, att var och en av oss hellre skickat sig en kula för pannan, än bar ett så löjligt namn. Eller vad tror du, gamle Droll?»

»Nej, det tror jag sannerligen ej, ty jag bär just själv detta namn!» Då sprang Bill upp och ropade: »Heter du — du — Pam-pam —»

Han kunde ej fortsätta för skratt, och de andra förmådde ej heller behärska sig, utan in-

stämde i hans munterhet. Denna ökades högst betydligt därav, att Droll förblev fullständigt allvarsam och så fördjupade sig i förtärandet av buffelköttet, som om han ej hade det minsta att göra med skrattet och dess orsak. Men sedan han sväljt den sista köttbiten, reste han sig upp och såg sig runt omkring och ropade: »Kamrater, nu får det vara slut med gycklet! Ingen människa bär skuld för sitt namn, och den, som finner mitt löjligt, må säga mig det på allvar och taga sin kniv, så gå vi litet avsides i mörkret.»

Djup stillhet inträdde genast.

»Men Droll,« bad Humpley-Bill, »vem kunde ana, att du hette så! Vi ha ej velat gyckla med dig, och jag hoppas, att du ursäktar oss. Kom och sätt dig här.»

»Well. Förargad är jag ej; men nu veta ni alla, att jag bär detta namn. Men varför frågar ni efter mitt namn?»

»För att jag av er skulle få veta vad som blivit av er landsman Engel,« sade Watson.

»Engel! Känner ni honom?»

»Som mig själv! Lever han ännu?»

»Nej, han är död. Var lärde ni känna honom?»

»Uppe vid Silversjön — —»

»Då heter ni Watson?» ropade Droll, avbrytande honom.

»Ja, sir.»

»Watson, Watson! Vilken slump! Dock nej, det ges ingen slump. Allt är Guds skickelse. Jag känner er, master, lika väl, som jag känner mina fickor.»

»Så har ni hört mig omtalas. Av vem?»

»Av er kamrat Engels bror. Se hit! Denne gosse heter Fred Engel, han är er kamrats brorson och har slutit sig till mig för att uppsöka sin fars mördare.»

»Har hans far blivit mördad?« frågade Watson i det han räckte gossen handen med en vänlig, medlidsam blick.

»Ja, och det för en tecknings skull, som — —«

»Återigen denna teckning!« inföll Watson. »Känner ni till mördaren? Kanske är det röde Cornel?«

»Ja, just han, sir. Men — — han skulle ju ha mördat er också!«

»Endast sårat, sir. Likväl skulle jag ha dött av förblödning, om icke en räddare, en ädel indian — —«

Han fullbordade ej meningen, utan reste sig långsamt och stirrade mot klippan, som om han där såg något överjordiskt väsende. Därifrån kom Winnetou långsamt gående. Han hade avlägsnat sig från lägerplatsen för att rekognoscera.

»Där kommer han, där kommer han, Winnetou, apachernas hövding!« ropade Watson. »Det är han, det är han! Vilken lycka! Winnetou, Winnetou!«

Han störtade emot hövdingen, fattade hans händer och drog honom till sitt bröst. Apachen blickade in i hans ansikte, och hans drag förskönades av ett vänligt leende, då han svarade: »Min vite broder Watson! Jag kom till timbabatschkrigarna och fick veta, att du åter blivit frisk och dragit till Mississippi. Sätt dig nu ned och berätta, vad du upplevat, sedan vi sist träffades.«

Naturligtvis voro alla nyfikna på den mans levnadsöden, vilkens liv Winnetou räddat, och man lyssnade med återhållen andedräkt till Watsons berättelse. Då han slutat vände han sig till Droll: »Kan ni nu säga, vad det blivit av min kamrat Engel. Mördade Cornel honom?«

»Nej, men sårade honom så, att den stackars mannen dog av följderna därav.«

»Berätta, berätta, sir!«

»Det är snart berättat. Då Cornel lockat er med sig från lägerplatsen, begynte Engel tänka på, att ni icke, vapenlös som ni var, kunde vara honom till någon nytta vid jakten, och att denne alltså måste ha haft någon särskild avsikt. Som Engel hade er kär, blev han orolig för er skull och beslöt följa era spår. Ångesten fördubblade hastigheten av hans steg, och efter en timmes förlopp fick han er i sikte, just som han framträdde ur en skogsdunge. Men vad han såg, gjorde att han åter tog sin tillflykt dit. Nästan stel av fasa, måste han därifrån genom grenverket åse, hur den röde stack ned er och därefter knäböjde över er för att övertyga sig om, att såret var dödligt. Sedan reste boven sig åter upp och förblev en stund eftertänksamt stående. Vad skulle nu Engel göra? Angripa den beväpnade mördaren för att hämnas er död? Det skulle vara galenskap. Hade skurken mördat er, skulle naturligtvis turen nu komma till Engel, och denne insåg, att endast en skyndsam flykt kunde rädda honom. Han ilade därifrån, först ett stycke följande sitt förra spår och sedan vändande sig mot öster. Han såg vatten. Det var Grand Rivers Orfork. Han sprang ditåt, men hade ej uppnått floden, då han hörde ett skott. Han kände en stöt som av en kraftig knytnäve i högra sidan av kroppen, men sprang vidare och ned i vattnet för att simma över till motsatta stranden. Då såg han, att en bäck från vänster utgöt sitt vatten i floden. Han vände sig mot dess mynning och simmade en bit uppför den, tills han nådde ett ställe, där en stor buske på stranden nedsände i vattnet sina täta grenar, vilka gjorts fullkomligt ogenomträngliga för ögat genom insnärjt vattengräs. Han trängde sig försiktigt in mellan grenarna och gömde sig där.«

»Också Cornel hade nu nått stranden, och då han ej såg Engel och floden var smal, trodde han, att flyktingen simmat över, och begav

sig efter. Men det måste ske med den största försiktighet, emedan hans skjutvapen och ammunition ej fingo komma i beröring med vattnet. Det dröjde en god stund, innan han nådde motsatta stranden och försvann i småskogen. Efter en stund såg Engel honom komma tillbaka, förgäves sökande efter spår. Sedan försvann han åter och Engel varken hörde eller såg honom vidare. Han blev likväl stående i vattnet, tills mörkret inbröt; då simmade han över och sprang hela natten åt väster för att hinna så långt bort som möjligt.«

»Var han ej sårad?«

»Jo, skottet hade träffat honom under armen. Hans upprörda sinnesstämning och det kalla vattnet hade dock gjort, att han icke aktat därpå; men under nattens färd började såret att värka och bränna. Han hämmade blodflödet, så gott sig göra lät, tills han om morgonen fann kylande blad, vilka han lade på såret och bytte tid efter annan. Han kände sig dödstrött och plågades av en våldsam hunger. Han släpade sig dock vidare, tills han mot aftonen nådde ett ensamt nybygge, vars invånare vänligt mottogo honom. Han var då så svag, att han föll medvetslös ned. Då han vaknade, låg han i en bädd och visste ej, hur han kommit dit. Han fick då veta, att han i två veckors tid legat i feber, varunder han oupphörligt yrat om mord, blod och flykt och vatten. Såren läktes så småningom, och han återvände sedan till Las Animas.«

»Alltså ej till Pueblo,« sade Watson. »Vad gjorde han där?«

»Han slöt sig som forman till en karavan, som drog till Kansas City på Arkansasvägen. På detta sätt förskaffade han sig medel till att uppsöka sin bror. Kommen till Russelville, fick han höra, att denne lämnat orten, dock erhöill han av en granne ett för hans räkning

kvarlämnat brev, vari stod, att brodern flyttat till Benton, Arkansas.«

»Men hur gick det med teckningen, som han bar på sig?«

»Den hade blivit så förstörd av Orforks vatten, att Engel måste låta kopiera den. Naturligtvis berättade han allt för sin bror, och denne var villig att hjälpa honom i hans företag. Men tyvärr visade det sig snart, att Engels tid var ute. Den långa vistelsen i det kalla vattnet hade gjort honom till döds kandidat. Han började hosta och föll hastigt av. Läkaren förklarade, att han led av galopperande lungsot, och åtta veckor efter sin ankomst till brodern var han ett lik.«

»Alltså har Cornel även hans liv på sitt samvete!«

»Om han ej hade mera att stå till svars för! Här bland oss finnas flera, vilka på ett sorgligt sätt gjort bekantskap med denne massmördare. Men hör, vad som vidare hände! Engel, brodern nämligen, var en driftig man, som plöjde sin åker och jämsides idkade en inbringande handel. Han ägde två barn, en gosse och en flicka. Familjen bestod av föräldrarna, dess båda barn och en dräng, vilken, då så behövdes, även förrättade en pigas sysslor. En dag kom en främling till Engel och gjorde honom ett så fördelaktigt affärsanbud, att han blev helt förtjust däröver. Främlingen utgav sig för kanalbåtsentreprenör och sade, att han gjort sin lycka som guldgrävare. Han kom därvid att nämna, att han under denna tid lärt känna en man, som också hette Engel och var tysk. Därmed avsågs naturligtvis brodern, och detta ledde de båda männen in i ett samtal, varunder eftermiddagen och kvällen förflöto, utan att främlingen tänkt på uppbrott. Naturligtvis blev han tillbjuden nattlogi, vilket anbud han antog. Engel hade också öppenlystigt berättat om broderns död och orsaken därtill samt tagit

fram teckningen ur det lilla väggskåpet. Senare gick man till vila. Familjen sov en trappa upp i ett innanför stugan beläget rum, drängen i en liten kammare på andra sidan. Gästen hade fått sig anvisat det bästa rummet, som låg innanför drängens kammare. På nedre botten var allt stängt, och Engel hade, som han städse brukade, tagit med sig nyckeln upp. Nu hade det kort förut varit gossen Freds födelsedag, på vilken han erhållit ett tvåårigt föl. Då han en gång under natten vaknade, kom han ihåg, att han föregående afton, till följd av de många intressanta äventyr, som berättats alldeles glömt bort att fodra hästen. Han steg därför upp och lämnade sovrummet så sakta som möjligt för att ej väcka någon. Nedkommen, sköt han regeln från baddörren och gick över gården till stallet. Han hade ej ljus med sig, varför det tog längre tid än vanligt, innan han hunnit fodra djuret. Han var ännu ej färdig, då han tyckte sig höra ett skrik. Han skyndade ut på gården och såg ljus i sovrummet. Detta försvann och syntes strax därpå i drängkammaren, varest nu uppstod ett förfärligt larm. Drängen skrek, och möbler krossades. Fred sprang fram till husväggen och klättrade upp till fönstret på vinspaljén. Då han blickade in genom detsamma, såg han, att drängen låg på golvet, över honom knäböjde främlingen och höll honom med vänstra handen om strupen samt riktade med den högra en revolver mot hans huvud. Två skott ljödo. Fred hade velat skrika, men fick ej fram ett ljud. Han släppte i förfäran sitt tag i spaljén och störtade ned på den stenlagda gården, varvid han slog sig så hårt, att han förlorade medvetandet. Då han åter kom till sans, frågade han sig, vad som var att göra. Mördaren befann sig måhända fortfarande i huset; därför vågade han sig icke in men hjälp måste anskaffas. Han sprang därför över gården, varvid han skrek av alla krafter för att skräm-

ma mannen från att göra föräldrarna något illa, och ilade till närmaste grannes hus. Folket därstädes hörde hans rop och skyndade ut ur huset. Då de fingo veta, vad som hänt, beväpnade de sig och följde den återvändande gossen. När de närmade sig huset, sågo de, att det brann i timret. Främlingen hade anlagt eld och därpå gett sig av. Lågorna hade så hastigt gripit omkring sig, att man ej längre kunde tränga upp i övre våningen, vad som fanns på nedre botten, blev till största delen bärgat. Väggskåpet stod öppet och var tomt. Liken, till vilka man ej kunde nå, måste lämnas att förtäras av elden.«

»Gräsligt — förfärligt!« ljöd det runt omkring. Fred Engel satt med ansiktet dolt i händerna och grät sakta.

»Ja, gräsligt!« nickade Droll. »Händelsen väckte uppseende. Ivriga efterspaningar företogs, men förgäves. Bröderna Engel ägde i S:t Louis en syster, hustru till en rik skeppsredare. Hon utfäste tiotusen dollars som belöning åt den, som lyckades gripa mördaren; även det utan resultat. Man kom då på den tanken att vända sig till Harris och Blothers privatdetektivbyrå, och det med god påföljd.«

»God påföljd?« sade Watson. »Mördaren går ju ännu fri!«

»Ja, ännu,« svarade Droll, »men han är redan så gott som fångad. Jag begav mig till Benton för att ta riktigt noga reda på alla omständigheterna vid illgärningen, och — — —«

»Ni? Varför ni?«

»För att förtjäna de femtusen.«

»Det var ju tiotusen!«

»Honoraret kommer att delas. Den ena hälften tillfaller Harris och Blothers, den andra detektiven.«

»Är då ni, sir, en detektiv?«

»Hm! Som jag tror mig vara bland idel hederligt folk, så vill jag omtala, vad jag hittills

har förteगत. Jag är privatpolisagent för vissa distrikt av det fjärran västern. Jag har redan gripit och överlämnat åt rättvisan mången brottsling, som trodde sig säker, och ämnar även fortsätta därmed. Så, nu kunna ni förstå, varför jag ej velat tala om mig själv.«

Hade man nyss skrattat åt tantens besynnerliga namn, så såg man nu Droll med helt andra ögon. Den omständigheten, att han var en detektiv, kastade ett förklarande ljus över hela hans personlighet och alla hans antagna egenheter. Han gömde sig bakom sitt löjligen yttre för att desto säkrare nå den, han önskade få tag i.

»Alltså,« fortfor han, »utfrågade jag noggrant Fred om allt, vad som passerat. Teckningen, för vars ernående boven ej tvekade att begå detta gräsliga brott, kommer han naturligtvis att betjäna sig av; följaktligen ämnar han bege sig till Silversjön. Jag måste följa honom och tog med mig Fred, som känner väl igen honom. Redan på ångaren, då jag såg honom bland tramps, var jag tämligen säker på min sak; vissheten har vuxit dag för dag, och nu hoppas jag, att vi i dag skola lyckas gripa brottslingen. Men nu har jag pratat nog och ämnar sova en stund. Väck mig, då tiden är inne!«

Han reste sig för att uppsöka en lämplig sovplats. Men de övriga tänkte föga på sömn. Vad de nyss hört och den förestående sammanstötningen med tramps gävo dem ämnen, varom de ej nog kunde samtala.

Vid midnatt begav sig Old Firehand till Hartley, som han fann sovande i sin säng, men bredvid denna satt Charoys neger med revolvern i handen. Han hade i den sårades ställe åtagit sig bevakningen över de båda tramps, och Old Firehand återvände belåten till ingenjören för att säga denne, att han nu ämnade bryta upp för att möta tåget. Han lät därefter

kalla de båda arbetarna, som på lokomotivet skulle intaga tramps plats, och begav sig jämte dem i väg till det ställe, där det ankommande tåget blivit beordrat att stanna.

Det var fullständigt mörkt, men arbetarna kände noga till trakten. Då de nått målet för sin vandring, satte de sig ned i gräset för att invänta tågets ankomst. Klockan var ej fullt tre, då tåget anlände och höll vid det ställe, där de slagit sig ned. Det utgjordes av lokomotivet och sex rymliga personvagnar, alla tomma. I den främsta vagnen stod en sluten kista, fylld med stenar. Någon konduktör fanns ej, endast en lokomotivförare.

Sedan Old Firehand fullständigat sina instruktioner och svärtat sitt ansikte med sot för att likna en eldare, satte sig tåget i rörelse.

Nejden låg ännu försänkt i mörker; då det led mot tretiden, antändes vid banan den överenskomna elden, och strax efter tre började morgonen gry. En kvart över tre hörde de väntande tramps tågets avlägsna rullande, och strax därpå syntes lokomotivets skarpa ljus. Då tåget närmat sig elden på ungefär hundra stegs avstånd, öppnade lokföraren ångventilen, och strax därefter ljöd pipan, hjulen gnisslade och stönade; tåget stannade.

Då tramps sågo, att vagnarna höllo, jublade de av glädje och trängde sig mot vagnarna. Var och en ville vara den förste att bestiga tåget. Endast Cornel visste, vad som var nödvändigast. Han gick fram till lokomotivet, kastade en blick över en av skyddsväggarna och frågade: »A l l r i g h t , b o y s ?«

»Well!« svarade den ene av arbetarna, som höll revolvern riktad mot lokförarens bröst. »Vid den minsta rörelse trycker jag av.«

Old Firehand stod som slagen av skräck, tryckt mot vattenbehållaren och framför honom den andre arbetaren med sin revolver. Cornel lät fullständigt bedra sig. Han sade:

»Gott! Ni ha utfört er sak väl och skola därför få extra betalning. Stig av, då jag ger tecken därtill.«

Han försvann ånyo i mörkret. Då han var borta, böjde sig Old Firehand fram för att kasta en blick över trakten. Han såg ingen stå vid banan, men i vagnarna vimlade det av människor. Man hörde, att de stredo om kofferten.

»Vidare, vidare, så hastigt som möjligt, befallde jägaren. »Också Cornel tycks nu vara påstigen.«

Tåget satte sig åter i rörelse.

»Håll, håll!« ropade en stämma. »Skjut ned de hundarna! Skjut! Skjut!«

Man hörde orden, men icke stämmans klangfärg. Old Firehand anade därför ej, att det var Cornel, som ropade.

De i vagnarna befintliga tramps grepos av förskräckelse, då dessa började röra på sig. De ville springa ned, men tågets hastighet omöjliggjorde varje sådant försök. Då rycktes dörren till lokomotivet häftigt upp, och Woodward, en av bandets ledare, visade sig i dörröppningen. Han såg framför sig jägarens av eldskenet klart upplysta ansikte, och där bredvid, fredligt stående, de förmenta tramps. »Old Firehand!« skrek han så högt, att han till och med överröstade maskinens buller. »Ned med den hunden!«

Han ryckte sin pistol ur gördeln och sköt. Firehand kastade sig till golvet och förblev osårad. I nästa ögonblick blixtrade hans revolver, och Woodward störtade ned död.

Under tiden rusade tåget i väg. En halv timme förgick, då ljudet pipan i en lång, utdragen vissling. Man närmade sig bron, och Old Firehand ville på detta sätt underrätta sina väntande män om tågets ankomst.

Dessa stodo sedan länge på sina poster. Kort efter midnatt hade från Wallace anlant soldater, vilka nu posterade under bron på båda si-

dor om floden. Där bron började, hade Winnetou ställt upp sig med rafters och jägarna. På andra sidan om bron vid tunnelöppningen stodo tre fjärdedelar av de beväpnade arbetarna, och vid tunnelns slut väntade de återstående. Bland dem befanns sig även arbetsförmanen, vilken åtagit sig uppgiften att i tunnelns inre koppla av lokomotivet från de övriga vagnarna. Då han hörde tågets vissling, bjöd han: »Tänd elden!«

Befallningen åtlyddes, och den framför tunnelöppningen liggande vedhögen antändes; själv trädde han in i tunneln för att där, tryckt intill väggen, invänta tågets ankomst.

Detta hade under minskad hastighet passerat bron och närmade sig tunneln. Old Firehand ropade till de därstädes uppställda männen: »Tänd på bakom oss!«

Ett ögonblick senare höll tåget, just där Watson väntade. Han kröp hastigt in mellan lokomotivet och första vagnen, kopplade dem ifrån varandra varefter han sprang ut ur tunneln. Lokomotivet följde ögonblickligen, vagnarna blevo stående.

Allt detta skedde så hastigt, att tramps ej förrän det var för sent hunno uppfatta läget. De hade ej känt sig väl till mods under den snabba färden, i synnerhet sedan de fått veta, att Old Firehand stod vid maskinen. Då de blickade ut genom fönstren, stirrade ett underjordiskt mörker dem till mötes. De, som trängde sig till den sista vagnens dörr, sågo som genom ett trångt, mörkt rör en stor eld, från vilken rök bolmade. Och de, som stodo i den första vagnen, funno lokomotivet försvunnet och i dess ställe en brinnande vedhög.

»En tunnel, en tunnel,« ropade de förfärade. »Vi måste ut, ut!«

Man sköt och trängdes, och det uppstod ett kaos av kroppar, armar och ben, ett virrvarr av skrik, eder och förbannelser. Och till allt detta

sällade sig den täta, tunga röken, som morgonvinden drev in i tunneln.

»Man vill kväva oss,« ropade en stämman.
»Ut, ut!«

De fasansfulla orden upprepades från mun till mun, och i dödsångest trängde sig alla mot utgången. Men där sprakade dem till mötes elden, vars flammor fyllde hela öppningen. Den, som ville ut, måste springa genom elden. Då de främste märkte detta, vände de om och försökte tränga sig tillbaka; de efterföljande spjärnade emot och ville pressa sig vidare framåt och i de båda eldarnas närhet utspann sig en fruktansvärd tvekamp mellan människor, som kort förut varit vänner.

Old Firehand hade rusat omkring berget för att komma till den främsta elden. Då oväsendet ökades, sade han: »De äro människor, och vi måste skona dem.«

»Men de skola överfalla er, sir!«

»Gör endast som jag säger.«

Han hjälpte själv till att skjuta eldhärden åt sidan, så att det mellan den och tunneln blev så pass stort rum, att man kunde springa däremellan. Han gjorde språnget och befann sig nu i tunneln allena med den rasande människohopen. Aldrig förr i sitt liv hade han så tydligt ådagalagt sitt mod, och dock svek honom till försikten ej ett ögonblick.

»H a l l o s i l e n c e !« dånade hans mäktiga stämman. Den överröstade skränet ur hundratalstrupar, och djup stillhet inträdde.

»Old Firehand!« ljöd det så med ett uttryck av gränslös förvåning över hans makalösa oförvägenhet.

»Ja, det är jag!« svarade han. »Och då ni nu veta, vem jag är, kunna ni ej tänka på något motstånd. Vilja ni ej kvävas, så lämna era vapen här och kommen ut, en i sänder. Jag skall stå där ute vid elden och kommendera. Den, som springer ut utan mitt tillrop eller

med något vapen, blir ögonblickligen nedskjuten. Överlägg sines emellan! Kasta ut en mössa eller hatt; det skall vara tecknet, att ni antaga villkoret.«

Han hade i följd av den kvävande röken blott med ansträngning kunnat uttala de sista orden och sprang nu hastigt tillbaka ut. Det intryck, hans uppträdande gjort på tramps, var så mäktigt, att ingen av dem hade vågat höja sitt gevär mot honom. s. 139

Han gav arbetarna befallning att rikta sina vapen mot tunnelöppningen för att tillbakaslä tramps, i fall dessa skulle försöka att i massa tränga sig ut. Man kunde höra, att de ivrigt rådslogo. Omständigheterna lämnade dem dock ej lång tid till överläggning; ty döden genom kvävning trädde närmare och närmare, och de sågo ingen annan utväg till räddning än de föreslagna. En hatt kom flygande ut ur tunneln, och strax därpå tillkännagav Old Firehands stämman, att den förste av tramps fick utträda. Han kom utspringandes och befalldes att ögonblickligen fortsätta över bron, vareft han mottogs av rafters och jägarna och genast fängslades. På samma sätt tillgick det med alla hans kamrater, och efter en kvarts förlopp befunno sig alla tramps i segrarnas våld. Men nu visade det sig, att röde Cornel fattades.

Fångarna utfrågades, och de förklarade, att han jämte ungefär tjugu andra aldrig bestigit tåget. Man genomsökte noggrant de i tunneln stående vagnarna; men då han ej fanns där, måste tramps ha talat sanning.

Fångarnas bevakning anförtroddes åt soldaterna och arbetarna, och därpå redo Old Firehand och Winnetou med jägarna och rafters för att följa den saknades spår från det ställe, där tåget hållit.

»Denne Cornel har verkligen handlat mycket slugt,« sade Old Firehand. »Som de naturligtvis försett sig med de snabbaste hästarna,

ha de redan fått ett försprång, som ej blir lätt att vinna igen. Han har noga bespejat oss och sedan gripit till flykten.«

Jägarna och rafters följde deras spår ännu en stund och återvände därpå till bron.

Under tiden hade de fyra rafters återkommit från Sheridan. De medförde de båda fångarna samt Hartley och ingenjör Charoy, vilka ämnade sig till Fort Wallace, där deras upplysningar kunde bli av vikt. Arbetarna begåvo sig till fots tillbaka till Sheridan; de medtogo som belöning tramps' kvarlämnade vapen. Dragonerna återvände till Fort Wallace, och de övriga jämte fångarna stego upp på tåget, vilket förde dem till ort och ställe.

I Fort Wallace hade denna händelse väckt den största uppmärksamhet, och dess invånare voro i stor spänning, innan de fingo kännedom om densammas förlopp. Då tåget anlände, trängde sig alla omkring det, och tramps rönste ett mottagande, som gav dem en försmak av, vad de hade att vänta, sedan deras dom fallit. — Ännu i dag talar man i trakten om denna beryktade tilldragelse, varvid naturligtvis Old Firehands och Winnetous namn först och främst nämnas.

6

Sjätte kapitlet.

s. 140 DÄR, VAREST Elk Mountains höja sig på andra sidan Cumison River, redo fyra män över en högplatå, bevuxen med kort gräs, men så långt ögat kunde nå, utan en buske eller ett träd. Ehuru man i fjärran västern är van vid att möta egendomliga gestalter, hade dock dessa fyra ryttare måst väcka var och en mötandes särskilda uppmärksamhet.

Den ene av dem, vilken man genast märkte var den förnämste, red en präktig, kolsvart hingst. Hans gestalt, ehuru endast av medellängd, gav likväl intryck av stor kraft och utållighet. Hans solbrända ansikte inramades av ett helskägg. Denne man var Old Shatterhand, den berömde jägaren, som fått detta binnamn, emedan han på ett enda slag av sin knyt-näve förmådde nedlägga sin fiende.

Bredvid honom red en liten spenslig, skägglös karl i en blå, långskörtad frack med gula, blankputsade knappar. På huvudet bar han en s.k. amazonhatt med en fjäder i. Byxorna voro för korta, och de bara fötterna voro instuckna i läderskor. Denne ryttare hade en hel arsenal med vapen hängande omkring sig, men den, som blickade in i hans godmodiga ansikte, såg genast, att han ej gärna brukade dessa vapen till att döda någon människa. Denne lille man var herr Heliogabalus Morpheus Fran-

ke, av sina kamrater gemenligen kallad Halte Frank, emedan han haltade på ena benet.

Tätt bakom dessa båda män red en mycket över sex fot lång, ytterligt mager figur på en gammal, svankryggig mulåsna, vilken knappt tycktes ha nog styrka att bära ryttaren. Mannen bar en jaktrock av buffelhud, som lämnade bröstet obetäckt. Dess ärmar räckte knappt över armbågarna och harmonierade väl med de korta byxorna. På det spetsiga huvudet satt en hatt, vilken långt tillbaka måtte ha varit en grå »cylinder«, men vars brätten nu voro avslitna med undantag av en helt liten bit, som tjänade till handtag. I gördeln voro instuckna revolverar och tvärs över de oändligt långa benen låg en studsare. Mannens ålder var omöjligt att gissa likaväl som hans mulåsna. Det var endast att förmoda, att de båda väl kände varandra och redan tillsammans upplevat månget äventyr.

Den fjärde ryttaren satt på en hög, kraftig klippare. Han var undersätsig och så liten, att hans korta ben knappt räckte över hälften av hästens flank. Han bar, ehuru solen brände hett, en päls, som dock led av höggradig hårlöshet. Som pälsärmarna voro alldeles för långa, såg man egentligen intet annat av hela mannen än det feta, röda och knipsluga ansiktet. Han var försedd med en lång studsare. Vad

han dessutom ägde för vapen, kunde man ej se, då pälsen dolde allt.

Dessa båda män voro David Kroners och Jakob Pfefferkorn, överallt kända under namnen »Långe Davy« och »Tjocke Jemmy«. De voro oskiljaktiga, och ingen hade någonsin sett den ene, utan att den andre var i närheten. Jemmy var tysk och Davy yankee. Lika oskiljaktiga voro också deras djur.

De fyra ryttarna måste redan ha tillryggalagt en betydande sträcka, ehuru det ännu ej var långt över middagstid, och deras hästar voro betäckta med damm. De redo fram under tystnad, vilken dock slutligen bröts av Halte Frank, som vände sig till Old Shatterhand med orden: »Vi skola alltså övernatta vid Elk-Fork? Hur långt ha vi egentligen kvar dit?«¹

»Vi komma att nå detta vatten mot aftonen,« svarade den tillfrågade.

»Först mot aftonen? Vi måste dock åtminstone låta hästarna flåsa ut en stund.«

»Naturligtvis. Bortom denna prärie vidtar en sträcka skog, varest även flyter vatten. Tyst, är det inte ryttare, som komma där borta?«

Han pekade mot sydväst, där några gestalter blivit synliga. De voro ännu så långt borta, att man ej kunde urskilja, om det var djur, kanske bufflar, eller ryttare. De fyra jägarna redo långsamt vidare med ögonen riktade på denna grupp. Efter en stund sågo de tydligt, att det var ryttare; och snart därefter visade det sig, att de buro uniformer; det var soldater.

s. 142

Dessa färdades egentligen i nordöstlig riktning; men då de fingo syn på de fyra jägarna, ändrade de kurs och redo emot dem i galopp. De voro tolv till antalet och anförda av en löjtnant. Då de närmat sig jägarna på ungefär trettio stegs avstånd, gjorde de halt. Officeren

mönstrade de fyra ryttarna med hotfull blick och frågade: »Varifrån komma ni, b o y s?«

»Blixt och dunder!« brummade Halte Frank. »Våga de verkligen tilltala oss med benämningen 'boys'? Den där karlen måtte väl se, att vi äro 'ståndspersoner'.«

»Låt bli att viska!« ropade löjtnanten i sträng ton. »Jag vill veta, varifrån ni komma!«

Frank, Jemmy och Davy betraktade Old Shatterhand för att se, vad denne skulle göra eller säga. Han svarade mycket lugnt. »Från Leadville och vi ämna oss till Elk Mountains.«

»Det är lögn!«

»Vill ni beskylla oss för lögn. Det får ni allt ta tillbaka. Old Shatterhand brukar kunna bevisa varje ord, han säger!«

»Old Shat — — —« ropade löjtnanten och stirrade på jägaren med häpnad, vidöppna ögon.

»Ja, Old Shatterhand,« sade denne lugnt. »Kanske ni hört det namnet förr?«

»Honom känner jag; honom känna vi alla väl till. Och denne man skulle vara ni — ni — ni, sir?«

Hans min uttryckte tvivel, när han med ännu vidöppna ögon mätte jägaren. Men då föll hans blick på det högst moderna geväret med det egendomliga kulformiga låset, och hans ansiktsuttryck förändrades plötsligt. Han tillfogade genast: »B e h o l d ! Är det där icke en Henry-studsare?«

»Jo,« nickade Old Shatterhand. »Känner ni till detta slags gevär?«

»Jag har ej sett något sådant, men hört en noggrann beskrivning däröver. Uppfinnaren lär ha' varit en egendomlig kurre och skall ha' förfärdigat blott några få sådana, emedan han fruktade, att indianerna och bufflarna snart skulle bli utrotade, om denna studsare blev allmänt använd. De få exemplaren ha gått förlorade, och blott Old Shatterhand lär ännu äga ett, det sista. Så är ni då verkligen denne sto-

¹I tyska texten talar Halte Frank sachsiska. (Anm. år 2002.)

re jägare, denne vittberömde västman, vilken med händerna trycker till marken en fullvuxen buffeltjur och med blotta knytnäven kastar omkull den starkaste indian?«

»Jag har ju redan sagt er, att jag är Old Shatterhand. Det är mig likgiltigt, om ni tror det eller ej.«

»Förlåt mig, sir, att jag betett mig ohövligt! Vi ha alla anledningar att behandla visst slags folk med skärpa. Vågar jag fråga, vart ni ämnar er, sir?«

»Till Elk Mountains, som jag redan sagt er; därifrån ämna vi oss vidare.«

»Då måste jag varna för de röda,« sade officeren. »Vi veta med säkerhet, att utahindianerna för kort tid sedan grävt upp stridsyxan.«

»Verkligen. Därom har jag intet hört.«

»Det tror jag, ty ni kommer från Colorado, och dit ha underrättelser därom ännu ej kunnat hinna. Er väg för er mitt igenom utahindianernas område. Jag vet, att Old Shatterhands namn hålles i vördnad bland de rödas alla stammar; men tag dock ej saken för lätt, sir! Just utahindianerna ha all orsak att vara förgrymmade på de vita!«

»Hur så?«

»En skara vita guldsökare trängde för en tid sedan in i ett utahläger för att röva hästar; det var på natten, de röda vaknade och satte sig till motvärn, och många av dem blevo dödade av de väl beväpnade vita. Dessa senare undkommo med de rövade hästarna och andra rövade föremål, men morgonen därpå blevo de ersatta av indianerna; de upphunnos, och det utspann sig en strid, som kostade många människoliv. Ungefär sextio indianer lära blivit nedskjutna, och av de vita undkommo endast sex. Nu ströva Utahs omkring för att finna dessa sex, och dessutom ha de sänt en beskickning till Fort Union för att fordra skadestånd, en häst för varje förlorad sådan, för de andra rö-

vade föremålen tusen dollars och för varje dödad indian två hästar och ett gevär.«

»Det finner jag icke obilligt. Har man gått med på dessa fordringar?«

»Nej. Beskickningen fick vända åter med oförrättat ärende, och utahs resa sig nu i massa. Som vi här i territoriet ej äga nog militär att undertrycka deras uppror, så har man sett sig om efter bundsförvanter. Några officerare ha därför begivit sig till navajos för att vinna dem, och det har lyckats.«

»Och vad har bjudits navajos för deras bistånd?«

»Allt byte, de kunna taga.«

Old Shatterhands ansikte mörknade allt mer och mer. Han sade: »Först bli utahs överfallna, rånade och många av dem dödade; då de fordra ersättning och våldsverkarnas bestraffning, avvisar man dem, och då de själva ta saken i sin egen hand, hetsar man navajos på dem och betalar dessa med det byte, de kunna röva från de förorättade. Är det då underligt, om de drivas till det yttersta?«

»Jag har blott att lyda order och har ej rätt att fälla någon dom. Jag har gett er dessa underrättelser för att varna er.«

»Mottag mitt tack för varningen, och om ni i Fort Union berättar om detta möte, så säg, att Old Shatterhand ej är någon fiende till de röda och livligt beklagar, att en så rikt begåvad nation måste gå under, emedan man ej lämnar dem tid att i ro utveckla sig efter den mänskliga kulturens lagar. G o o d b y e , sir!« Han vände sin häst och red därifrån, följd av sina tre kamrater; soldaterna blickade en stund häpna efter honom och fortsatte därefter sin avbrutna ritt.

Hästarna sattes i galopp, och snart nådde de fyra ryttarna en hög barrskog, vars träd tycktes stå så tätt, att det ej var tänkbart att komma igenom med hästarna. Old Shatterhand red

dock direkt mot en punkt, där han drev sin häst genom den i brynet växande småskogen och inkom på en s.k. indianstig på tre fots bredd. Han steg genast av för att undersöka spåren på stället; men då han ej fann några färska sådana, steg han åter till häst och uppmanade sina följeslagare att följa sig.

Här inne i den djupa urskogen rörde sig ej den minsta fläkt, och utom hästarnas hovslag förnams ej ett ljud. Old Shatterhand höll sin studsare skjutfärdig och blicken skarpt riktad framför sig för att, i händelse av fara, vara beredd.

Sedan man färdats så en lång stund, vidgade sig plötsligt vägen till en öppen plats, i vars mitt flera stora klippblock lågo tornade ovanå varandra. De voro bevuxna med mossa, och i deras remnor hade buskar funnit den för sina rötter nödiga näringen. Här stannade Old Shatterhand, i det han sade: »Här är det ställe, där vi kunna unna våra hästar litet vila och under tiden steka vårt kött. Vatten finns det också, som ni se.«

En liten rännil porlade nämligen fram mellan stenarna, slingrade sig över den öppna platsen och försvann sedan i skogen. Ryttarna stego av, befriade sina hästar från betslen, så att de fritt fingo beta, och tände därpå en eld. Jemmy åtog sig att steka köttet, och Old Shatterhand avlägsnade sig för att undersöka terrängen.

Skogen var nämligen endast tre kvarts väg bred och genomkorsad av talrika indianstigar. Uthuggningen låg ungefär mitt i den.

En stund senare stekte köttet över elden, och en behaglig doft spred sig därifrån. Nu återvände Old Shatterhand. Han hade gått ända till motsatta skogsbrynet, varifrån man kunde se ut över den öppna prärien. Intet misstänkt hade mött hans blick, och de hade alltså enligt

hans mening intet att frukta. De intogo i lugn sin måltid.

Om de fyra männen ansågo sig säkra, togo de dock miste. En fara närmade sig dem i form av två ryttargrupper, vilka styrde kurs mot skogen. Den ena av dessa grupper var liten; den bestod av blott två ryttare, som kommo från norr och träffade på spåren efter Old Shatterhand och hans följeslagare. De stego av hästarna och undersökte noggrant spåren. De voro väl beväpnade, men deras dräkter voro illa medfarna. Hästarna sågo dock välfödda och kraftiga ut, men saknade både sadel och betsel och voro blott försedda med grimskافت.

»Vad tänker du om dessa spår, Knox?« frågade den ene. »Ha vi kanske några röda framför oss?«

»Nej,« ljöd det bestämda svaret.

»Alltså vita! Varför tror du det?«

»Hästarna voro skodda, och männen ha ej ridit, såsom indianerna bruka, utan bredvid varandra.«

»Och hur många äro de?«

»Blott fyra. Vi ha' alltså intet att frukta, Hilton.«

»Så framt det icke är soldater!«

»P s h a w ! Icke ens då. Vid ett f o r t få vi ej visa oss; där finnas så många ögon och göras så många frågor, att vi säkert skulle förråda oss. Men fyra kavallerister lyckas ej att få något ur oss. Huru skulle de också kunna komma på den tanken, att vi höra till de vita, som överfölla utahs.«

»Det har du nog rätt i; men vi befinna oss likväl i ett bedrövligt läge. Hetsade av de röda och efterspanade av soldaterna, irra vi fram och tillbaka inom utahindianernas område. Vi gjorde dumt, då vi läto röde Cornel förespegla oss guld och gröna skogar.«

»Dumt? Visst icke. Att bli hastigt rik är en skön sak, och jag förtvivlar ännu ej. Inom kort

kommer Cornel efter med den andra gruppen, och då är det ej längre någon fara.«

»Men dessförinnan kan mycket hända!«

»Visserligen. Vi måste försöka att komma ur detta svåra läge. När jag rätt tänker på saken, ser jag blott en utväg, och den öppnar sig för oss just nu.«

»Vilken skulle det vara?«

»Vi måste försöka att träffa på vita, till vilka vi kunna sluta oss. I deras sällskap skola vi tagas för jägare, och ingen skall komma på den tanken att sätta oss i förbindelse med de människor, som varit orsaken till, att utahs grävt upp stridsyxan.«

»Och du menar, att vi ha sådana vita framför oss?«

»Jag tror det. De äro i skogen. Låt oss följa dem.«

Cornel hade strävat efter att öka sin trupps antal, vilken som bekant endast bestod av det tjugotal tramps, som undkommit vid Eagle-tail. Uppe i bergen skulle de troligen få utstå mången dust med indianerna, och tjugu män voro alldeles för få. Han hade därför under rit-ten genom Colorado dragit till sig alla, som låtit draga sig. Dessa utgjordes naturligtvis av idel arbetslöst folk, vars moral ingalunda var av bästa slag. Bland dem befunno sig också de nyssnämnda Knox och Hilton. Cornels skara hade snart blivit så stor, att han beslutat dela den för att icke väcka uppmärksamhet. Med den ena hälften ämnade han själv från La Veta gå över Klippiga bergen, och de övriga skulle vika av åt Morriso och Georgetown för att därifrån överstiga bergen. Som Knox och Hilton voro erfarna män, utvaldes de att leda denna andra avdelning. De hade lyckligt kommit över bergen och gjort halt i Breekenridge-trakten, då ett svårt missöde drabbade dem. En stor hästhjord, som brutit sig ut från en hazienda, tog nämligen kosan tvärs över deras

lägerplats, varvid deras egna hästar slet sig och flydde med de andra djuren. För att komma i besittning av nya hästar, överfölo de ett utahlager, förföljdes av indianerna och blevo dödade så när som på sex. Dessa sex jagades nu av de röda; fyra av dem hade redan stupat, och endast de båda anförarna, Knox och Hilton, hade hittills lyckats undgå indianernas hämnd.

Om allt detta samtalade de, medan de närmade sig skogen. Ditkomna, funno de indianstigen och följde den. De uppnådde uthuggningen just som de fyra jägarna intogo sin måltid.

Old Shatterhands skarpa öga blev dem först varse; han fattade sin studsare och iakttog varje deras rörelse, då de närmade sig.

»G o o d d a y , m e s c h ' s c h u r s ! « hälsade Knox. »Kanske ni tillåta, att vi vila ut oss en stund hos er?«

»Varje hederlig man är välkommen,« varade Old Shatterhand, i det han med skarp blick granskade först ryttarna och så deras hästar.

De stego av hästarna och satte sig vid elden. Den godmodige Jemmy sköt till dem några bitar av steken och uppmanade dem att äta, vilket de ej läto säga sig två gånger.

Den andra truppen, som närmade sig skogen, ehuru från den motsatta sidan, utgjordes av en skara av tvåhundra indianer. Även de tycktes känna väl till trakten, ty de styrde rak kurs på det ställe, där en stig utmynnade, vid vilkens början de vita hade kommit till uthuggningen.

De röda befunno sig på krigsstigen, vilket utvisades av de bjärta färger, varmed de målat sina ansikten. I spetsen red en jättelik man, från vilkens huvud hövdingens prydnad, örn-fjädern, vajade. Då de nått stigen, steg han av för att undersöka den. Han gick långsamt steg för steg en sträcka framåt, med överkroppen

djupt böjd mot marken. Sedan han återvänt, sade han sakta på utahspråket: »Ett blekansikte har nyligen varit här. Utahkrigarna må gömma sig med sina hästar bland träden. Ovutsavakt² skall gå och söka blekansiktet.«

Därmed smög han sig tillbaka in i skogen; då han efter en halvtimme åter syntes, lät han höra en lätt vissling, strax kommo de röda fram mellan träden, som om de dykt upp ur jorden. Han gav en vink, och underanföarna, fem eller sex till antalet, trädde fram till honom.

»Sex blekansikten ha lägrat sig vid klipporna,« sade han. »Det är väl de sex, som undkommo i går. Deras hästar beta bredvid dem. Mina bröder må följa mig, tills vägen vidgar sig; där må de dela sig; hälften beger sig åt höger, de andra åt vänster och omringa uthuggningen.«

Då jag ger tecken, bryta de röda krigarna fram. Fem män stanna här för att vakta hästarna. Howgh!«

s. 147

Anförda av hövdingen smögo sig de röda in i skogen, så tyst att ej ett ljud hördes. Då de närmat sig uthuggningen, skildes de åt för att omringa platsen.

De vita hade just slutat sin måltid och Halte Frank sade till de båda nykomna: »Nu ha vi ätit och vilat oss, nu är det på tid att vi lära känna varandra.«

»Riktigt, nickade Knox. »Kan jag alltså få veta, vart ni ämna er härnäst?«

»Vi rida till Elkbergen.«

»Vi också. Det passar ju bra. Då kunna vi göra sällskap.«

Old Shatterhand sade ej ett ord. Han gav endast Jemmy en förstulen vink att fortsätta sitt förhör.

»Är ej mig emot,« svarade den tjocke. »Men vart ämnar ni er sedan?«

»Det är ännu ej bestämt. Kanske över Greneriver för att söka bävrar.«

»Ni äro således bäverjägare?«

»Ja. Jag heter Knox och min kamrat Hilton. Kan jag få höra era namn?«

»Varför ej? Mig kallar man Tjocke Jemmy; min granne där till höger. . . «

»Är väl Långe Davy?« inföll Knox hastigt.

»Ja. Ni gissade det?«

»Naturligtvis. Ni äro kända vitt omkring, och där Tjocke Jemmy finns, där behöver man ej länge söka efter hans Davy. Och vem är den lille herrn till vänster om er?«

»Honom kalla vi Halte Frank, en famös karl, som det är en fröjd att lära känna. Det återstående namnet är er ännu mer bekant än mitt. Säkert ha ni hört talas om Old Shatterhand!«

»Old Shatterhand?« utropade Knox glatt överraskad, i det han vände sig mot denne. »Tillåt mig då att säga, att jag gläder mig oändligt åt att få lära känna er, sir!«

Han sträckte vid dessa ord ut handen mot jägaren och kastade därvid på Hilton en blick, som sade: »Gläd dig, nu äro vi räddade!« Men Old Shatterhand låtsades ej märka den framsträckta handen och svarade kallt:

»Gläder ni er verkligen? Det är skada, att jag ej förmår dela er glädje.«

»Varför ej, sir?«

»Emedan ni äro män, åt vilka man överhuvud aldrig kan glädja sig. Ni äro båda svindlare och kanske något sämre.«

»Sir, ni är verkligen mycket hänsynslös. Man förolämpar ej så den, man nyss ätit tillsammans med. Bevisa, att vi äro svindlare!«

»Edra hästar, utan både sadel och betsel, äro stulna från utahs och ni tillhöra de män, som överfallit de stackars röda.«

²I tyska texten *Ovuts-avaht*. (Anm. vid avskrift 2002.)

Knox visste knappast vad han skulle säga. Denne mans skarpsinne var han ej vuxen. Han gjorde då, vad sådana människor brukar göra vid liknande tillfällen; han tog sin tillflykt till grovheter. »Sir, jag hade verkligen icke trott er vara sådan! Den, som framkastar beskyllningar liknande era, måste vara spritt galen. Jag inser, att vi ej passa tillsammans, och ämnar därför bryta upp för att slippa höra några vidare galenskaper.«

Han reste sig häftigt upp och på samma gång även Hilton. Men Old Shatterhand sprang också upp, lade sin hand på hans arm och befallde: »Ni stanna!«

»Har ni någon rätt att befalla över oss?«

»Ja. Jag ämnar utlämna er åt utahs till bestraffning. . . Blixt och dunder, vad är detta?«

Han hade, då han talade om hästarna, riktat sina blickar på dessa, och därvid märkt något, som tog hela hans uppmärksamhet i anspråk. De vidgade näsborrarna, vände sig åt alla håll, sögo in luften och sprungo därpå glatt fnysande mot skogsbrynet.

Old Shatterhands skarpa öga uppfattade med en enda hastig blick faran. Han sade: »Vi äro omringade, troligen av utahs, vilkas närhet blivit förrädd av hästarna.«

»Först och främst måste vi visa, att vi ej ha något gemensamt med dessa rövare. Alltså ned med dem!«

Han måttade med sin knutna hand ett slag mot Knox tinning, så att han störtade till marken, och Hilton delade samma öde, innan han ens hann tänka på att parera slaget.

»Nu fort upp på klipporna,« befallde Old Shatterhand. Inom tre, fyra sekunder hade de fyra jägarna klättrat upp och försvunnit bakom utskjutande klippblock eller buskar.

»Stora Vargen« frågade sig nu, vad som var att göra under dylika omständigheter. Det hade ej gått att överrumpla de vita. Nu hade de dolt

sig där uppe och kunde ej nås av kulor eller pilar; men själva behärskade de med sina bössor den omgivande terrängen. Borde man kanske storma klipporna? Mången indian skulle därvid stupa. Han är, när så fordras, tapper och djärv, men kan han nå sitt mål genom list och utan fara, så sätter han ej sitt liv på spel. Hövdingen sammankallade sina underanförare för att rådgöra med dem.

Om en stund ljöd från skogsbrynet hans kraftiga stämma. Som avståndet mellan klipporna och det ställe, varifrån stämman hördes, var högst tjugufem steg, kunde de fyra jägarna tydligt uppfatta varje ord. Han ropade: »Blekansiktena äro omringade av många röda krigare, de må komma fram!« Denna uppmaning var så naiv, att intet svar gavs. »Om de vita männen ej lyda, bli de dödade!«

Nu svarade Old Shatterhand: »Vad ha vi gjort de röda krigarna, att de vilja döda oss?«

»Ni äro de hundar, som dödat våra män och rövat våra hästar.«

»Du misstar dig. Blott två av dessa rövare finnas här; de kommo till oss för en stund sedan, och då jag anade, att de voro utahs fiender, slog jag dem till marken. De äro ej döda; de skola snart åter vakna. Om ni vilja ha dem, så hämta dem.«

»Du vill locka oss dit för att döda oss!«

»Vem är du? Vad heter du?«

»Jag är Ovutsavakt,³ utahs' hövding.«

»Jag känner dig. 'Stora Vargen' är stark till kroppen och stor till anden. Han vill ej låta de oskyldiga lida för de skyldiga.«

»Du talar som en kvinna. Du jämrar dig för ditt liv. Jag föraktar dig. Vad är ditt namn? Det måste vara en gammal, blind hunds namn.«

³I tyska texten *Ovuts-avaht*. (Anm. vid avskrift 2002.)

»Är det ej 'Stora Vargen', som är blind? Han tyckes ej se våra hästar. Ha väl dessa tillhört utahs? Se dock på min hingst. Ha utahs någonsin ägt ett sådant djur? Blekansiktet kalla mig Old Shatterhand; men på utahspråket nämner man mig Pokaimu, den 'Dödande handen'.«

Det dröjde en stund, innan hövdingens stämma åter hördes: »Blekansiktet utger sig för Old Shatterhand; men vi tro honom ej. Denne store man känner ingen fruktan, men dig har dödsångesten betagit modet att visa dig för oss.»

»Vore detta sant, ägde utahkrigarna ännu mindre mod än jag. Jag låter ej se mig; ni äro många och väl beväpnade, men ni gömma er för blott fyra vita. För övrigt vill jag bevisa dig, att jag ej känner någon fruktan.« Han trädde fram ur sitt gömställe, steg upp på klippornas högsta punkt och stod där så fri och sorglös, som om ej ett enda gevär funnes, vars kula kunde nå honom.

»Ing Pokai-mu, ing Pokai-mu, Howgh!« hördes flera stämmor — »han är den 'Dödande handen', han är den 'Dödande handen'.«

»Jag tror dig nu,« sade hövdingen. »Ditt mod är stort. Våra kulor nå mycket, mycket längre än till dig.»

»Jag har nu uppfyllt 'Stora Vargens' önskan och visat mig för honom. Varför döljer han sig ännu? Hyser han alltjämt fruktan?«

»Utahs hövding hyser ingen fruktan. Han vet, att Old Shatterhand ej griper till vapen, annat än då han anfalles, och han skall visa sig.»

Han trädde fram ur skogen, så att hans väldiga gestalt blev fullt synlig.

»Träd närmare,« sade Old Shatterhand; »också jag skall stiga ned från klipporna och gå dig till mötes på halva vägen. Där sätta vi oss ned och rådslå, såsom det anstår krigare och hövdingar.»

»Jag skall komma. Vilka vapen medtar den store vite jägaren?«

»Jag kvarlämnar alla mina vapen här; men dig står det fritt att göra, som du behagar.»

»'Stora Vargen' vill visa, att han ej äger mindre mod.»

Också hövdingen lade ifrån sig sina vapen i gräset, och de båda männen gingo långsamt emot varandra. Då de möttes, räckte Old Shatterhand hövdingen handen och sade: »Jag har ej förr sett 'Stora Vargen', men ofta hört honom omtalas såsom den visaste i rådplägningen och den tappreste i striden.»

Indianen låtsades ej märka den vites hand, utan mönstrade honom med en skarp blick och svarade: »Låt oss sätta oss! Utahkrigarna ha grävt upp sina stridsyxor och kunna alltså ej hälsa någon vit som vän —«

De satte sig. Ingen av dem tycktes vilja börja samtalet. Old Shatterhand såg ned framför sig, likgiltigt väntande, men den röde kunde ej ta sin provande blick från den vite. Som hans ansikte var målat, kunde man ej tydligt urskilja dess uttryck, men det märktes dock på hela hans sätt, att han om den vitt berömda jägaren gjort sig en föreställning, som nu icke motsvarades av dennes yttre gestalt. Slutligen sade han i ironisk ton: »Old Shatterhands rykte är stort, men hans gestalt står ej i förhållande därtill.»

Jägaren svarade skrattande: »Vad har väl gestalten att göra med ryktet? Skall jag kanske svara utahhövdingen: 'Stora Vargens' gestalt är stor, men hans rykte, hans tapperhet äro ej lika stora?«

»Det skulle vara en förolämpning,« svarade den röde med blixtrande ögon.

»Varför tillåter du dig då en dylik anmärkning över min gestalt? Jag är en lika stor hövding som du och fordrar hövdlighet. Det måste jag säga dig, innan vi börja vår underhand-

ling.« Han var skyldig sig själv och sina tre följeslagare att ge hövdingen denna tillrättavisning. Ju kraftigare han uppträdde, dess mer imponerade han, och på det intryck, han gjorde, berodde deras blivande öde.

»Underhandling,« svarade Stora Vargen. »Ert öde är på förhand avgjort: ni måste dö.«

»Det skulle vara ett mord, då vi ej gjort er någonting.«

»Du befinner dig i sällskap med de mördare, vi förfölja!«

»Sänd en av dina män att undersöka våra spår. Han skall se, att dessa båda män kommit först efter oss och här sökt upp oss.«

»Det ändrar ingenting. Blekansiktene ha överfallit oss i fredstid, rövat våra hästar och dödat många av våra krigare. Vi skickade och fordrade ersättning och de skyldigas bestraffning; man har skrattat ut och avvisat oss. Därför ha vi grävt upp tomahawkerna och svurit att, tills vår hämnd är fullbordad, döda varje vit, som faller i våra händer. Ni äro vita.«

»Jag beklagar, vad som skett. Jag är vän till de röda männen.«

»Stora Vargen vet detta; men du måste ändock dö. Då de skyldiga vita, vilka icke fästa avseende vid vår klagan erfar, att de genom sitt uppförande orsakat flera oskyldigas död, däribland till och med Old Shatterhands, skola de därav lära att uppföra sig klokare. Vilka äro dina kamrater?«

»Den ene heter Halte Frank; de båda andras namn har du ofta hört nämnas; de äro Tjocke Jemmy och Långe Davy.«

»Jag känner dem, och jag vet, att de aldrig uppfört sig fientligt mot indianerna. Men just därför skall er död lära de orättfärdiga vita, hur oklokt de handlat emot oss. Ert öde är avgjort, men det skall bli ärofullt. Ni äro tappra och berömda män och skola få lida den kvalfullaste död, vi kunna bereda er. Ni skola utstå den ut-

an den minsta klagan, och berättelsen därom skall flyga ut över alla land och göra ert rykte ännu mera strålande!«

Old Shatterhand var icke så särdeles förtjust i hövdingens löfte. Men han lät ej märka något, utan svarade: »Din avsikt är god, och jag är dig tacksam därför, men de, som känna oss, skola ej tacka dig. Gå till östern och räkna de vita! Och tänk efter, vilka anförare de ha; jag vill blott nämna en: Old Firehand.«

»Han är en hjälte!«

»Många, många andra kunde jag uppräknas; blott ännu en annan vill jag påminna dig om, Winnetou, som du väl känner.«

»Vem känner ej honom; men om han vore här, måste han också dö; han är vår fiende. Han är apachernas hövding. De vita känna sig svaga; de ha sänt bud till navajos och hetat upp dessa mot oss. Höra icke navajos till apachstammen. Winnetou är alltså vår fiende. Ve honom, om han faller i våra händer.«

»Och ve då också er! Jag varnar dig. Ni skulle då få emot er icke blott de vita krigarna, utan även de tusentals stridbara män, som tillhöra apachstammen. Och hur skulle ni kunna reda er mot en sådan övermakt?«

Hövdingen såg ned framför sig och svarade om en stund: »Du har rätt i, vad du säger; men blekansiktene tränga in på oss från alla sidor; den röde mannen är dömd att så småningom utrotas. Är det då ej bäst för honom att så hastigt som möjligt falla i en ärofull strid? Den framtidsutsikt, du öppnade för mig, blott stärker mig i att utan nåd och förbarmande bruka stridsyxan. Gör dig alltså ingen möda; det blir vid det sagda.«

»Du kommer alltså att låta oss dö vid tortyrpålen?«

»Ja. Underkastar du dig det öde, mina ord antydde?«

»Ja,« svarade Old Shatterhand med sådant lugn, att den röde hastigt ropade: »Så utlämna då era vapen!«

»Det göra vi visserligen ej. Jag sade, att vi skola finna oss i det öde, dina ord antydde. Men vad har du sagt? Att ni skola döda varje blekansikte, som faller i era händer. Gott, så döda oss, om vi falla i era händer, men detta har ännu ej skett.«

»Uff! Tror du dig kunna undkomma oss?«

»Naturligtvis.«

s. 152

»Det är omöjligt. Vet du, hur många krigare jag har med mig? De äro över tvåhundra. Vi omringa er, och ingen lucka finnes, genom vilken ni kunna slippa ut!«

»Då göra vi oss en lucka!«

»Ni bli dödade därvid!«

»Möjligt! Men hur många män tror du dig därvid komma att förlora? Var och en av mina kamrater dödar åtminstone tjugu, och jag själv skall säkert skjuta ned minst femtio, innan ni lyckas fasttaga mig. Har du ej hört omtalas det vapen, jag äger?«

»Jo. Du skall ha i din ägo ett gevär, varmed man kan skjuta utan uppehåll och utan att behöva ladda om en enda gång; men detta är en omöjlighet, och jag tror det icke.«

»Skall jag visa dig det?«

»Ja, visa det!« ropade hövdingen helt upplivad vid tanken att få se detta hemlighetsfulla gevär, om vilket han hört så mycket.

Old Shatterhand gick till klipporna för att hämta vapnet. Såsom sakerna nu stodo, måste han försöka att göra indianerna så häpna och bestörta som möjligt, och därtill skulle säkerligen visandet av detta gevär bidra. Då han återkommit till hövdingen, höll han fram det för honom och sade: »Här är geväret; tag det och betrakta det!«

Redan sträckte den röde ut handen därefter; men han drog den åter hastigt tillbaka och

frågade: »vågar någon annan än du taga däri? Om det är ett trollgevär, som jag hört sägas, så bringar det i fara var och en, som vidrör det.«

Old Shatterhand ville ej taga hövdingen ur denna hans tro. Skulle han och hans följeslagare nödgas ge sig och utlämna sina vapen, så kunde det i sådant fall vara möjligt, att han finge behålla åtminstone detta gevär. Han ville dock ej säga en direkt osanning, utan svarade endast: »Jag törs ej meddela dess hemlighet. Tag det och försök själv!«

Han höll studsaren i högra handen, lade vid dessa ord tummen på hanen och fällde genom en nästan omärklig rörelse ned densamma, så, att skottet måste brinna av, så fort denna det minsta vidrördes. Hans skarpa öga hade märkt en skara röda, vilka av nyfikenhet lämnat sin skyddande ställning och nu stodo bredvid varandra i skogsbrynet. Denna grupp utgjorde en så god skottavla, att även ett ej så noga riktat skott lätt skulle kunna träffa dem.

Nu berodde det på, om hövdingen komme att taga geväret eller icke. Old Shatterhand förde det allt närmare honom och tillika så, att pipans mynning riktades mot den nyss nämnda indiangruppen. Hövdingens nyfikenhet övervann slutligen hans farhågor; han fattade geväret, och Old Shatterhand satte det i handen på honom så, att han kom att vidröra hanen. Ögonblickligen brann skottet av — och från den plats, där indianerna stodo, ljöd ett skri, varvid Stora Vargen förfärad släppte studsaren. En av de röda hade sårad störtat till marken.

»Är det jag, som sårade honom?« frågade hövdingen förskräckt.

»Vem eljest?« svarade Old Shatterhand. »Detta skedde nu blott först till varning. Nästa gång, du vidrör geväret, blir det allvar av. Jag tillåter dig att åter fatta det, men jag varnar dig; kulan skulle då. . . «

s. 153

»Nej, nej!« ropade den röde, med en avvärande rörelse. »Det är verkligen ett trollgevär och bestämt för dig. Jag vill icke, jag vill icke!«

»Det är mycket klokt av dig,« sade Old Shatterhand i allvarlig ton. »Jag vill visa dig, hur väl det träffar. Se på det lilla trädet bortan vid bäcken. Stammen mäter ej mer än två finger, jag skall dock skjuta tio hål, skilda från varandra genom en tumsbredd.«

Han lade an, siktade på trädstammen och tryckte av. Därpå sade han: »Gå dit och se efter! Jag kunde ha skjutit ännu många gånger, men detta är nog för att visa dig, att jag på en minut skulle kunna träffa femtio av dina krigare i hjärtat.«

Hövdingen gick till busken. Flera röda kommo också, drivna av nyfikenhet, fram från sina gömställen. Jägaren begagnade tiden att ladda geväret på nytt.

En mängd förvånade och beundrande utrop hördes från de röda, och sedan hövdingen återkommit, sade han efter en stunds tankfull tystnad: »Jag ser nu, att du är den store Andens älskling. Ni måste ge er, utan att du får tillfälle att avlossa ett enda skott. Ni äro omringade och vi belägra er, tills hungern tvinga er att ge er.«

»Då får du vänta länge. Vatten finns i bäcken och där stå våra hästar, som i veckor kunna förse oss med föda. Men därtill skall det ej komma, ty vi slå oss igenom. Ni ha redan svåra förluster att beklaga, och ännu många, många flera män komma att falla, då striden med de vita soldaterna och navajos begynner. Därför skall du ej tvinga oss, era vänner, att sända döden in i era led.«

Dessa allvarliga ord förfelade ej att göra verkan. Hövdingen stirrade länge ned framför sig, orörlig som en bildstod. Därpå framstötte

han: »Men jag måste hålla min ed, och jag har svurit att döda varje vit.«

»Man kan återtaga en ed.«

»Blott om 'stora rådet' tillåter det.«

»Så håll då rådplägning.«

Hövdingen satt åter tyst en lång stund. Äntligen sade han: »Skulle ni anse oss för fega, om vi underlåte att här kämpa med er?«

»Nej. En hövding bör vara ej endast tapper och modig, utan också klok och försiktig. Betänk, hur väl du behöver dina krigare för att tillbakaslå de vita och navajos. Det skulle vara en stor dårskap att här onödigtvis låta skjuta ned dem.«

»Du har rätt,« sade den röde med en djup suck. »Jag kan dock själv ej återtaga min ed; från den måste jag befrias av de gamlas församling. Därför måste ni följa med oss som våra fångar, tills ni få veta, vad 'stora rådet' beslutar.«

»Jag är din vän, och jag uppfattar väl det svåra läge, du nu befinner dig i. Jag vill tala med mina följeslagare. Kanske äro de villiga att rida med er. Fångar äro dock endast de, vilka tagits till fånga. Försök gärna att fånga oss; jag har intet däremot; men då kommer det till den kamp, du vill undvika.«

»Uff!« framstötte hövdingen hastigt. »Dina ord träffa lika väl som dina kulor. Old Shatterhand är ej blott en hjälte i striden, utan också en mästare i talet.«

»Jag talar icke endast till min, utan också till din nytta. Ni ha grävt upp era stridsyxor till kamp mot de vita och navajos; skulle det då ej vara av stor nytta för er att ha Old Shatterhand till bundsförvant i stället för fiende? Jag tror, att mina kamrater äro villiga att följa med er, dock icke såsom fångar, utan som följeslagare.«

»Ni vilja då ej heller utlämna era vapen?«

»Nej, på inga villkor!«

»Uff! Jag vill då säga mitt sista ord. Går du ej in därpå, så belägrar vi er trots ditt trollgevär. Ni följa oss nu till vår by; ni behålla era vapen och hästar och bliva ej fängslade. Vi skola behandla er så, som om det rådde fred emellan oss; men ni svärja oss att utan motstånd finna er i 'stora rådets' beslut. Jag har talat. Howgh!«

Efter en stunds betänkande svarade Old Shatterhand: »Stora Vargen skall märka, att jag är hans vän. Jag behöver ej först tala med mina följeslagare, utan vill genast å mina egna och deras vägnar ge dig mitt ord. Vi skola utan motstånd foga oss i beslutet.«

»Så tag din kalumet och svär därpå.«

Old Shatterhand löste fredspipan från remmen, stoppade litet tobak i piphuvudet och tände eld. Därefter blåste han ut röken mot himlen, mot jorden och mot de fyra väderstrecken, i det han sade: »Jag lovar, att vi ej skola tänka på något motstånd!« Sedan sade han, vänd till hövdingen: »Nu må också du besegla ditt löfte.«

Hövdingen tog pipan, blåste ut röken på samma sätt och sade: »Intet ont skall vederfaras de fyra vita, till dess de gamlas råd beslutat över deras öde. Howgh!«

Han gav Old Shatterhand tillbaka pipan och gick därpå fram till Knox och Hilton, vilka ännu lågo utsträckta på marken.

»Till dessa sträcker sig icke mitt löfte,« sade han. »De tillhöra mördarna, ty vi ha igenkännt deras hästar som våra. Deras straff skall bli svårt. Väl dem, om din hand tagit deras själar. De synas vara döda.«

»Nej,« svarade Old Shatterhand, »de äro icke döda; de äro ej ens medvetslösa; de endast låtsas vara döda, för att vi skola låta dem ligga kvar här.«

»Så må de hundarna resa sig upp!« ropade hövdingen, i det han gav var och en av dem en så kraftig spark, att de förfärade sprungit upp.

»Ni undkommo i går mina krigare,« sade han till dem med förgrymmad röst. »Nu ha ni fallit i mina händer och skola för de mordgärningar ni begått, tjuta vid tortyrpålen.«

»Mordgärningar?« sade Knox, i det han gjorde ett förtvivlat försök att rädda sig genom lögn. »Därom veta vi intet. Fråga Old Shatterhand; han skall förklara för dig, att vi ej alls kunna vara de, ni hålla oss för.«

»Ni misstar er,« svarade jägaren, »om ni tror, att jag ämnar ljuga för att rädda er från ert välförtjänta straff. Ni vet, vad jag tänker om er; jag har redan sagt er min åsikt därom.« Han vände sig bort från dem.

»Blix och dunder! Behandlar ni oss så, vet jag också, vad jag bör göra. Vill ni ej rädda oss, så skall ni också gå förlorade på samma gång som vi!« Och i det han vände sig mot hövdingen, fortsatte han: »Varför tar du ej också dessa fyra till fånga? Också de ha ju deltagit i häststölden, och just för deras kulor ha de flesta av dina krigare fallit!«

Detta var en fräckhet utan like. Old Shatterhand gjorde en rörelse, som om han ämnade kasta sig över lögnaren, men besinnade sig och blev tigande stående. Likväl följde straffet genast, och vilket straff! Hövdingens ögon blixtrade till; de formligen sprutade eld, då han ropade: »Usling! Du har ej mod att ensam bära skulden, utan kastar den på andra! Därför skall ditt straff icke börja först vid tortyrpålen, utan genast. Jag skall taga din skalp, och du skall leva och se den hänga vid min gördel.«

»Hjälp, hjälp,« stönade Knox. »Levande skalperas, nej, nej!« Han gjorde ett språng för att fly bort, men hövdingen upphann honom genast och grep honom om halsen. Han kastade honom halvkvävd till marken, knäböjde

över honom — tre hastiga snitt, ett ryck i håret, ett fasans skri — och hövdingen reste sig åter med den blodiga skalpen i vänstra handen. Knox rörde sig ej; han hade ånyo fallit i vanmakt.

»Så går det varje hund, som mördar de röda och sedan kastar skulden på oskyldiga,« ropade Stora Vargen.

Hilton hade uppfyllt av fasa sett, vad som vederfarits hans kamrat. Förskräckelsen nästan förlamade honom, han sjönk långsamt ned bredvid den skalperade och blev sittande där, utan att säga ett ord.

Snart vimlade uthuggningen av röda; Knox och Hilton fängslades med remmar.

Old Shatterhand hade, så fort Stora Vargen började tala om skalpering, stigit upp på kliporna för att ej vara vittne till det ohyggliga skådespelet. Han meddelade sina kamrater, vilket resultat han uppnått.

»Det var bra,« förklarade Jemmy. »Kunde ni ej förmå honom att ge oss fria?«

»Nej, det var omöjligt.«

»Kanske det varit bättre, om det kommit till strid?«

»Helt säkert icke. Det hade kostat oss livet. Men ända tills rådplägningen är över, kunna vi tryggt anförtro oss åt utah. Se, de rusta sig redan till uppbrott.«

Knox och Hilton hade av indianerna bundits fast vid sina hästar. Den förstnämnde, vilken fortfarande var medvetlös, låg utsträckt längs efter hästen, om vilkens hals man fastgjort hans armar. Utahs försvunno en efter annan på den smala skogsstigen. Hövdingen var den siste; han väntade på de vita och slöt sig till dem.

Indianerna tycktes ha bråttom; de redo mest i trav och togo ej minsta hänsyn till de båda fängslade, av vilka den ene var livsfarligt sårad.

Bergen ryckte städse närmare, och mot aftonen nådde man deras första utposter. Färden gick nu genom en mängd trånga bergpass. Först mot midnatt tycktes man närma sig målet, ty hövdingen gav några av sitt folk befallning att rida i förväg och anmäla krigarnas ankomst.

Därefter kom man till en tämligen bred flod, vars höga stränder tycktes skilja sig allt mer ifrån varandra, ju längre ögat följde dem. Skogen som i början nådde ända ned till vattenbrynet, vek senare tillbaka och lämnade fri en gräsbevuxen savann, på vilken man i fjärran såg eldar brinna.

Man hade nu ej långt till byn. Dess invånare voro redan i rörelse för att mottaga och hälsa de återvändande krigarna. De kommo dem till mötes i flockar, först män och gossar, sedan hustrur och flickor, alla skrikande och vrålande med full hals. De i förväg sända buden hade berättat, att hövdingen medförde sex blekansikten, och de röda gävo sin förtjusning däröver ett uttryck, vartill endast vilda folkslag äro i stånd. De svängde sina vapen och skreko av alla krafter, i det de utslungade de hemskaste hotelser.

Lägret bestod av buffelhudstält och av grenar tillfälligt uppförda hyddor, vilka bildade en vid rundel, i vars inre de ankommande gjorde halt. Några med fjädrar smyckade krigare trädde fram till Stora Vargen och samtalade med honom; därefter närmade sig denne de fyra jägarnas grupp och sade: »Yampa-utahs hövding aktar sitt löfte och vet, vad han lovat. I morgon, då dagen bräcker, skall de fyra blekansiktenas öde avgöras, och till dess skola de stanna i det tält, som blir dem anvisat. Men de båda andra äro mördare och ha intet att göra med mitt löfte, de skola dö, såsom de levat — drypande av blod. Howgh!«

s. 157

Då de fyra jägarna följde hövdingen, bildade indianerna en gata och betraktade Old Shatterhand, som skred fram genom deras led, med skygga, vördnadsfulla blickar. Det tält, som anvisades de vita, var ett av de största; de lansar, som voro nedstuckna i jorden på båda sidor om dess ingångar, och de tre örnfjädrar, som prydde dess topp, läto förmoda, att det egentligen var Stora Vargens bostad.

Dörren bildades av en bred matta, som nu var tillbakalagen. Knappt fem steg därifrån brann en eld, som upplyste tältets inre. Jägarna trädde in, ställde från sig sina gevär och satte sig ned. Hövdingen avlägsnade sig, dock höll sig alltid några röda i närheten av tältet, som därjämte noga iaktogs från alla håll.

Några minuter senare inträdde en ung kvinna och nedsatte för de vita två kärl, varpå hon åter tyst avlägsnade sig. Det ena var en gammal kruka, innehållande vatten, och det andra en stor järnpanna, i vilken lågo köttstycken.

»Åhå!« muttrade Halte Frank. »Det där skall väl föreställa soppa. Vattsoppa, det är ju närande! Buffelsteken, den går an!« Köttstyckena voro njutbara och räckte till för de fyra personerna.

Dagen därpå skulle Knox och Hilton dö vid tortyrpålen, och kanske också de andra vita dela samma öde. Detta var för de röda en stor fest, vartill de tidigt måste rusta sig. De lade sig därför snart till vila; eldarna släcktes så när som på två, nämligen den vid tältet och den, vid vilken Knox och Hilton befunno sig med sina vaktare. Old Shatterhand hade för att undgå de rödas blickar dragit mattan för ingången. Nu lågo de vita där inne i mörkret och försökte förgäves att sova.

Så småningom avstannade samtalet; djup stillhet inträdde, som endast då och då avbröts av eldens sprakande. Sömnen sänkte sig så småningom ned även över jägarnas trötta

ögonlock, och de vaknade ej, förrän höga rop ljödo utanför, och dörrmattan drogs åt sidan. En röd blickade in och sade: »Blekansiktet må stiga upp och följa mig.«

De reste sig, fattade sina vapen och följde honom. Elden var släckt, och solen höjde sig över horisonten.

Framför och mellan hyddorna stodo eller rörde sig röda gestalter, alla festligt klädda i sina krigiska prydnader, naturligtvis för att fira de båda fångna mördarnas död. »Vad vilja dessa karlar?« sade Frank. »De titta ju på mig, som man tittar på den häst, man ämnar köpa.«

»De bedöma din kroppsbyggnad,« svarade Old Shatterhand. »Det är ett tecken på, att jag förmodat rätt. Vi komma säkerligen att få kämpa om vårt liv.«

»Skönt! Mitt skall icke komma att stå dem billigt, Jemmy, är du rädd?« Man hörde på hans röst, att han tänkte mer på denne än på sig själv.

»Rädd är jag icke, men nog är jag en smula orolig. Fruktan skulle dock endast skada oss. Det gäller nu att vara så lugn och sansad som möjligt.«

Utanför lägret stodo två pålar nedslagna i marken, och i närheten stodo fem med fjädrar prydda krigare, bland dem Stora Vargen. Han gick de vita några steg till mötes och förklarade: »Jag har låtit hämta blekansiktet, på det de må bli vittnen till, hur de röda krigarna straffa sina fiender. Man skall strax föra hit mördarna, och de skola dö vid pålarna.«

»Vi önska icke se det,« svarade Old Shatterhand. »Vi tillhöra ett kristet folk. Vi döda våra fiender, om vi äro tvungna därtill, så fort som möjligt; vi tortera dem ej.«

»Men nu äro ni bland oss och ha att foga er efter våra bruk. Vilja ni ej göra detta, förolämpa ni oss och bli därför straffade med döden.«

s. 158

Old Shatterhand visste, att hövdingen talade allvar, och att han och hans kamrater utsatte sig för den största fara, om de vägrade uppfylla den rödes fordran.

Hövdingen satte sig ned i gräset med ansiktet vänt mot pålarna; så gjorde också de andra hövdingarna, och de vita måste med tungt hjärta följa deras exempel. Stora Vargen lät nu höra ett vitt omkring skallande rop, vilket besvarades av ett allmänt triumftjut. Det var tecknet, att det gräsliga skådespelet skulle taga sin början.

Krigarna trädde fram och bildade en halvcirkel omkring pålarna, i vars inre hövdingen jämte de vita kommo att sitta. Därpå närmade sig kvinnor och barn och ställde sig i en båge mitt emot männen, så att cirkeln blev slut.

Nu framfördes Knox och Hilton. De voro hårt fängslade. Knox var tyst; han låg i sårfeber och hade just upphört att yra. Båda bundos i upprätt ställning vid pålarna med våta remmar, vilka, då de torkade, drogo ihop sig, och därigenom beredde de stackars offren förfärliga smärtor.

Knox' ögon voro slutna, och huvudet hängde tungt ned mot bröstet; han var utan medvetande och uppfattade intet av, vad som föregick. Hilton lät sina ångestfulla blickar irra runt omkring. Då han märkte de fyra jägarerna, ropade han till dem: »Rädda mig kamrater, rädda mig! Ni äro dock ej hedningar. Ha ni då kommit hit för att se oss dö en så fasansfull död och njuta av våra kval?»

»Nej,« svarade Old Shatterhand, »endast nödtvunget befinna vi oss här och kunna ej heller göra något för er. Ni äro själva skuld till ert öde. Den, som har mod att mörda, måste också finna sig i att själv lida döden.«

»Jag är oskyldig. Jag har ej skjutit någon indian. Knox gjorde det.«

»Ljug icke! Det är en fräck feghet att vilja vältra all skulden på honom. Ångra hellre dina synder, att du, om möjligt, må få förlåtelse i ett annat liv.«

»Men jag vill ej dö; jag törs icke dö. Hjälp, hjälp, hjälp!»

Han skrek så högt, att det hördes vitt över slätten, och slet i sina fjättrar, så att blodet sprängde fram. Då reste sig Stora Vargen och gjorde med handen ett tecken, att han ville tala. Allas ögon riktades mot honom. Han berättade i korta, kraftiga ordalag, vad som skett, och skildrade blekansiktenas förrådiska handlingssätt. Därpå förklarade han, att de båda mördarna blivit dömda till döden vid tortyrpålen, och att domens utförande skulle taga sin början. Då han slutat, upphävde Hilton än en gång sin röst för att beveka Old Shatterhand till förbön.

»Nåväl, jag skall försöka,« svarade denne. »Kan jag ej avvända döden, så uppnår jag möjligen, att den ej blir så långsam och kvalfull.«

Han vände sig till hövdingen, men hade knappt öppnat munnen för att tala, då denne vredgad utfor: »Du vet, att jag talar blekansiktenas språk, och att jag alltså förstått, vad du lovat denne hund. Om du sätter dig upp mot min och mina krigares dom, kan jag ej skydda dig mot deras vrede. Tig alltså! Du har nog med att tänka på dig själv. Tar du dessa mördares parti, likställer du dig med dem och måste dela deras öde.«

»Min religion tvingar mig att framkomma med en förbön,« var det enda svar, de vita torde giva.

»Har er religion också bjudit dessa hundar att överfalla i djupaste fred, röva våra hästar och döda våra krigare? Nej! Er religion kan alltså ej heller ha något inflytande på dessa bovars bestraffning.« Han vände sig bort och gav med handen ett tecken, varvid ett dussin kriga-

re framträdde. Därefter vände han sig åter till Old Shatterhand och sade förklarande: »Här stå nu anförvanterna till dem, som blivit mördade. De ha rättighet att börja bestraffningen. Först skall man kasta knivar på dem.«

Under de beklagansvärda fångarnas oavbrutna vrålade fortsattes exekutionen. Knivarna träffade händerna, handlederna, under- och överarmens muskler; därefter följdes samma ordning med avseende på benen. Denna tortyr, som endast utgjorde en början, fortgick ungefär en kvart. Old Shatterhand och hans tre kamrater hade vänt sig bort. Det var dem omöjligt att med ögonen följa det fasansfulla skådespelet.

Då anförvanterna till de mördade utahs plågat fångarna efter sitt lystmäte och andra uppfordrades att i deras ställe framträda och genom nya medel fortsätta tortyren, förklarade sig ej en enda krigare villig därtill. Sådana »hundar, grodor och fega uslingar« ville ingen vidröra. Då reste sig en av hövdingarna och sade: »Dessa människor äro ej värda att dö ens för våra kvinnors hand. Dock kan ingen röd man föreslå deras frigivande, ty deras skuld är så stor, att de måste dö, men de skola hetsas in på de eviga jaktmarkerna av våra hundar. Vi överlämna dem åt dessa. Jag har talat.«

Hövdingen vände sig till de fyra vita och sade: »Utahs' hundar äro dresserade med hänsyn till de vita; dock kasta de sig ej över dem, förän de bli hetsade; men då slita de i stycken varje vit, som befinner sig i deras närhet. Jag skall alltså låta bortföra er och bevaka er i ett tält, tills djuren åter blivit bundna.«

På hövdingens befallning fördes nu jägarna till ett närbeläget tält och bevakades där. De kände sig nästan till mods, som om de själva skulle kastas för de rasande djuren; dock voro de tacksamma över att slippa bevittna det hemska skådespelet.

Där ute rådde stillhet ungefär tio minuter, endast då och då avbruten av Hiltons jämmer. Därpå hördes djupa, kraftiga skall, vilka hastigt övergingo i blodtörstiga tjut; två mänskliga stämmor vrålade i fruktansvärd dödsångest; så blev allt åter tyst.

De fyra vita, som under tiden av fasa ej kunnat yttra ett ord, fördes nu ut ur tältet och tillbaka till avrättningsplatsen. En bit därifrån syntes fyra eller fem röda, vilka just höllo på att fångsla hundarna med starka remmar. Möjligen vädrade djuren de vitas spår — nog av, en av hundarna såg sig om och märkte de fyra jägarna; med några kraftiga ryck slet han sig lös och störtade emot dem. Ett allmänt skri av fasa ljöd; hunden var så stor och stark, att det tycktes omöjligt för en människa att mäta sig med honom. Och dock ville ingen skjuta honom, emedan det var ett mycket värdefullt djur. Jemmy lade an och siktade.

»Håll, skjut ej!« befallde Old Shatterhand. »De röda kunde taga illa upp det präktiga djurets död. Jag vill visa dem, vad en vit jägares näve förmår.«

Dessa ord framstöttes hastigt. Hunden hade tillryggalagt hela sträckan i nästan panterlika språng. Old Shatterhand gick honom hastigt till mötes med händerna sträckta mot marken.

»Du är förlorad,« ropade Stora Vargen.

»Vi få väl se!« ljöd det lugna svaret.

Nu möttes de. Hunden öppnade gapet och kastade sig med rovdjursliknande tjut mot motståndaren. Denne fixerade djuret skarpt; då detta tagit språnget och redan befann sig i luften, hastade han sig blixtnabbt emot det med utspärrade armar — en väldig sammanstötning — och Old Shatterhand tryckte djurets huvud så fast intill sig, att det ej kunde bitas. Ett ännu kraftigare tryck, och hunden förlorade andedräkten, hans ben slaknade. Ett slag med knytnäven på djurets väldiga nos; därpå

kastade jägaren det ifrån sig. »Där ligger han,« ropade Old Shatterhand, i det han vände sig mot hövdingen. »Låt genast binda honom, så att han ej anställer någon skada, då han vaknar ur sin bedövning.«

»Uff, ugh, ugh, uff!« ljöd det från de förvånade rödas läppar. Det hade ingen av dem vågat; det hade de ej hållit för möjligt. Stora Vargen gav befallning om djurets bortscaffande, gick så fram till Old Shatterhand och sade i uppriktigt beundrande ton: »Min vite broder är en hjälte. Han har slagit blodhunden till marcken. Så stadigt hade ingen röd krigares fötter stått.« Därefter fortsatte han: »Vi skola nu rådslå över er, ty tiden därtill är inne.«

Med en blick, vari lästes så väl förvåning som beundran, förde han jägaren litet avsidet, och de fyra vita fingo befallning att sätta sig ned där för att där avvakta utgången av rådplägningen. Deras ögon riktades mot de båda pålarna. Där hängde de båda mördarnas söndertrasade kroppar och lemmar, en ohygglig anblick.

Rådplägningen varade nästan två hela timmar, en lång tid för dem, vilkas öde berodde på dess utgång; därpå tillkännagav ett allmänt och högt utropat »howgh«, att beslutet var fattat. De vita hämtades in i kretsen för att förnimma sitt öde. Stora Vargen reste sig upp och sade:

»De fyra blekansiktetena har redan förnummit, varför vi grävt upp våra stridsyxor; jag vill ej ånyo upprepa det. Vi ha svurit att döda alla vita, som falla i våra händer, och våga ej göra något undantag med er. Vi veta dock, att ni äro vänner till de röda männen, och därför skola ni ej dela de andra blekansiktetenas öde. Ni skola kämpa om ert liv. Mot var och en av er skall ställas en motståndare, med vilken han har rätt att strida, och segraren äger rätt att döda den besegrade.«

»Därmed är jag nöjd,« svarade Old Shatterhand å de vitas vägnar. Men vem har rättighet att utvälja våra motståndare, ni eller vi?«

»Vi. Jag skall låta utgå en uppfordran, på vilken frivilliga anmäla sig. Segraren har rätt att övertaga den besegrades egendom.«

»Detta villkor är väl behöfligt, ty eljest skulle knappt någon anmäla sig till att kämpa med oss.«

»Akta dig,« brusade hövdingen upp, »att du icke går för långt i din frispråkighet. Du har nu ej att säga annat, än om ni ingå på dessa villkor.«

»Innan vi göra det, måste jag veta, om de av oss, vilka utgå ur striden som segrare, komma att betraktas som era vänner?«

»Det lovar jag dig.«

»Välän vi vilja foga oss i dina bestämmelser.«

Nu uppstod häftig rörelse bland indianerna. Old Shatterhand sade till sina kamrater: »Tyvärr vågade jag ej spänna strängen hårdare av fruktan för, att den skulle springa. Jag är likväl ej alls nöjd med de uppställda villkoren. Vad mig själv beträffar, har jag ingen oro, men för er! Man skall åt er utvälja de farligaste motståndare, och bestämma just det stridssätt, man antar oss minst skickliga i. Dock lönar det sig ej att sörja. Vi böra i stället hålla musklerna spända och ögonen öppna.«

Indianerna hade åter bildat en krets, och »Stora Vargen« framförde till de vita tre krigare, som han föreställde såsom de, vilka frivilligt anmält sig. Han sköt en av dem fram emot Långe Davy och sade: »Här står Payll-angare (röda fisken), som skall kappsomma med detta blekansikte.«

Valet var avgjort till den rödes fördel. Den långa, skinntorra Davy såg ej ut som den, som lätt uppbares av vattnet. Den röde däremot var en man med runda höfter, köttigt bröst och

kraftiga arm- och benmuskler. Naturligtvis var han stammens bästa simmare.

Därpå ställde hövdingen en högväxt, bredaxlad man, vilkens muskler välldes ut i stora valkar, framför den lille, Tjocke Jemmy och sade: »Detta är Nambo-vaht (stora foten), som skall brottas med det tjocka blekansiktet. De skola bindas ihop med ryggarna mot varandra. De erhålla var sin kniv, och den, som lyckas få den andre under sig, skall döda denne.«

Nu förde hövdingen fram den tredje. Det var en knotig karl, nära två meter lång, med högvälvt bröst och oändligt långa armar och ben. Stora Vargen ställde honom framför Halte Frank med orden: »Och här står To-ok-tey (springande hjorten), som skall kappspringa med detta blekansikte.«

Stackars Halte Frank! Medan den »Springande hjorten« med sina sjumilaben tog två steg, måste den lille taga minst tio för att tillryggalägga samma sträcka! Ja, de röde hade sannerligen icke valt illa!

»Och vem skall kämpa med mig?« frågade Old Shatterhand.

»Jag,« svarade Stora Vargen stolt, i det han rätade på sin jättegestalt. »Du trodde, att vi voro rädda av oss; jag skall visa dig, att du miss-tog dig.«

»Det är mig kärt,« svarade den vite vänligt. »Jag har hittills städse sökt mina motståndare bland hövdingarna. Men med vilka vapen skola vi kämpa?«

»Mellan oss skola kniven och tomahawken avgöra.«

»Också därmed är jag nöjd. Säg nu bara, vilken tvekamp skall äga rum först.«

»Först skall kappsimningen företagas. Men jag vet, att de vita älska att före sin död fullgöra några hemlighetsfulla ceremonier. Jag vill ge också er tid därtill.«

De röda hade bildat en krets omkring de vita för att tydligt kunna se blekansiktens förskräckelse över sina motståndare. Men därav hade de intet fått se, och de skingrades nu åter. Man tycktes nu ej alls bekymra sig om jägar-na; men dessa visste dock, att de voro noggrant iakttagna. De samtalade om, vad som förelåg dem. Långe Davy, vilkens öde först skulle avgöras, hade ingen förtvivlad uppsyn, men såg dock ganska allvarsam ut. »Hur är det med din färdighet i simkonsten?« frågade honom också Old Shatterhand.

»Den är ej vidare stor.«

»Förlora dock ej modet. Brukar du kanske simma på rygg?«

»Ja, och då tycker jag nästan, att det går lättare.«

»Lägg dig på rygg; håll huvudet lågt och benen högt; gör så regelbundna rörelser som möjligt och hämta andan, då du för händerna in emot kroppen.«

»Well! Men allt det där lär föga hjälpa, »Röde fisken« kommer det oaktat att sticka ned mig.«

»Ännu en sak, vilket är det viktigaste. Du skall simma med strömmen, och han mot den.«

»Finns det då någon ström?«

»Jag tror det. Vore detta icke fallet, funnes intet hopp. Ni komma naturligtvis att simma på den lilla sjön här, som ju egentligen endast är en damm. Bergströmmen störtar ned i den och följer sedan, efter vad det förefaller, vänstra stranden. Därigenom uppkommer alltså ett strömdrag, vilket går längs denna strand tre fjärdedelar av sjön till dess avlopp. Låt blott mig handla. Om det står i människomakt, skall jag föra det därhän, att du genom detta strömdrag blir segrare.«

»Well; jag känner mig nu vid gott mod, tack vare er skarpsinnighet. För mig finns ej längre

någon fara. Men Jemmy, hur skall det gå för dig?»

»Ja, utsikten är ej vidare stor. Min motståndare heter »Stora foten«. Han står så fast på sina väldiga stöttor, att väl ingen kan få omkull honom. Och jag, som är två huvud kortare än han, vad förmår väl jag? Muskler har han som en flodhäst. Vad är mitt fett däremot? Om det också här gavs ett strömdrag, eller med andra ord en list!»

»Det ges det också, du,« inföll Halte Frank. »Hade jag fått att göra med denne flodhäst, skulle jag ej alls varit rädd.«

»Du! Du är ju klenare än jag!»

»Till kroppen, ja, men icke till själen! Och det är med själen, man skall segra. Gäller det liv och död, sitter du där som en fluga i ett mjölkfat. Du sprattlar med händer och fötter och kommer dock icke upp.«

»Så kom då fram med, vad du har för förslag, du stora själ, i stället för att utgjuta dig i liknelser.«

»Lugna dig, lugna dig! Tänk dig bara in i ditt läge. Ni båda ställa er med ryggarna emot varandra, och man binder ihop er, så att ni alldeles komma att likna de siamesiska tvillingarnas sköna stjärnbild. Ni få var sin kniv. Den, som först lyckas få den andre under sig, blir segrare. Den röda kommer att bakifrån trampa dig på vadorna för att bringa dig ur jämvikt och få omkull dig. Då passar du på, när han på detta sätt sparkas och således endast står på ett ben, böjer dig hastigt framåt och lyfter honom upp på din rygg, skär av den rem, som sammanbinder er, och kastar honom så med en kraftig knyck över ditt huvud ned på marken framför dig. Så ögonblickligen med handen om hans strupe och kniven i hans hjärta. Begriper du, gamla trögdjur?»

Old Shatterhand räckte handen åt Frank och sade: »Frank, du är sannerligen ingen dum

karl. Jag skulle ej kunnat tänka ut det bättre. Denna anvisning är utmärkt och måste föra till målet.«

Franks hederliga ansikte strålade av förtjusning, då han skakade den framsträckta handen.

»Ja, käre vän,« sade Jemmy, »jag erkänner tacksamt din själs överlägsenhet. Den skall, som jag hoppas, rädda mitt liv. Men hur skall det gå för dig själv?»

»Gå, Nej, springa skall jag.«

»Det vet jag nog. Men din motståndare tar minst tre gånger så långa steg som du! Och hur är det med andhämtningen?»

»Förträffligt! jag har lungor som en humla; jag brummar och surrar dagen lång, utan att förlora andan. Springa kan jag också.«

»Men med en så långbent indian kan du ej mäta dig! Han kallas 'Springande hjorten'; snabbhet är således hans huvudegenskap.«

»Må han för mig heta, vad han vill, bara jag först når målet. I ett läge som detta är en enda god tanke mer värd än hundra steg eller språng.«

»Du har alltså en god idé?»

»Inte ännu. Men jag föreställer mig, att, om jag kunnat skaffa Jemmy en lugn natt, skall jag inte lämna mig själv i sticket, då det gäller. Var ej rädd för mig. En stämman säger inom mig, att jag icke ännu skall dö på länge. Jag är född till något stort, och det har jag ännu ej uträttat.«

Nu kom Stora Vargen fram med de andra hövdingarna för att uppfordra de vita att bege sig ned till sjön. Där vimlade det redan av människor i alla åldrar, ty där skulle kappsimmningen äga rum.

Då de kommo ned till stranden, såg Old Shatterhand, att hans förmodan var riktig; det fanns ett betydande strömdrag. Sjön hade nästan formen av en ellips. På ena kortsidan forsade bergsvattnet ned i sjön och strömmade först längs vänstra långsidan och sedan längs nedre

kortsidan fram till utloppet, som befann sig på högra långsidan ej långt från tillflödet. Detta strömdrag följde således nästan längs tre fjärdedelar av sjöns stränder.

Krigarna slog sig ned vid sjöns nedre kortsida, ty därifrån skulle simningen taga sin början. Allas ögon voro riktade på de båda tävlande. »Röda fisken« blickade stolt och självmedvetet ut över vattnet likt den, som är fullkomligt viss på sin sak. Även Davy syntes lugn; men han sväljde ofta; hans struphuvud var i ständig rörelse. Den, som kände honom, visste, att detta var tecken till en inre upprördhet.

Äntligen vände sig Stora Vargen till Old Shatterhand: »Nu kunna vi börja. Just här framför mig stiga de i vattnet. Då jag klappar i händerna, kasta de sig i vattnet. De skola simma runt hela sjön och alltid hålla sig en manslängd från stranden. Den, som förkortar vägen, är besegrad. Den, som först hinner tillbaka hit, sticker ihjäl den andre med sin kniv.«

»Den ene simmar längs högra, den andre längs vänstra stranden, vid sjöns övre ände mötas de och fortsätta sedan var och en längs sin strand till den gemensamma utgångspunkten,« sade Old Shatterhand.

»Du har rätt,« förklarade hövdingen. »Men vem skall simma till höger, och vem till vänster?«

»För att det också härvidlag skall gå rättvist till, bör det avgöras genom dragning. Se här, jag tar två grässtrån, och de båda simmarna få dra var sitt. Den, som får det längre strået, simmar åt höger, och tvärtom.«

»Gott, det gillar jag. Howgh!«

Old Shatterhand hade tagit två grässtrån av ungefär samma längd. Han gick först fram till »Röda fisken« och lät honom välja; därpå gav han Davy det andra strået, men nöp dessförinnan omärkligt av ett stycke. Stråna jämfördes: Davy hade det kortaste och skulle alltså simma

åt vänster. Davys ansikte strålade. Han kastade av sig sina kläder, »Röda fisken« följde hans exempel.

Hövdingen klappade i händerna — ett språng, och båda befunno sig på djupt vatten och simmade ut, den röde längs högra och den vite längs vänstra stranden.

Till att börja med märktes ingen skillnad mellan dem. Indianen gled långsamt, men jämnt och kraftfullt genom vattnet. Davy samoroligt och oregelbundet. Han var ingen van simmare och hade svårt att komma in i jämna taktmässiga rörelser. Om en stund försökte han simma på rygg, och då gick det bättre. Strömdraget var här svagt, men det hjälpte honom dock så pass, att han icke blev efter den röde. De befunno sig nu båda på sjöns långsidor.

Nu började indianen inse sin nackdel. Han hade att simma längs sjöns långsida ända upp till bergflodens mynning, och för varje simtag kände han, hur strömdraget blev starkare. Snart såg man, att han måste sätta till alla sina krafter, för att komma framåt.

På Davys sida blev strömdraget allt svagare, men det hade dock en för honom gynnsam riktning. Därtill kom, att hans rörelser blevo allt jämnare och regelbundnare, ju längre han simmade. Nu närmade han sig sjöns utflöde. Strömdraget blev starkare; det hotade till och med att rycka honom med sig och föra honom ur hans bana. Han kämpade hårt, och den röde började vinna på honom. Det var det ögonblick, varpå allt berodde. Hans kamrater stodo på stranden och iakttogo med största spänning.

»Den röde hinner snart upp honom,« sade Jemmy i ängslig ton. »Han är förlorad.«

»Om han blott kunde arbeta sig fram tre alnar till,« sade Old Shatterhand, »så är han räddad.«

»Ja, ja,« instämde Frank. »Han tycks inse det. Se, hur han arbetar! Se där, nu kom han framåt; han är räddad. Hurra, vivat, hurra!«

Davy hade lyckats besegra motståndet, och han befann sig nu i lugnt vatten. Snart hade han den vänstra långsidan bakom sig, medan den röde ännu ej tillryggalagt sin högra. Nådde det ställe, varifrån simfärden börjat, och steg i land. Då han vände sig om, såg han, att den röde just hade uppnått utflödet och där brottades med det starka strömdraget.

De röda uppgåvo ett kort genomträngande tjut, de sade därmed, att »Röda fisken« hade förlorat och var vigd åt döden. Davy klädde sig hastigt och skyndade fram till sina kamrater. »Vem hade kunnat tro detta!« sade han, i det han skakade hand med Old Shatterhand. »Jag har besegrat utahs' bästa simmare.«

»Genom ett grässtrå!« svarade jägaren skrattande.

Indianen hann nu fram till landningsplatsen, fem minuter senare än Davy. Han steg upp på stranden och satte sig ned med ansiktet vänt mot vattnet. Ingen av de röda såg åt honom; ingen rörde sig; de väntade blott på att Davy skulle giva den besegrade dödsstöten.

En kvinna kom fram till honom, förande ett barn vid vardera handen. Han drog barnen in till sig, räckte handen åt sin hustru, sköt dem därpå ifrån sig och gav dem ett tecken att avlägsna sig. Därpå såg han sig om efter Davy och sade: »Nani witsch, ne pokai — din kniv, döda mig!«

Den hederlige länge fick tårarna i ögonen. Han gick fram till kvinnan, sköt henne och barnen åter fram till den röde och sade, halvt på engelska, halvt på utahspråket: »Not witsch — not pokai!«

Därefter vände han sig om och gick åter till sina kamrater.

»Röda fisken« smög sig därifrån. Han kände sig skamsen över att vara besegrad och fann det bäst att göra sig osynlig.

Nambo-vaht, »Stora foten«, närmade sig nu hövdingen och frågade, om han och det lilla tjocka blekansiktet finge börja. Stora Vargen gav order om uppbrott till det för kampen utsedda stället, som låg i närheten av tortyrpålarna. De röda bildade en vid krets, i vars mitt de båda motståndarna infördes.

Dessa blottade överkroppen och ställde sig med ryggarna mot varandra. Jemmys huvud räckte nätt och jämnt upp till den rödes skuldror. Hövdingen band ihop dem med en lasso, vars ändar tillfälligtvis och Jemmy till godo kommo att nå just så långt, att hövdingen gjorde knuten på den tjockes bröst.

»Nu behöver du endast lösa upp knuten,« sade Old Shatterhand på tyska till honom.

De erhöilo var sin kniv i högra handen; hövdingen trädde tillbaka, och striden kunde börja.

Jemmy höll ansiktet vänt åt sidan för att kunna följa den rödes fotrörelser. Det låg i hans intresse att icke börja kampen; han överlämnade detta åt indianen. Denne stod länge stilla och orörlig; han ville överrumpla sin motståndare genom ett plötsligt angrepp. Men detta lyckades honom ej. Då han, som han trodde helt oväntat, förde sin fot bakåt för att sätta krokben för Jemmy, gav denne honom på hans andra ben en så kraftig spark, att han var nära att förlora jämvikten.

Nu följde angrepp på angrepp. Den röde var starkare, men den vite lugnare och försiktigare. Kampen tycktes bli långvarig; den började förlora i intresse — då helt hastigt slutet kom genom en på förhand mellan indianen och hövdingen avtalad list. Den röde hade genom sitt uppförande endast åsyftat att komma sin motståndare att känna sig säker. Men

nu grep han plötsligt tag i lasset, drog däri så hårt, att han fick utrymme till att vända sig... dock icke helt om.

Om han lyckats i sin avsikt, hade han fått Jemmy framför sig och då lätt kunnat pressa ned honom; men Jemmy var honom för slug. Just som den röde gjorde sin vändning och således för tillfället ej intog någon stadig ställning, bockade sig Jemmy hastigt framåt, så att indianen rycktes upp från marken, och drog i samma ögonblick upp knuten. Lasset gav efter. Den röde grep med händerna i luften och gjorde över Jemmys huvud en kullerbytta ned på marken, varvid han tappade sin kniv. Blixtnabbt knäböjde Jemmy på honom, fattade med den vänstra handen om hans strupe och riktade med den högra knivspetsen mot hans hjärta.

Jemmy riktade sin blick mot hövdingen och sade: »Medger du, att han är förlorad?«

»Nej,« svarade denne; »lasson öppnades.«

»Därtill är 'Stora foten' själv skuld,« inföll Old Shatterhand, »ty han vände sig om, och därvid pressades knuten upp.«

»Det såg ingen. Släpp honom lös! Han är obesegrad, och kampen får börja på nytt.«

»Nej, Jemmy, släpp honom icke!« befälde jägaren. »Dessa båda kämpande skulle ju stå med ryggen mot varandra?«

»Ja.«

»Men 'Stora foten' vände sig om. Är det riktigt? Vidare skulle den, som lyckats få sin motståndare under sig, äga rättighet att döda den andra. Vem ligger under?«

»Stora foten.«

»Vem är alltså den besegrade?«

»Han! — — —« svarade hövdingen motviligt, då Old Shatterhand höll sin studsare så, att dess mynning nästan vidrörde hans bröst. »Den besegrade tillhör segraren. Säg denne, att han äger rätt att döda honom.«

»Det vet han redan; men han ämnar ej göra det!«

»Ämnar han skänka honom livet?«

»Det skall avgöras längre fram. Han må nu gå, vart han vill, på det villkor, att han efter de två återstående tävlingarnas slut återvänder till segraren.«

Nu reste sig Jemmy och klädde sig. Även s. 168 »Stora foten« sprang upp, banade sig väg mellan de röda och försvann.

Hövdingen var naturligtvis ytterst förgrymad över, att två av hans bästa kämpar redan blivit besegrade. Nu föll hans blick på Halte Frank, och hans drag ljusnade. Denne lille man var då omöjligt i stånd att mäta sig med »Springande hjorten«. Denna gång var den rödes seger avgjord.

»Springande hjorten« hade verkligen den för en god löpare mest lämpliga kroppsbyggnad, och hans ben voro säkert i stånd att på orimligt kort tid tillryggalägga ofantliga sträckor.

Halte Frank och Old Shatterhand hade närmast sig »Hjorten« och betraktade honom.

»Vad säger du om honom?« frågade den senare.

»Hm! Vad hans ben beträffar, avundas jag honom dem; men vad huvudet angår, så tror jag mig allt överlägsen. Skulle bara vilja veta, åt vilket håll vi skola springa!«

Old Shatterhand vände sig till hövdingen och frågade: »Är det avgjort, var löpningen skall äga rum?«

»Ja. Kom, skall jag visa dig.«

De båda männen följde honom; »Springande hjorten« stannade kvar; för honom var målet redan bekant. Hövdingen pekade mot söder och sade: »Ser du det där trädet, som står halvvägs häremellan och skogen? Dit skola de löpa. Den, som springer runt omkring det tre

gångar och sedan först återkommer hit, är segrare.«

Halte Frank mätte avståndet med ögonen och därpå den sedan mycket längre åt söder utsträckta slätten och sade: »Men jag hoppas, att allt kommer att gå ärligt till?«

»Vill du beskylla oss för oärlighet?« frågade hövdingen hotfullt.

»Ja,« sade Frank helt lugnt. »Vände icke 'Stora foten' sig om, ehuru detta var förbudet? Var det ärligt handlat?«

»Det var icke oärligt, utan listigt.«

»Aha, ja så! Dylika lister äro alltså tillåtna?«

»List är icke bedrägeri,« svarade hövdingen efter ett ögonblicks tvekan. »Men låt oss icke förspilla tiden med prat. Kapplöpningen må börja. Jag skall sticka en lans i jorden på den plats, som skall utgöra utgångs- och slutpunkten för kapplöpningen.« Han avlägsnade sig härpå på en kort stund, så att de vita blevo allena.

»Du måste ha fått en god idé?« sade Old Shatterhand.

»Ja,« nickade Frank förnöjd. »Denna hövding har velat skada oss med sin list och så tvärtom gjort oss den största tjänst därmed. Vad är det för slags träd, som vi skall springa omkring?«

»Det tycks vara en bok.«

»Och se, där längre bort åt vänster; där står också ett träd, fast dubbelt så långt härifrån. Vad är det för ett?«

»En tall.«

»Gott. Jag ämnar springa till tallen.«

»Vad skall det tjäna till. Jag tycker, att vägen är nog lång ändå.«

»Det skall ni få se längre fram, och det skall glädja ert hjärta och reta era skrattmuskler.«

»Var försiktig, Frank; det gäller ditt liv! Förklara mig åtminstone din avsikt.«

»Nej, den behåller jag för mig själv så länge. Säg mig nu bara en sak; vad heter tall på utahspråket?«

»Ovomb.«

»Ovomb? Egendomligt namn! Och hur skall man uttrycka den korta satsen: till den där tallen?«

»Intsch ovomb.«

»Det skall bli lösenordet för mitt liv. Men tyst nu; hövdingen kommer!«

Nu återvände Stora Vargen. Han stötte ned en lans i marken och förklarade därpå, att kappspringningen skulle börja.

Frank befriade sig från sina klädesplagg med undantag av byxorna; »Springande hjorten« bar endast ett läderskärp. Hövdingen klappade i händerna. Med ett gällt skri flög »Springande hjorten« i väg och den lille Frank efter honom. Byns alla invånare hade åter samlat sig för att åse kapplöpningen. Redan efter tre, fyra sekunder syntes det, vilkendera av de båda skulle avgå som segrare. »Hjorten« var redan långt före sin motståndare och vann på honom med varje språng. De röda jublade. Men snart förstummades skratten. På kort tid hade »Hjorten« nått boken och skulle nu springa den runt tre gånger. Redan första gången märkte han, då han såg sig om, att hans medtävlare befann sig i en helt annan riktning. Han stannade förbluffad och stirrade häpen på den lille mannen.

Då såg man från lägret, hur denne sträckte ut armen och pekade på den ännu långt avlägsna tallen; men man kunde ej höra, vad han ropade.

»Intsch ovomb, intsch ovomb — till den där tallen, till den där tallen!« ropade han nämligen till den röde.

Denne undrade, om han hört rätt. Han kunde ej förstå det på annat sätt, än att han missuppfattat hövdingen, och att icke boken, utan

tallen, var målet. Här dugde det ej att dröja; den lille var redan ett gott stycke på väg, och det gällde ju livet! Den röde lämnade boken och skyndade emot tallen. Inom några ögonblick hade han skjutit förbi den vite och flög emot sitt nya mål.

Vid denna syn började de röda larma och tjuta, som om alla deras liv ståt på spel. Dess större var blekansiktens glädje över kamraternas fintlighet.

s. 170 Denne ändrade, så fort »Springande hjorten« hunnit om honom, kosan och skyndade emot boken. Hunnen dit, sprang han omkring trädet tre gånger och begav sig därpå skyndsamt på återväg. Sedan han tillryggalagt fyra femtedelar av sträckan i skarpt trav, stannade han för att se sig om efter tallen. Där borta stod »Springande hjorten« alldeles orörig. Han kunde ej förstå, hur han hade det, och hans förstånd var ej nog skarpt att uppfatta, att han blivit grymt dragen vid näsan.

Halte Frank kände sig helt belåten över sin lyckade list och tillryggalade den återstående vägen i gemytligt lugn. Indianerna mottog honom med mörka blickar; men han tycktes ej ta åt sig, utan gick fram till hövdingen, slog honom fryntligt på axeln och sade: »Nå, gamle vän, vem har segrat?«

»Den som uppfyllt villkoren,« svarade den röde förgrymmad.

»Det har jag gjort, som du sett.«

»Varför sprang 'Springande hjorten' från boken till den där tallen?«

»Jag tänkte just fråga honom därom; men han sprang förbi mig så hastigt, att jag inte fick tid därtill. När han kommer tillbaka, kan du själv fråga honom.«

Halte Frank gick nu fram till sina kamrater, av vilka han välkomnades med hjärtlig glädje. »Det gjorde du verkligen inte illa!« sade Jem-

my beundrande. »Det var ju ett riktigt mästerstycke!«

»Verkligen! Det gläder mig, att du för en gång uppskattar mitt geni. Se! där kommer 'Springande hjorten' smygande. Han tycks ha dåligt samvete, stackarn!«

»Hjorten« tycktes ämna försvinna så obemärkt som möjligt, men hövdingen ropade honom till sig och frågade: »Vem har segrat?«

»Blekansiktet,« kom svaret nästan viskande.

»Varför sprang du till tallen?«

»Blekansiktet ljög för mig. Han sade, att tallen var målet.«

Old Shatterhand översatte för Frank, att han beskylldes för lögn. Den lille vände sig då till hövdingen och försvarade sig: »Har jag ljugit? Har jag sagt 'Hjorten', att tallen var målet? Det är ej sant. Jag såg honom stå vid boken; han betraktade mig förvånad och tycktes förgås av oro och nyfikenhet att få veta, vad jag hade för avsikt. Då kände jag medlidande med den stackaren och ropade till honom 'Intsch ovomb'! Jag sade honom således, att jag ämnade mig till tallen. Varför han i mitt ställe sprang dit, kan jag omöjligt fatta; kanske vet han det icke själv. Jag har talat. Howgh!«

Old Shatterhand måste skratta, då han hörde den oförbätterliga gyckelmakaren sluta sitt tal med detta indianska bekräftelseord. Men hövdingens vrede kokade därvid över; han ropade: »Ja, du har talat och är nu färdig; men jag är ännu ej färdig och skall tala med dig, då tiden är inne. Vi måste dock stå vid vårt ord. »Springande hjortens« liv, skalp och egendom tillhöra dig.«

»Nej, nej!« sade den lille avvärjande. »Jag vill ingenting ha. Behåll honom; ni kan behöva honom, i synnerhet om det ännu en gång skulle bli fråga om kappsprungning med ett blekansikte!« s. 171

Ett vredgat mummel gick igenom de rödas led, och hövdingen utbrast: »Akta dig; du har nu spytt ur dig nog med giftigt tal; ännu återstår en av er, Old Shatterhand. Inom några ögonblick skall han ligga här framför mig i stoftet och tigga om sitt liv. Då kanske du icke längre blir så storordig. Kom, den sista, avgörande kampen skall nu äga rum!«

De röda följde i en förvirrad klunga hövdingen; de vita gingo långsamt efter.

»Sade jag kanske för mycket?« frågade Halte Frank oroligt.

»Nej,« svarade Old Shatterhand. »Det skadar ej, att Stora Vargens krigarstolthet en gång får böja sig till och med för en sådan liten karl som du. Jag är övertygad om, att de röda också om jag vinner i den förestående kampen, ej komma att låta oss fredligt draga våra färde.«

Jägarna hade nu nått den av tälten och hydorna bildade cirkeln. Där reste sig från marken ur en hop tunga, sammanförda stenar en grov påle, vid vilken två lassar voro fästade. Omkring denna plats hade byns alla invånare samlats. Old Shatterhands uppmärksamhet fångslades därav, att samtliga krigarna voro fullt beväpnade, en omständighet, som icke lugnade hans farhågor. Han trädde in i kretsen, där hövdingen redan stod, väntande med segerviss hållning. Denne pekade på de båda lassarerna och sade: »Du ser dessa remmar. Deras ena ända är fäst vid pålen, den andra ändan skola vi binda om livet på oss.«

»Varför?«

»Så att vi ej kunna röra oss utom denna trånga krets och fly för varandra.«

»Vad mig beträffar, är detta försiktighetsmått överflödigt; jag ämnar ej fly för dig. Med vilka vapen skola vi kämpa?«

»Vi skola ha en kniv i vänstra och en tomahawk i högra handen. Därmed skola vi strida, tills en av oss är död.«

Det var tydligt, att hövdingen valt detta stridssätt, emedan han trodde sig däri vara den vite överlägsen. Denne förklarade dock helt lugnt: »Jag är nöjd därmed, men varför ha dina krigare beväpnat sig, som om de ämnade sig ut i strid?«

»Äro icke också dina kamrater beväpnade?«

»Jo. men vi skola föra alla våra vapen till vårt tält. Så är bruket hos blekansiktarna. En tapper vit krigares stolthet tål ej, att någon misstänker honom för svek. Skall jag tro, att också du är tapper?«

»Vill du förolämpa mig?« ropade hövdingen förtörnad. »Jag behöver ej andras bistånd. Mina krigare skola bära sina vapen i tälten, om de dina göra det.«

»Gott. Jag skall endast behålla min kniv.« s. 172

Han lämnade sina gevär till Halte Frank, och så gjorde också Davy och Jemmy. Därvid sade han på tyska till den lille: »Du bär in alltsammans i tältet, men skjuter det, om ingen observerar dig, under dess bakre sida ut i det fria. Du återkommer ej. Allas uppmärksamhet riktas på striden, och ingen skall tänka på dig. Du kryper ut ur tältet, och sadlar våra hästar, som stå där bakom.«

På hövdingens befallning lade nu alla indianerna bort sina vapen, som av kvinnorna buros in i tälten. Även Halte Frank avlägsnade sig.

»Nu har du fått din vilja fram!« sade hövdingen. »Nu kunna vi begynna. Här har du en tomahawk.«

Två tomahawker framräcktes. Hövdingen, som naturligtvis dessutom var försedd med sin kniv, tog den ena av dessa yxor och överräckte den till Old Shatterhand. Denne betraktade den noga och slungade därpå bort den.

»Vad gör du?« frågade hövdingen förvånad.

»Jag kastar bort tomahawken, emedan den icke duger. Din är, som jag kan se, ett ypperligt

arbete; men den andra skulle vid första hugg ha sprungit i stycken för mig.«

Han förstod mycket väl, att man med full avsikt gett honom ett så dåligt vapen. Trots det tjocka färglager, som betäckte hövdingens ansikte, såg man tydligt, att hans mun förvreds till ett håfullt leende, då han svarade: »Det var dig tillåtet att bortkasta vapnet; men något nytt erhåller du ej.«

»Det behövs icke heller. Jag ämnar endast kämpa med min kniv.«

»Uff! Är du från förståndet? Jag skall döda dig med ett enda hugg av min tomahawk och taga din skalp. Bind oss!«

Dessa sista ord riktades till några röda, vilka nu bundo remmarna om höfterna på Old Shatterhand och hövdingen. På detta sätt fästa vid pålen, kunde de endast röra sig inom omkretsen av en cirkel, vars diameter utgjordes av lassons längd. Den röde hade tomahawken i den högra och kniven i vänstra handen. Old Shatterhand hade endast sin kniv, vilken han höll så, att klingan icke riktades nedåt, utan uppåt; det var honom alltså omöjligt att uppifrån giva ett hugg därmed. Den röde skrattade i stillhet däröver och iakttog skarpt sin motståndare för att ej låta någon enda av hans rörelser undgå sig.

Så stodo de den ena minuten efter den andra, utan att någondera av dem rörde sig. Redan hördes från de röda åskådarna missbelåtna och eggande rop. Stora Vargen uppfordrade håfullt sin motståndare att börja och tillropade honom smädeord. Old Shatterhand sade intet; hans svar bestod i, att han satte sig och intog en lugn, obesvrad hållning.

Hövdingen såg i hans uppförande ett uttryck för ringaktning, alltså en skymf, då det i själva verket endast var en krigslist, ämnad att förleda indianen till oförsiktighet. Denne trodde sig lätt kunna bli färdig med en sittande

och skyndade att hastigt begagna sig av denna fördelaktiga omständighet. Utstötande ett gällt krigstjut, sprang han på Old Shatterhand med tomahawken lyftad till ett dödligt hugg. Redan tyckte sig de röda se detta hugg; redan öppnade sig deras läppar till jubelskri; då böjde sig den vite blixtnabbt åt sidan och reste sig upp — den med avsikt upp- och nedvända kniven utförde sitt verk; hövdingens tomahawk förfelade sitt mål; hans hand, som kom nedstörtande med hela farten av det kraftigt givna hugget, for in i den vites uppåtvända klinga; tomahawken föll till marken; ett raskt hugg från jägaren mot den rödes vänstra arm, och även kniven flög ur hans hand; därpå riktade den vite med bowieknivens skaft ett blixtnabbt, kraftigt slag mot sin motståndares hjärtrakt, så att denne föll som en säck och blev liggande orörlig på marken. Old Shatterhand höjde kniven och ropade: »Vilkendera är segrare?«

Ingen svarade. Till och med de, som hållit det för möjligt, att hövdingen skulle bli besegrad, hade ej väntat en sådan hastig utgång av striden. Alla stodo som förstenade. »Han har själv sagt, att den besegrades skalp tillhör segraren,« fortfor Old Shatterhand. »Men jag vill ej taga den. Min Gud är barmhärtighetens Gud, och jag är de rödas vän; jag skänker honom livet. Måhända har jag slagit in något revben på honom; men död är han ej. Mina röda bröder må undersöka honom, jag går till mitt tält!«

Han gjorde sig lös från lasset och gick. Ingen hindrade honom därifrån; Davy och Jemmy följde honom. Rödskinden voro först och främst angelägna om att övertyga sig om, hur det stod till med Stora Vargen, och alla trängdes omkring honom. Jägarna uppnådde obeaktade tältet. Bakom detsamma lågo vapnen, och där stod Halte Frank med hästarna.

»Nu fort i väg!« sade Old Shatterhand. »Tala få vi sedan.«

De kastade sig upp och redo därifrån, först långsamt och sökande betäckning av tälten och hyddorna. De blevo dock snart bemärkta av vakterna, vilka utstötte krigstjut och sköto efter dem. Då gåvo de vita hästarna sporrarna. När de vände sig om, sågo de, att utposternas allarm väckte de övrigas uppmärksamhet. De röda sprungo fram mellan tälten och sände efter de undkomna ett sataniskt tjut, vilket återkastades av bergens eko, mångdubbelt i styrka.

Jägarna galopperade över slätten mot det ställe, där bergsströmmen störtade ner i sjön. Old Shatterhand kände tillräckligt väl till trakten för att veta, att denna strömdal erbjöd den bästa vägen. Han var övertygad om, att utahs snart skulle bryta upp för att förfölja dem, och de måste alltså vända sig åt en trakt, där det skulle bli så svårt som möjligt för de röda att finna deras spår.

7

Sjunde kapitlet.

s. 174 SAMMA MORGON färdades en ryttartrupp framåt längs den bäck, utahindianerna dagen förut följt med sina fångar. I spetsen redo Old Firehand och tant Droll. Efter dem kommo Humpley-Bill, Gunstick Uncle och lorden; korteligen, vi återfinna här alla de vita, vilka upplevat det redan omtalade äventyret vid Eagle-tail och sedan brutit upp för att över bergen framtränga till Silversjön.

I Denver hade Butler, ingenjören, jämte hans dotter förenat sig med dem.

Winnetou syntes ej till; han hade ridit förut som kunskapare. Tillfälligtvis förde ryttarnas väg dem genom den skog och över den ut-huggning, där Old Shatterhand och hans följeslagare sammanträffat med indianerna. De båda anförarna voro erfarna och skarpsinniga nog att av spåren gissa sig till, att de vita blivit tillfångatagna av de röda; och de hade genast beslutit sig för att följa spåren och bringa hjälp. De anade ej, att utahs grävt upp stridsyxan. Både Winnetou och Old Firehand trodde, att den djupaste fred härskade, och båda hoppades att av utahs bli vänligt mottagna. Var de röda slagit läger, visste de ej; men de kände till sjön, och att dess omnejd utmärkt ägnade sig till lägerplats; de väntade alltså att finna dem där. Winnetou hade nu ridit förut för att rekognoscera. Just då truppen uppnådde det ställe,

där flodstränderna sänkte sig och övergingo till slätt, återvände apachen. Han kom ridande i galopp och vinkade redan på avstånd, att man skulle göra halt. Detta var intet gott tecken. Old Firehand frågade: »Vill min broder varna oss? Har han sett utahs?»

»Jag såg dem och deras läger. De ha grävt upp stridsyxan.«

»Varav vet min broder detta?»

»Av de färger, de målat sig med, och även därav, att de voro så många samlade.«

»Hur stort var deras antal?»

»Winnetou kunde ej så noga se det. Omkring sjön stodo ungefär tre hundra, och i tälten funnos kanske även många. De vid sjön stodo alldeles stilla och blickade över vattnet.«

»Vad? Skulle detta betyda en exekution? Kanske ha de kastat de vita i vattnet för att dränka dem?»

Apachen hade iakttagit utahs just i det ögonblick, då kappsimningen tagit sin början. Han svarade: »Nej, man vill ej dränka dem, men det gäller en kappsimning om livet. Winnetou känner till sina röda bröders bruk. Utahs bära krigsfärgerna och betrakta alla vita som fiender. Deras fångar skola dödas. Men den röde mannen låter sin fiende dö så långsamt som möjligt; han kastar honom ej i vattnet för att hastigt dränka honom, utan ger ho-

nom en överlägsen motståndare, med vilken han får simma i kapp om sitt liv. Därigenom förlänges hans dödsångest.«

»Du har rätt; jag är alldeles av samma åsikt. Vi måste skynda att rädda dem, vi kunna ej låta de vita dö, utan att göra något för deras räddning.«

»Naturligtvis ej. Det gäller dock att handla försiktigt. Jag har redan sagt, att de röda männen låta sina fångar dö endast helt långsamt; dagen är ännu ej mer än börjad, och vi ha alltså tid att iakttaga dem, kanske få vi veta mer, än vad vi nu göra, och vi kunna då lättare fatta ett beslut. Dessutom befinner sig bland de fångna en man, som så lätt låter döda sig och de sina, nämligen Old Shatterhand.«

»Huru!« utropade jägaren. »Old Shatterhand, med vilken jag skall sammanträffa. Har du sett honom?«

»Nej, men jag vet det redan sedan i går.«

»Utan att säga mig det?«

»Tiga är ofta bättre än tala. Hade jag i går sagt det, skulle ni ej kunnat förbli lugn, utan gått för hastigt till väga. Då vi undersökte skogsbrynet och gräset vid uthuggningen, fann jag ett litet träd med kulhål, och jag vet med visshet, att dessa härledde sig från Old Shatterhands underbössa.«

»Om Old Shatterhand befinner sig bland fångarna, så behöva vi ej oro oss. Men vad böra vi göra. Vad föreslår du?«

»Mina vänner skola nu först följa mig och därvid rida en och en i varandras spår, så att utahs, om de skulle träffa på dessa, icke kunna räkna, hur många vi äro. Howgh!«

Han vände om sin häst och red vidare, utan att invänta Old Firehands bifall. De övriga följde honom tätt i spåren och redo på detta sätt omkring slätten från dess östliga till dess västliga sida. Där nådde de bäcken och befundo sig på ungefär hundra stegs avstånd från

sjön bland träden, mellan vilka de kunde se ut över lägret. De stego av, och Winnetou försvann för att genomsöka omgivningen. Han återvände snart och förklarade, att han ej funnit något misstänkt: ingen utah hade denna dag varit i trakten. Nu först bundos hästarna, och man lägrade sig därefter på den mjuka mossan. Platsen var utmärkt lämpad för ett dolt läger. Man såg därifrån åt söder utahs lägerplats och vad som försiggick.

Från lägret ljöd nu ett fruktansvärt tjut, och strax därpå syntes fyra ryttare komma i galopp. Det var de vita. De styrde kurs mot sjöns övre ände, hade alltså för avsikt att nå bäcken och rida uppför densamma.

»Där komma de,« sade Winnetou. »Old Firehand må följa mig. Men mina andra vita bröder må föra hästarna djupare in i skogen och där invänta vår återkomst. De må medtaga våra hästar.«

Härvid fattade han Old Firehand vid handen och drog honom med sig, smygande fram under träden längs den höga ås, stranden bildade, tills de uppnådde ett ställe, varifrån man kunde se lägret utan att själv synas. Där stannade de.

Old Shatterhand närmade sig allt mer. Han höll sig med sina följeslagare tätt nere vid vattnet, medan apachen och Old Firehand stodo uppe på höjden. Då han nått detta ställe ljöd det uppifrån: »Uff. Mina vita bröder må hålla stilla!« De fyra jägarna höllo in sina hästar och blickade uppåt. »Winnetou, Winnetou!« ropade de genast.

»Ja, jag är Winnetou, apachhövdingen,« svarade denne. »Och här står ännu en vän till mina vita bröder.« Han drog fram den väldige jägaren bakom ett träd.

»Old Firehand!« ropade Old Shatterhand glatt överraskad, i det han, trots den överhängande faran, gjorde min av att nalkas honom.

»Stanna, stanna!« ropade Old Firehand. »Jag vågar ej heller komma ned till dig. Utahs, som förfölja er, böra ej ana vår närvaro. Vi äro omkring fyrtio jägare, rafter och västmän. Du skall finna många bekanta bland oss. Därom är dock ej nu tid att tala. Vart ämnar du dig?«

»Till Silversjön.«

»Vi också. Rid nu vidare. Så fort era förföljare hunnit här förbi, komma vi efter och få dem därigenom emellan oss.«

»Präktigt!« ropade Old Shatterhand. »Vilken glädje att träffa er här! Vi få senare språkas vid.«

»Känner min vite broder,« avbröt Winnetou, »den djupa hålväg, som av blekansiktene kallas Night-cannon?¹«

»Ja, jag har varit där flera gånger.«

»Den är belägen omkring fem timmars väg härifrån. Den utvidgar sig på mitten till ett runt klipprum, vars väggar, uppför vilka ingen förmår klättra, tyckas räcka ända upp i himlen. Dit skall min vite broder rida. Då han kommit till denna plats, må han intaga en fast ställning på andra sidan den. Hålvägen är där så smal, att två ryttare knappt kunna komma förbi varandra. Då utahs nått detta ställe, kunna de icke undkomma.«

»Gott, vi skola följa ditt råd. Men säg mig nu endast en sak: Varför rida ni så många upp till Silversjön?«

»Det skall jag säga dig,« svarade Old Firehand. »Det finns där uppe en ytterst rik silvergruva, men i en så vattenlös trakt, att dess bearbetning är en omöjlighet, om det ej lyckas att skaffa vatten. Jag har nu fått den tanken att ditleda Silversjöns vatten. Lyckas det, kommer

gruvan att giva oss miljoner. Jag har med mig en ingenjör, vilken skall vara mig behjälplig med det tekniska arbetet.«

Över Old Shatterhands ansikte flög ett fint leende, då han sade: »En gruva? Vem har upptäckt den?«

»Jag själv var med därom.«

»Hm! Led sjöns vatten till denna gruva, så gör du en dubbel vinst.«

»Hur så?«

»På sjöns botten ligger rikedomar, i jämförelse med vilka din silverådra är renaste armod.«

»Ah! Du menar skatten i Silversjön? Men nu måste ni ge er av? Jag ser fem indianer komma från lägret. Det är avantgardet; huvudstyrkan skall följa. Alltså framåt!«

Old Shatterhand gav sin häst sporrarna och red därifrån med sina tre följeslagare. Old Firehand och Winnetou böjde sig ned för att iakttaga de fem utahs, vilka redo förbi med blickarna uppmärksamt riktade framåt och mot marken.

De båda männen återvände nu till sina följeslagare. Old Firehand ämnade just meddela dem, vad han överenskommit med Old Shatterhand om, då han fick syn på några utahkvinnor, som närmade sig sjöstranden bärande på de för fiske behövlige redskapen. Han gjorde Winnetou uppmärksam därpå och sade: »Om man kunde lyssna till dessa squaws, skulle man kanske få reda på utahkrigarnas planer.«

»Winnetou skall försöka lyssna, om de komma nära,« svarade apachen.

De komma tillräckligt nära. De ämna ej fiska i sjön, utan vid bäckens mynning. Där satte de sig vid stranden nedanför buskarna, kasta de ut metrevarna och började språka. Winnetou slingrade sig som en orm bort till dem och lade sig bakom buskarna. Där låg han ungefär

¹Här menas en kanjon (eng. *canyon*). I tyska texten står *Cañon*, där i denna översättning står *cannon*. (Anm. vid avskrift år 2002.)

en kvart och återvände därpå. Han sade: »Om dessa squaws ej lära sig att tiga bättre, skola de ej lyckas fånga en enda forell. De ha sagt mig allt, vad jag önskade veta. De fem krigare, som redo här förbi, skola göra Old Shatterhands spår tydligare, och om en stund följa femtio andra, anförda av Stora Vargen.«

»Så kunna vi nu ej göra annat än vänta, tills Stora Vargen dragit här förbi med sin trupp.«

Sedan ungefär en timme förflutit, kom Stora Vargen med sitt folk. De redo förbi, utan att kasta en blick in mellan träden. Deras utseende var mycket krigiskt, och de voro utan undantag beväpnade med gevär. Hövdingen bar högra handen i förband. Från hans skuldror hängde den med fjädrar prydda krigsmanteln ned på hästryggen, men hans huvud bar ej längre örnvingarna. Han hade blivit besegrad och ville ej återtaga denna prydnad, förrän han hämnats skymfen.

Tio minuter senare följde den djärve Winnetou alldeles ensam, och då ytterligare tio minuter förflutit, bröto de övriga upp ridande längs vattnet. Lösryckta stenar och kullfallna stammar lågo överallt, och det gick därför endast helt sakta framåt. Sedan stränderna sänkt sig, blev vägen något bättre. Ungefär en timme redo de på detta sätt genom tät skog och kommo så till en prärie, vilken dock till de vitas fördel var bevuxen med buskar. Hade den varit öppen, måste de ha hållit sig på mycket större avstånd från utahkrigarna. Vid präriens slut stannade apachen för att invänta sina följeslagare. Då de upphunnit honom, pekade han, utan att säga ett ord, förklarande framåt.

»Det är Nightcannon,« förklarade Old Firehand. »Den bär detta namn, emedan den är så djup och smal, att solljuset ej förmår tränga dit in; även på den klaraste dag råder natt på dess botten.«

Han pekade på det ställe, där vattnet forsade in i remnan. Där rörde sig små gestalter; det var utahs, som just försvunno in i berget.

Tant Droll blickade ned i djupet och sade till Svarte Tom: »Skola vi dit ned? Det är ju rentav livsfarligt.«

»Och dock måste vi ned,« sade Old Firehand. »Stig av och tag era hästar vid kort tygel. Vi kunna ej färdas nedför annat än i sicksack.«

Hans råd följdes, och det visade sig vara gott. Äntligen nådde man botten och beredde sig att intränga i cannon, vilken här var så smal att endast två ryttare fingo plats i bredd med vattnet. Främst red Winnetou. Närmast honom följde Old Firehand och lorden. Så kommo jägarna och sist rafters med ingenjören och hans dotter i sin mitt. Deras skara hade vid Eagle-tail ökats med Watson, arbetsförmannen, jämte några av arbetarna.

Det var som en färd i underjorden. Framom och bakom dem den trånga klyftan, under dem s. 179 den kala, stenbundna botten och det dunkla, hemlighetsfulla vattnet och till höger och vänster de tvärbrant uppstigande klippväggarna, vilka voro så höga, att de tycktes stöta tillsammans över deras huvuden.

En kvart förgick och ännu en; då — — alla stannade ofrivilligt — — ett dån hördes, som om tio kanoner avlossats på en gång.

»Vad är detta?« frågade Butler. »Störta kanske klipporna in?«

»Ett gevärsskott,« svarade Old Firehand. »Ögonblicket är kommet. Några män stanna kvar med hästarna, de övriga följa mig. Stig av!«

I ett nu voro över trettio män var och en med sitt gevär, färdiga att följa honom. Redan efter några steg fingo de syn på Winnetou, stående med ryggen vänd mot dem och silverbössan riktad till skott.

»Ned med vapnen, eljest talar min trollbös-sa!« dånade en mäktig stämman, man visste ej varifrån. »Ned med vapnen!« ljöd det än en gång, nu på utahspråket, och bergens eko upprepede befallningen gång efter annan.

Så smattrade på varandra tre skott. Man hörde, att de kommo ur samma bössa. Det var Old Shatterhands Henry-studsare. Strax därpå blixtrade också Winnetous silverbössa. De träffade skreko, och därefter följde ett tjut, som om avgrundens skaror blivit lössläppta.

Old Firehand hade nått apachen och kunde nu se, vad och vilka han hade framför sig. Klyftan vidgade sig framför honom och bildade ett rum. Även här rådde skymning; dock kunde han se utahkrigarnas skara.

De fem i förväg sända indianerna hade begått det stora felet att stanna och här invänta de övriga, och de voro nu således allesammans inneslutna. Vid motsatta ändan av klippgemaket befann sig Old Shatterhand med höjd studsare och bredvid honom Halte Frank knäböjande, så att de bakom stående Davy och Jemmy kunde skjuta över hans huvud. De röda hade ej vid befallningen genast sänkt sina vapen, och därför hade skotten avlossats. Fem dödade utahs lågo på marken. De övriga kunde knappast tänka på något motstånd; de hade nog göra med att tygla sina hästar, som blivit skygga vid det starka genljudd, skotten framkallade.

»Kasta vapnen, eljest skjuter jag ånyo!« ljöd Old Shatterhands stämman än en gång.

Och från motsatta sidan dånade det: »Här står Old Firehand. Giv er, om ni vilja rädda ert liv!«

Och bredvid denne ropade apachen: »Vem känner Winnetou, apachernas hövding? Den, som höjer sitt vapen mot honom, förlorar sin skalp.«

Hade utahs först trott, att fienderna endast voro framför dem, märkte de nu, att återvä-

gen var avskuren för dem. Ingen av dem vågade höja sitt gevär. De stirrade åt alla håll och visste ej, vad de skulle göra. De insågo, att motstånd endast skulle bringa dem i säkert fördärv, men tycktes dock ej villiga att ge sig utan vidare. Då sprang Droll fram till hövdingen, höll gevärsmynningen för bröstet på honom och ropade: »Kasta bort geväret, eljest skjuter jag.«

Stora Vargen stirrade så häpen på den lilla besynnerliga uppenbarelsen, som om han haft ett spöke framför sig; hans högra hand öppnade sig och lät geväret falla.

»Också tomahawken och kniven!«

Hövdingen grep gördeln, tog de båda vapnen och kastade bort dem.

»Gör loss din lasso!«

Också denna befallning åtlyddes. Droll tog lasso och band med den ihop hövdingens fötter under hästbuken. Därpå fattade han djuret vid tygeln, förde det åt sidan och ropade till Gunstick-Uncle, vilken stod bakom Old Firehand: »Kom hit, onkel, och fångsla hans händer!«

Det var, som om hövdingen icke varit medveten om, vad som företogs med honom, han befann sig som i en dröm. Exemplet smittade. Hans krigare underkastade sig motståndslöst sitt öde; de blevo samtliga inom en kort stund avväpnade och bundna.

Det gällde nu framför allt att komma ut ur cannonen. Så fort den siste indianen blivit fångslad, anträdde återfärden. Främst redo jägarna; därefter kommo de röda och eftertruppen bildades av rafters.

Winnetou och Old Firehand jämte Old Shatterhand anförde tåget. Närmast före fångarna redo två män, som stodo varandra närmare än de anade, nämligen tant Droll och Halte Frank. Ingen av dem sade ett ord. Slutligen kunde Halte Frank ej tåga längre. Han begynte: »Tag

ej illa upp, om jag frågar efter ert namn. Jag har sett er förut.«

»Var då?«

»I min fantasi. Om ni är den, jag håller er för, har jag hört många lustiga saker berättas om er. Ni är bestämt tant Droll.«

»Och var har ni hört talas om denna?«

»På skilda ställen, där jag varit tillsammans med Old Shatterhand och Winnetou.«

»Vad? Ni har ridit tillsammans med dessa berömda män? Då är ni väl Halte Frank?«

»Ja. Känner ni mig?«

»Naturligtvis. Apachen har ofta talat om er, och det är mig ett nöje att nu ha fått träffa er. Jag har hört sägas, att ni är landsman till Old Shatterhand och alltså tysk?«

»Naturligtvis, och till på köpet från Sachsen-Altenburg. Icke från residenset, utan från Langenleube.«²

»Langen — — leube?« upprepade Frank, i det han öppnade sin mun på vid gavel.
»Langenleube-Niederhain?«

»Ja, just därifrån. Känner ni trakten?«

»Skulle jag inte göra det? Jag har ju nära anförvanter där, hos vilka jag som pojke en gång tillbringade mina skolverier.«

»Vad hette denna familj, och hur var ni släkt?«

»Det var helt nära anförvanter. Min fars syster var bosatt där med sin man, som hette Pampel. Jag kallade honom alltid blott farbror Pampel. Den äldste sonen kommer jag bäst ihåg, ty han var jämnårig med mig. Han hette Sebastian Melchieor Pampel! Vet ni, vad det blivit av honom?«

»Nej, tyvärr icke. Jag är Bastel, och jag minns tydligt, när ni var hos oss. Ni är kusin Frank från Moritzburg.«

»Det är jag! Käre kusin, så träffas vi då åter efter så många år här mitt i vildmarken. Vem kunde ha anat något sådant?«

De sträckte sig båda fram emot varandra och omfamnade varandra hjärtligt, därpå fortsatte de ritten, talande om den lyckliga ungdomstiden.

Solen hade nu sjunkit så djupt, att hennes strålar icke längre träffade jorden; men mörkret hade ännu ej inbrutit; ryttarna inandades med välbehag den friska, rena luften.

Den cannon, de nu hade framför sig, var ungefär tvåhundra steg bred. Längs dess botten flöt en smal flod, som man lätt kunde övervada. Längs vattnet växte gräs och buskar.

De röda lyftes från hästarna och lades med fängslade fötter på marken. Nu var stunden kommen för ömsesidiga hälsningar och meddelanden. De, som hittills ej känt varandra, stiftade snabbt bekantskap.

Old Firehands trupp hade proviant med sig, och nu intogs en välbehövlig måltid. Därpå skulle de rödas öde avgöras. Åsikterna voro härvid delade. Winnetou, Old Firehand och Old Shatterhand voro villiga att ge dem friheten; men de övriga fordrade en sträng bestraffning. Lorden sade: »Jag skulle ej önska deras bestraffning, om de ej efter tvekampens slut handlat så, som de gjort. De hade lovat er friheten, och i stället förfölja de er och söka döda er.«

Efter en stunds debatt enades man om, att avgörandet skulle överlämnas åt Old Shatterhand, Frank, Jemmy och Davy; dock med det villkor, att man ej vidare skulle behöva befara några fientligheter från de rödas sida. Ett säkert avtal skulle alltså träffas med dem därom. Därvid var det ej tillfyllest att avhandla saken med hövdingen ensam; hans undersåtar måste också höra, vad han sade och lovade. Kanske blev han i sådant fall trogen sina löften för att

²I tyska texten börjar Frank och Droll härefter tala sachsiska med varandra. (Anm. vid avskrift år 2002.)

ej mista deras goda mening om hans ärlighet. Nu bildades en vid krets bestående av alla vita och röda. Hövdingen satt framför Winnetou och Old Shatterhand. Han såg ej på dem, kanske av blygsel, kanske också av halsstarighet.

»Vad tror Stora Vargen, att vi nu ämna göra med honom?« frågade Old Shatterhand på utahspråket.

Den tillfrågade svarade ej.

»Utahhövdingen är rädd; därför svarar han ej.«

Då lyfte denne sin blick, borrade den med förgrymmat uttryck in i jägaren och sade: »Blekansiktet är en lögnare, om han påstår, att jag hyser fruktan.«

»Så svara då! Överhuvud bör du ej tala om lögnare, då du själv är en sådan. Då vi ännu befunno oss i ditt läger, frågade jag, om vi finge vår frihet, om jag segrade. Och likväl ha ni nu förföljt oss. Ni ha genom ert svekfulla uppförande väl förtjänt döden. Men vi äro kristna. Vi vilja tillgiva er. Ni skola återfå er frihet och era vapen; dock endast på ett villkor: Ni måste lova, att aldrig kröka ett hår på någon av oss, som sitta här.«

»Talar din tunga eller ditt hjärta dessa ord?« frågade hövdingen, i det han kastade en skarp, misstrogen blick på Old Shatterhand.

»Min tunga talar aldrig annorlunda än mitt hjärta. Är du villig att ge det fordrade löftet?«

»Ja.«

»Du lovar att från denna dag betrakta alla oss, som befinna oss här, röda och vita män, som bröder?«

»Ja.«

»Är du villig att stadfästa ditt löfte genom att röka fredspipan?«

»Jag är villig därtill.«

Han svarade hastigt och utan betänkande. Hans ansiktsuttryck kunde man ej iakttaga i följd av det tjockt påstrukna färglagret.

»Så må pipan gå runt,« fortfor Old Shatterhand. »Jag skall förestava dig de ord, som du därvid har att utsäga. Jag hoppas, att du denna gång menar det ärligt. Jag har alltid varit en vän till de röde männen. Men visar du dig ännu en gång trolös, så får du betala det med ditt liv.«

Hövdingen såg ned framför sig utan att lyfta blicken till den talande. Denne tog sin kalumet och stoppade den. Sedan löste han hövdingens fjättrar och räckte honom den tända pipan. Stora Vargen reste sig, blåste ut röken åt de sex redan nämnda hållen, varvid han sade: »Jag är Stora Vargen, yampa-utahs' hövding; jag talar för mig och dessa krigare, som befinna sig här. Jag talar till de blekansikten, jag ser här, till Old Firehand, Old Shatterhand och alla de andra, och till Winnetou, apachhövdingen. Alla dessa män äro våra vänner och bröder. De skola vara såsom vi, och vi såsom de. Aldrig skola vi tillfoga dem något ont, och vi skola hellre dö än tillåta, att de hålla oss för fiender! Detta är min ed. Jag har talat. Howgh!«

Han satte sig åter ned. Nu blevo även de andra befriade från sina bojor, och pipan gick från mun till mun, tills alla rökt. De röda återfingo därpå sina vapen. Detta var intet vågstycke, ifall man kunde lita på deras ed. De vita förhöllo sig likväl så försiktigt som möjligt och var och en av dem höll handen i närheten av sin revolver. Hövdingen hämtade fram sin häst och frågade Old Shatterhand: »Har min broder fullständigt återgivit oss friheten?«

»Fullständigt.«

»Vi få då rida vår väg?«

»Ja, vart ni vill.«

»Vi ämna återvända till vårt läger.«

»Ni skulle ju till utahs' samlingsplats! Nu tillstår du väl dock, att er ritt gällde oss.«

»Nej. Ni ha hindrat oss, så att vi nu skulle komma för sent. Vi återvända. Farväl!«

De gåvo varandra handen, och hövdingen steg till häst. Han försvann i klyftan och hans krigare följde honom.

»Den där karlen är då en riktig skojare!« menade gamle Blenter. »Det hade varit klokast att genast skicka honom en kula genom huvudet.«

Winnetou hörde dessa ord och svarade: »Min broder har kanske rätt; men det är likväl bättre att göra gott än ont. Vi stanna här över natten, och jag skall nu följa utahs och bespeja dem.«

Han försvann i hålvägen för att utföra sin avsikt.

Skymningen började falla på, och några av männen gingo för att samla bränsle till lägerelden.

Senare kom Winnetou tillbaka. Han hade trots det i klipprännen härskande djupa mörkret funnit sig till rätta därstädes. Han omtalade, att utahs medtagit sina döda och verkligen begivit sig bort. Han hade följt dem ända till hålvägens slut och sedan tydligt sett, att de ridit upp för klippväggen och försvunnit i skogen.

Likväl utsattes en vakt en bit in i klipprännen för att göra varje plötsligt överfall från detta håll omöjligt. Två andra poster ställdes i huvudcannon på hundra stegs avstånd ovan- och nedanför lägerplatsen.

Under livligt samspråk försvann nu tiden ända till efter midnatt, då man gick till vila. Elden släcktes, och det blev tyst och mörkt i cannon.

Winnetou hade sett riktigt; utahs hade försvunnit i skogen. Men de redo ej genom den, utan höllo därstädes. Hövdingen gick fram till skogsbrynet, blickade ned i klyftan och sade:

»Man har naturligtvis iakttagit oss. Där nere står säkert en vit hund för att se efter, om vi verkligen återvända till vårt läger.«

»Det göra vi väl också?« vågade sig en av hans krigare att fråga.

»Har du då ej större hjärna än en prärie-hund?« utfor Stora Vargen. »Det gäller nu att taga hämnd på dessa vita paddor.«

»De äro ju våra vänner och bröder? Vi ha ju rökt fredspipan med dem!«

»Denna pipa tillhörde Old Shatterhand? Så gäller då eden för honom, men ej för oss. Vår för var han så dum att ej begagna min pipa! Förstår du ej detta?«

»Stora Vargen har alltid rätt,« svarade krigaren. Hövdingens uttydning tillfredsställde tydligen alla utahs.

»Redan tidigt i morgon skola blekansiktens själar vara i de eviga jaktmarkerna,« fortfor hövdingen.

»Ämnar du överfalla dem?«

»Ja. Vi taga en annan väg och hämta så många krigare, som vi behöva. Sådana finnas ju i överflöd däruppe i P'amow (Vattensko-gen). Och sedan går därifrån tvärs genom cannon en väg, som blekansiktens ej tyckas känna. Liken och hästarna lämna vi här jämte tvenne vakter. Vi andra rida åt norr.«

Detta beslut sattes i verket.

Då stora Vargen efter många timmars ritt nådde den första lägerelden, steg han av hästen, vinkade åt sitt folk att stanna och ropade till en vid elden sittande man namnet »Nanap neav«. Dessa båda ord betyda »gammal hövding«, och avsågs därmed samtliga utahstammarnas överhövding. Den tilltalade reste sig upp och förde Stora Vargen till sjön, vid vilken brann en stor eld på något avstånd från de övriga. Vid denna sutto fyra indianer, alla prydda med örnfjädrar. En av dem drog framför de andra uppmärksamheten till sig. Hans ansikte

var ej målat; det var överkorsat av otaliga djupa veck. Denne man var minst åttio år gammal, och dock satt han så rak, så stolt och kraftig som en trettio års man. Han riktade sin skarpa blick på den kommande utan att välkomna honom med ett ord; också de andra tego. Stora Vargen satte sig tyst ned. En lång stund förflöt; äntligen hördes så den gamles stämma: »Trädet faller sina blad om hösten; men förlorar det dem mitt i sommaren, är det förtorkat och bör huggas ned. För tre dagar sedan bar det ännu löv. Var äro de i dag?«

Denna fråga avsåg örnfjädrarna, som Stora Vargen ej längre bar.

»I morgon skall jag åter bära denna prydnad, och vid min gördel flera blekansiktens skalper!« sade hövdingen.

»Har Stora Vargen blivit besegrad av blekansiktens?«

»Blott av ett blekansikte, av den, vilkens knytnäve faller tyngre än eljest hundra vita mäns händer!«

»Således Old Shatterhand?«

»Ja.«

»Uff!« utropade den gamle. »Uff!« instämde de övriga.

»Så har Stora Vargen sett detta berömda blekansikte?«

»Honom och flera andra. Old Firehand, Winnetou, den långa och tjocka jägaren, en trupp ungefär femtio man stark. Jag har kommit för att förskaffa er deras skalper.«

»Stora Vargen må berätta!« uppfordrade den gamle.

Han följde uppmaningen. Men berättelsen överensstämde dock ej med sanningen; han bemödade sig att ställa sig själv och sitt uppförande i den bästa dager. De andra sutto orörliga och åhörde den berättande med spänd uppmärksamhet. Då han slutat, frågade den gamle: »Och vad ämnar Stora Vargen nu göra?«

»Du må ge mig ännu femtio krigare att överfalla dessa vita hundar med. Deras skalper skola, innan dagen gryr, hänga vid våra gördlar.«

»Vi måste gripa dessa hundar levande,« sade den gamle. »Stora Vargen har största rätten till hämnd, och han skall alltså bli anförare. Jag ger dig trehundra krigare, och du skall föra blekansiktens levande hit. Du har redan femtio män; då kommer sju röda på varje vit. Om du försiktigt smyger dig in på dem, måste det lyckas dig att omringa och binda dem, innan de hinna tänka på motstånd. Tag med tillräckligt med remmar! Kom nu; jag skall utvälja dem, som skola följa dig.«

De reste sig upp och gingo från eld till eld för att bestämma, vilka som skulle åtfölja Stora Vargen. Snart hade trehundra krigare utsetts och dessutom ytterligare femtio till hästarnas bevakning, då ju dessa ej kunde medtagas ända fram till de vitas lägerplats. Sedan Stora Vargen noggrant instruerat dessa män, steg truppen till häst och begynte sin för de vita så ödesdigra ritt. Old Firehands, Old Shatterhands och Winnetous namn ljödo från allas läppar. Vilken ära att ha fångat och bragt till tortyrpålen sådana hjältar!

Till huvudcannon följdes samma väg, på vilken Stora Vargen kommit. Hunna dit, stego ryttarna av för att därstädes kvarlämna hästarna under bevakning av de femtio.

Nu fortsattes vägen till fots, de första två milen i hastig marsch, men sedan långsammare och försiktigare. Den sista delen tillryggalades i smygande ormlig gång. Sexhundra fötter och dock ej det minsta ljud! Ej en sten rubbades ur sitt läge, ej en gren knakade. Då — stannade Stora Vargen plötsligt. Han hade fått vaktelden i sikte. Vakterna måste först och främst oskadliggöras.

Han vinkade åt två av sina män att följa honom. De lade sig ned på marken och kröpo vidare. Snart nådde de den övre posten, vilken för tillfället stod med ryggen vänd mot dem. Plötsligt grepo två händer om hans hals, och fyra andra fattade tag i hans armar och ben. Han kunde ej andas, han förlorade medvetandet, och då han åter vaknade till sans, fann han sig fånglad och med en kavel i munnen. Bredvid honom satt en indian med knivspetsen riktad mot hans bröst.

Också elden var släckt, och hövdingen hade beordrat två andra krigare att följa honom. Det gällde nu vakten på motsatta sidan, och man måste alltså över till andra sidan lägret. De tre männen vadade över bäcken och kröpo därpå ljudlöst vidare. Snart fingo de syn på vakten; han stod på sex stegs avstånd från dem med ansiktet vänt åt sidan. Ännu ett ögonblick, ett språng, ett kort sprattlande, och även han var övermannad. De två röda stannade hos honom och Stora Vargen gick ensam tillbaka över vattnet för att leda huvudanfallet.

Hästarna stodo i två grupper mellan lägret och de båda vaktarna. De hade hittills förhållit sig fullkomligt stilla, men det var ej antagligt, att detta förhållande länge skulle fortvara. De måste, i fall indianerna kommo över i deras närhet, vädra dem. Stora Vargen lät därför sitt folk vada igenom vattnet. Sedan de alla kommit över, lade de sig ned för att krypande tillryggalägga den sträcka om vid pass hundra meter, som skilde dem från lägret. Då de nu lågo tätt bredvid varandra, började dock hästarna bli oroliga. Det gällde alltså att handla snabbt.

»Framåt!« ljöd Stora Vargens dämpade stämma.

Ingen av de vita var ännu vaken; de lågo alla försänkta i djup sömn. Den scen, som nu följde, är ej lätt att beskriva. Blekansiktena lågo

så tätt bredvid varandra, att de tre hundra indianerna ej hade fritt rum för sina rörelser. Fem, sex av dem kastade sig över en vit, ryckte upp honom och slängde den sömndruckne till de bakom stående röda, grepo de ögonblickligen en andra, en tredje och så vidare, med vilka de förforo på samma sätt. De sovande blevo så överrumplade, att de befunno sig i indianernas våld, innan de ens hunnit vakna riktigt.

Det rådde ett förfärande virrvarr av kroppar, armar och ben, så att man i mörkret ej kunde urskilja några enskilda personer. Blott tre grupper skiljde sig något från den övriga massan. medelpunkterna i dessa voro Old Firehand, Old Shatterhand och Winnetou, vilka på grund av sin aldrig svikande sinnesnärvaro och erfarenhet icke låtit sig överrumpla på samma sätt som de andra. De hade sprungit upp och sökt skydd med ryggen mot klippväggen. Nu försvarade de sig med knivar och revolverar mot de övermäktiga fienderna, vilka ej ville begagna sig av sina klingor, då det ju var avsett, att de vita skulle fångas levande. Slutligen blevo dock de tre hjältarna övermannade.

Nu befallde Stora Vargen, att en eld skulle tändas. Då lågorna upplyste stridsplatsen, visade det sig, att över trettio röda blivit sårade eller dödade. »Det skola dessa hundar få umgälla!« röt hövdingen. »Vi skola skära deras skinn av kroppen i remmar. De skola alla dö en fasansfull död, och icke en av dem skall skåda nästa dags aftonstjärna! Bär tillsammans de döda, tag blekansiktenas hästar och vapen. Vi måste återvända.«

»Vem skall bära den vite jägarens trollbösa?« frågade en. »Den brinner ju av sig själv och dödar var och en, som vidrör den!«

»Vi låta den ligga och betäcker den med en hop stenar. Var är den?«

Man sökte länge och väl efter den; man tänkte eldbränder och letade om igen — förgäves;

den var och förblev borta. Yampa-utahs hade under dagens lopp sett geväret i Old Shatterhands händer och kunde omöjligt förklara dess försvinnande. Kanske låg den i hålvägen. Man letade även i denna en lång sträcka, men fåfängt. Följden var, att till och med de av indianerna, som hittills betvivlat, att Old Shatterhands gevär besatt övernaturliga egenskaper, nu slöto sig till de övrigas mening. Trollbössan kunde, så länge man dröjde i dess närhet, göra gällande sin underbara kraft och Stora Vargen befallde därför: »Bind fångarna vid hästarna, och så fort härifrån! En ond ande förhåller trollgeväret. Vi böra ej stanna här, tills den sänder oss sina kulor.«

Denna befallning åtyddes genast, och då de röda bröto upp, hade ej mer än ungefär en timme förflutit från stridens början.

Hövdingen trodde, att de vita utan undantag fallit i hans händer; detta var dock ej förhållandet.

Det har redan blivit omtalat, att Old Firehand utsatt en vakt i hålvägen för att förekomma ett överfall av de möjligen återvändande yampa-utahs. Denna post var Droll. Halte Frank hade frivilligt slutit sig till honom för att samspråka med honom om den kära hemtrakten. De sutto i mörkret under viskande samtal. Plötsligt hörde de från hålvägen ett ljud, som väckte deras uppmärksamhet. »Tyst!« viskade Frank till kusinen. »Hörde du? Det måste vara många, många människor. Jag hör fottramp av minst tvåhundra — —«

Han höll förfärad upp, ty nu hade de överfallna vaknat och läto höra sig. »Blixt och dunder! Det är strid!« ropade han. »Jag tror, att vi blivit överrumplade!«

»Ja, vi äro överrumplade!« instämde Droll. »Det måste vara de röda skurkarna.«

I nästa ögonblick besannades denna förmodan, i det indianernas vilda tjut ljöd i deras

öron. »Gud stå oss bi; det är verkligen de?« ropade Frank. Låt oss skynda dit!«

De kröpo på händer och fötter fram till utgången. Därifrån sågo de, trots mörkret, att deras kamrater redan voro förlorade. De rödas övermakt var för stor. »Fort bakom mig och över vattnet!« viskade Droll och kröp hastigt och försiktigt bort. Frank följde honom. Därvid kom den senares hand i beröring med ett avlångt föremål; det var ett gevär. »Old Shatterhands Henry-studsare!« for det igenom honom. Han medtog vapnet.

De båda männen nådde lyckligt vattnet och kommo över till motsatta stranden. Där fattade Droll Halte Frank vid handen och drog honom bort med sig i sydlig riktning. De lyckades obemärkta fly tack vare mörkret och indianernas gälla tjut.

Utan att de visste det, hade de slagit in i den riktning, varigenom de lättast skulle komma indianerna på spåren. För att icke upphinnas och tagas till fånga av dessa, påskyndade de sina steg så mycket som möjligt. Med vattnet till höger och klippväggen till vänster ilade de sålunda framåt i sydlig riktning ungefär en timmes tid, då cannon plötsligt gjorde en krök åt öster, och de till sin överraskning funno sig klart belysta av månen; en sidocannon förenade sig här med huvudcannon. De skyndade in i denna sidocannon. Deras väg gick nu åt väster, och de måste tränga djupt in för att ej bli upptäckta av indianerna. De hade följt cannon en halv timme, då de båda på en gång tvärstannade angenämt överraskade. Klippväggen till höger om dem upphörde nämligen plötsligt och bildade en skarp vinkel med en från norr kommande bergvägg. Framför dem utbredde sig en skog, vars förefintlighet här en främling omöjligt kunnat ana. Över här och där spridda busksnår bildade trädens kronor ett valv så tätt, att månens ljus blott på några få ställen

förmådde genomtränga det. Det var »Vattensko-gen«, i vilken utahs uppslagit sitt läger.

De skredo långsamt och tyst framåt. Det var mörkt under skogens krontak, och de måste alltså lita mera på lukt- än synsinnet. Ju längre de kommo, dess kännbarare blev röklukten. Sedan de färdats en stund på detta sätt, stannade de plötsligt, då de varseblevo ett eldsken. Obestämda ljud såsom av avlägsna människoröster, nådde nu också deras öron. Skogen tycktes utbreda sig allt mer åt höger. De fortsatte i denna riktning och fingo snart syn på flera eldar. »Ett stort läger,« viskade Droll. »Det måste vara utahkrigarna, som samlats här för tåget mot navajos. Vi måste — — —«

Han blev avbruten, ty framför dem ljöd plötsligt ett väldigt, mångstämmigt tjut, icke av smärta eller raseri, utan av jubel. »Ack! Nu kommo de med fångarna,« sade Droll. »Stora Vargen kommer från norr, och vi från söder. Vi måste nu taga reda på, vad de ämna göra med dem.«

De lade sig ned på marken och kröpo vidare. Inom kort uppnådde de den höga klippvägg, som bildade skogens östliga gräns. Längs denna smögo de sig fram, hållande sig tätt bredvid varandra. De hade nu elden till vänster om sig och fingo snart den lilla sjön i sikte.

De befunno sig vid dess sydliga ände, och på dess vänstra strand brann den eld, vid vilken hövdingarna hade suttit. Följande stranden åt, kröpo de vidare mot ett högt träd, vars nedersta grenar lätt kunde nås med händerna. Då kastades nytt bränsle på den nyss omtalade elden; lågorna stego högt upp och belyste de fångna blekansiktene, vilka nu fördes fram. »Nu måste vi passa noga på,« sade Droll. »Upp i trädet! Där uppe ha vi friare och bättre utsikt än här nere.«

De klättrade upp och doldes på sitt nya gömställe av det täta lövverket så väl, att ej

ens den skarpsyntaste indian kunde ana deras därvaro.

Fångarna hade måst springa, deras fötter voro alltså icke fängslade. De förblevo fram till elden, där hövdingarna, och bland dem naturligtvis också Stora Vargen, ånyo slagit sig ned. Denne senare hade åter smyckat sitt huvud med örnfjädrarna, han var segrare och kunde alltså åter bära sitt utmärkelsetecken. Hans ögon vilade på de vita med uttrycket hos en utsvulten panter; dock sade han ännu intet, då ju den äldste hövdingen ensam ägde rätt att bryta tystnaden.

Nanap neaos, den gamles, blick flög från den ene efter den andre, tills den slutligen stannade på Winnetou. »Vem är du?« frågade han. »Har du ett namn, och vad heter den skabbiga hund, som du kallar fader?« s. 189

Winnetou svarade i lugn ton: »Den, som ej känner mig, är en blind mask, som lever i smutsen. Jag är Winnetou, apachernas hövding.«

»Du är ej någon hövding, ej någon krigare, utan aset efter en död råtta!« hånade den gamle. »Alla dessa blekansikten skola dö ärans död vid tortyrpålen; men dig skola vi kasta i vattnet här, och grodor och kräftor skola förtära ditt usla lik.«

»Nanap neao är en gammal man. Han har sett många somrar och vintrar förgå och erfårit mycket; men likväl tycks han ej veta, att Winnetou aldrig låter någon ostraffad smäda honom. Nanap neao må betänka, hur ovärdigt det är en fri, beväpnad man att håna en fånge. En stolt krigare försmår att säga grovheter, och om Nanap neao ej vill behjärta detta, må han så bära följderna.«

»Vilka följder? Vad kan den usle schakalen göra, vilkens lik själva asfågeln föraktar. Ty en sådan schakal är du. Den stank, du — — —«

Han kom ej längre. Ett skri av fasa uppsteg ur de rödas strupar. Winnetou hade med ett väldigt språng nått den gamle, kastat honom till marken och tillfogade honom nu med foten några sparkar på bröstet och huvudet och återvände därpå till sin plats.

Efter skriket följde ett ögonblicks djup tystnad, varunder man hörde apachens mäktiga stämma: »Winnetou varnade honom. Nanapneao hörde mig ej och skall aldrig mer smäda en apach.«

De andra hövdingarna hade sprungit upp för att undersöka den gamle. Huvudskålen var intrampad och likaså en del av bröstkorset. Han var död. De röda krigarna trängde sig fram, kastande blodtörstiga blickar på Winnetou. Men Stora Vargen höjde befallande sin hand och ropade: »Tillbaka! Apachen har bragt den gamle hövdingen om livet för att få en hastig och kvalfri död. Han tänkte, att ni genast skulle döda honom. Men han har missräknat sig. Han skall dö en död sådan ännu ingen människa lidit. Old Firehand och Old Shatterhand skola levande begravas med honom.«

»Du lever ej tillräckligt länge för att hinna begrava mig,« svarade Old Shatterhand, »ty i morgon vid denna tid skola din kropp och själ vara skilda.«

»Äro dina ögon så skarpa, att de kunna blicka in i framtiden? Jag skall låta sticka ut dem.«

»För att veta, när du dör, behövs inga skarpa ögon. Har du någonsin hört Old Shatterhand säga en osanning?«

»Alla blekansikten ljuga.«

»Jag talar sant. Två gånger låg ditt liv för min hand; och jag skänkte dig det. Tredje gången sker det icke så. Du måste straffas, alla röda män till varning.«

»Hund, du skall ej bestraffa någon. i skola nu rådgöra, och så fort dagen bräcker, begynna era dödsqual, vilka skola räcka flera dagar.«

Fångarna fördes nu till ett litet, öppet ställe i skogen, där en eld brann; bredvid densamma stod en indian för att underhålla den. Man fängslade nu deras fötter och lade dem på marken. Tolv beväpnade krigare stodo runt omkring bland träden för att bevaka stället.

Droll och Frank hade sett allt detta helt tydligt. Just som de klättrade ned från trädet, fördes de rövade vapnen och andra föremål till hövdingarna vid elden och nedlades där. Endast anförarna voro nu samlade därstädes. Det måste vara någon särskild anledning, som drog de övriga krigarna till ett annat ställe; vilken, erforo Frank och Droll snart. Deras öron nåddes av egendomliga, klagande toner. Först hördes en solostämma, och därefter följdes en kör av röster. Detta upprepades gång efter annan, än svagare och än starkare.

»De sjunga vid den döde hövdingens lik,« sade Frank. »Det kommer oss väl till pass, ty under den där låten kunna de röda svårligen höra oss. Vi måste genast uppsöka de våra.«

De kröpo framåt mellan träden, till de kommit på ungefär femtio stegs avstånd från hövdingarna, då de vände sig mot den nästa eld, som var just den, vid vilken fångarna lågo. Långsamt och med iakttagande av den största försiktighet närmade de sig den. Det hände några gånger, att röda strök tätt förbi dem.

De hade lyckats komma i närheten av de vakter, som omgävo platsen, där fångarna befunno sig, och lågo nu bakom var sitt träd. Den indian, som fått i uppdrag att underhålla elden, hade avlägsnat sig för att en kort stund deltaga i klagosången vid liket, och några av de tolv vakterna hade gjort sammalede. Elden hade sjunkit ihop och spred endast ett svagt sken. Nu viskade Droll till Frank: »Nu är rätta ögonblicket inne! Du ser Old Shatterhand. Kryp fram till honom och bliv liggande bredvid honom så stilla, som om du också vore fängslad.«

Jag smyger fram till Old Firehand och Winnetou. Se så! Fort till verket!«

Halte Frank hade en sträcka av högst åtta steg att tillryggalägga. Just nu sjönk lågan, så att det nästan såg ut, som om elden skulle alldeles dö ut, en av vakterna gick bort för att lägga på nytt bränsle, men innan lågorna åter flammade upp, befunno sig Droll och Frank redan på ort och ställe.

Frank hade lagt sig ned bredvid Old Shatterhand. Han sträckte ut benen, som om han vore fängslad, sköt fram Henry-studsaren till sin granne och drog därpå in sin arm längs kroppen.

»Frank, är det du?« frågade Old Shatterhand sakta, men utan en skymt av förvåning i rösten. »Var är Droll?«

s. 191 »Han ligger där borta bredvid Firehand och Winnetou.«

»Gud vare tack, att ni funno spåren och kommo hit så fort! Då de röda tände elden här, såg jag, att ni icke voro bland fångarna; jag har känt mig så viss på, att ni skulle komma till vår hjälp, att jag hotat Stora Vargen med döden.«

»Ja, oss förutan hade ni denna gång varit förlorade!«

»Det vet jag dock ej. Se här!«

Frank riktade blicken på honom och såg, att jägarens högra hand var fri. »Denna hand har jag redan lösgjort,« fortfor denne; »också den andra skulle inom en kvart varit fri. Jag har i min lilla lönnficka en kniv, som skulle ha gått från man till man, så att vi inom kort alla varit fria. Så fort upp och till vapnen, som ligga där borta vid hövdingarnas — —«

»Också det veta ni?«

»Jag skulle vara en dålig västman, om jag låtit detta undgå mig. Utan vapen är vår räddning otänkbar; alltså har jag redan från början noga givit akt på, vad de gjort av dessa. Tro dock ej, att jag ej uppskattar den tjänst, ni gjort

oss. Ni ha vågat livet för vår skull, och sådant glömmes ej lätt. Men räck mig nu din kniv, så att jag kan göra min granne fri; han skall sedan fortskaffa den.«

»Och då alla blivit befriade, taga vi vapnen och hästarna, och så bort?«

»Nej, vi stanna! De röda skulle vara över oss, innan vi hunno till hästarna. Och vem vet, om dessa äro sadlade. Nej, vi måste genast gömma oss bakom våra sköldar.«

»Sköldar? Vad menar ni därmed?«

»Hövdingarna. Vi sätta oss i besittning av dem och äro då säkra på, att intet ont tillfogas oss. Men vänta nu. Elden har ånyo sjunkit ihop och vakterna kunna nu ej se, om vi röra armarna.«

Han skar av de remmar, som fängslade honom; sedan gjorde han på samma sätt med sin granne. Denne räckte kniven vidare. Drolls kniv cirkulerade redan. Också Old Shatterhands befallning gick sakta från man till man, och snart visste alla, att de skulle skynda till hövdingarna, så fort elden blivit släckt av honom.

»Släcka elden!« brummade Frank. »Hur skall det gå till?«

»Pass på, så får du se! Släckas måste den, eljest träffas vi av vakternas kulor.«

Alla lågo nu beredda. Old Shatterhand vände, tills mannen vid elden åter stod i beredskap att lägga på nytt bränsle, varigenom lågan för ett ögonblick skulle dämpas. Då sprang han upp, ilade bakom honom, gav honom ett knytnävsslag, så att han förlorade medvetandet och kastade honom i elden. Sedan jägaren några gånger rullat kroppen fram- och tillbaka över bränslet, var elden släckt. Allt detta gick så hastigt, att det redan var mörkt, innan vakterna hunno fatta, vad som försiggick. De utstötte sina varningsrop för sent, ty fångarna ilade redan fram mellan träden mot sjön, Old

Shatterhand främst; närmast honom Winnetou och Firehand.

Hövdingarna sutto ännu rådplägande vid sin eld. Då hörde de plötsligt vakternas rop, men samtidigt sågo de de befriades gestalter komma emot dem. Några ögonblick senare voro de kastade till marken, avväpnade och bundna.

De vita bemäktigade sig nu sina i närheten liggande vapen, och då vakterna kommo till stället, sågo de anförarna ligga fängslade på marken och bredvid dem några blekansikten knäböjande med dragna knivar. Bakom denna grupp stodo de andra vita med färdigt gevär. De röda ryggade förskräckta tillbaka och utstötte ett rasande tjut.

Med hög stämma förkunnade nu Old Shatterhand hövdingarnas död, så fort någon försökte befria dem. Han fordrade, att de röda skulle draga sig tillbaka, varefter han ville underhandla med deras anförare.

»Stanna där!« ropade Stora Vargen till sitt folk.

»Med dig ha vi intet att förhandla nu,« svarade honom Old Shatterhand. »Din mun är full av lögn. Om du talar utan att bli uppfordrad därtill, är du dödens man. — Vad heter du?«

Denna fråga riktades till den äldste av anförarna. Han svarade: »Kunpui (Eldhjärta) är mitt namn. Gör mig fri, så skall jag tala med er!«

»Fri blir du ej, förrän vi ha talat med varandra och ni ha samtyckt till, vad vi begära. Ropa först hit fem av dina förnämsta krigare.«

Förgrymmad nämnde Eldhjärta fem namn, och bärarna av dessa måste komma fram efter att ha avlämnat sina vapen. Old Shatterhand höjde sin studsare. Då stora Vargens blick föll på geväret, skrek han full av fasa: »Trollbössan, trollbössan! Där är den; andarna ha fört den till honom genom luften! Rör den ej, rör den ej, eljest kostar det ert liv!«

»Trollbössan, trollbössan!« hörde man de rödas förfärade stämmor upprepa.

Old Shatterhand befallde Vargen att tiga och vände sig till Eldhjärta: »Vad vi fordra är följande: Vid dagens inbrott rida vi härifrån och medtaga som gisslan hövdingarna och dessa fem män. Så fort vi sedan kunna vara övertygade om, att ingen fara från er sida mer hotar oss, frige vi fångarna och tillåta dem att återvända.«

»Uff! Det är för mycket fordrat!« svarade Eldhjärta. »Det är en skam, en stor skam! Hur långt skola vi följa er? Vart rida ni?«

»Vi ämna oss till Book-Mountains, där uppe vid Silversjön. Om vi se, att ni mena ärligt, skola vi ej behålla er hos oss mer än en dag. Jag ger er nu en kvarts betänketid. Vägra ni, skola våra gevär begynna tala, så fort den utsatta tiden är förliden. Jag har talat!«

Eldhjärta sänkte huvudet. Dessa få vita, som för några ögonblick sedan hotats av den fassansfullaste död, kunde nu uppställa dylika fordringar! Men vad var att göra annat än att foga sig därefter. Då drogs hans uppmärksamhet till skogsbrynet, varifrån en halvhög stämma hördes uttala orden: »Mai ive!«

Dessa båda ord betyda »Se hit!« De uttalades tämligen sakta; likväl riktade Shatterhand, Firehand och Winnetou genast sina blickar åt ifrågavarande håll. Där stodo två röda, hållande ett skynke vid dess båda övre hörn utspänt emellan sig; detta skynke rörde sig med korta och bestämda mellantider upp och ned. Bakom dem såg man skenet av en eld. Dessa indianer talade med Eldhjärta. Indianerna ha nämligen ett teckenspråk, olika hos olika stammar. Trodde de båda röda, att man ej gav akt på deras förehavande, misstogo de sig. Så fort skynket började röra sig, gick Winnetou några steg åt sidan, så att han kom att stå alldeles bakom Eldhjärta. Old Firehand och Shat-

terhand förstodo genast, varom det var fråga, men låtsades ej märka något; de överlät teckningens uttydning åt Winnetou, vilken var skickligare däri än de.

Telegraferandet fortgick ungefär fem minuter, varunder Eldhjärta ej vände sina ögon från det ställe, där de båda röda befunno sig. Först sedan dessa slutat, märkte Eldhjärta, att Winnetou stod bakom honom. Han vände sig hastigt om för att se, vart apachen blickade. Men denne låtsades, som om han intet märkt, och som om sjöns i månljuset glittrande yta helt och hållet upptog hans uppmärksamhet. Eldhjärta kände sig lugnad. Strax därefter gick Winnetou tillbaka till Shatterhand och Firehand, med vilka han avlägsnade sig några steg. Shatterhand frågade: »De röda ha talat till hövdingen? Har min broder förstått deras ord?»

»Ja. De båda röda äro två unga hövdingar över Sampitsche-utahs, vilkas krigare också befinna sig här. De uppmana Eldhjärta att rida med oss. Om vi bege oss till Silversjön, går vår väg över Grand river in i Teywipah (Hjordtalen). Där lägga en mängd krigare av Tasch-, Capott- och Wiminutsche-utahstammarna, vilka skola deltaga i tåget mot navajos. Dessa måste vi stöta på, och de skola, menar man, besegra och befria vår gisslan. Och för att vi omöjligt skola kunna undkomma, ämna de härvarande utahs, så fort vi brutit upp, lämna detta skogsläger och följa oss, så att vi komma mellan två utahshärrar och således berövas varje utsikt till räddning.«

»Det var ingen dum plan. Den har endast det felet, att vi känna den och veta, vad vi ha att rätta oss efter.«

»Ja,« svarade Winnetou. »Old Shatterhand och jag ha varit i Hjortdalen. Vi jagades av en stor skara kringströvande Elk-utahs. Men vi lyckades undkomma, emedan vi funno en

klippvägg, vilken troligen ingen före och ej heller efter oss beträtt. Den är ej ofarlig, men om det gäller att välja mellan denna och döden, kan valet blott bli ett.«

»Gott, vi rida denna väg. Och vad skola vi göra med gisslan?»

»Vi ge ej fångarna fria, förrän vi ha den farliga dalen bakom oss.«

»Skola vi också frige Stora Vargen?» frågade Old Shatterhand. »Jag sade honom i canon, att det skulle kosta honom livet, om han än en gång övade svek. Han har det oaktat åter brutit sitt ord, och jag anser, att vi ej böra låta det passera ostraffat.« s. 194

Nu var kvarten förliden, och Old Shatterhand frågade Eldhjärta: »Tiden är ute. Vad har utahhövdingen beslutat?»

»Innan jag kan svara därpå, måste jag först veta, vart ni ämna föra oss?»

»Vi ämna oss till Silversjön. men så långt skola vi ej föra er med oss; ha vi passerat Hjortdalen, utan att något hänt, så släppa vi er lösa.«

»Vilja ni bestyrka detta löfte genom att röka fredspipan med oss?»

»Endast med dig, det är nog, ty du talar och handlar i de andras namn. Vi taga din kalumet. Jag skall stoppa den och hålla den till dina läppar. Eldhjärta måste finna sig även i denna skymf. Old Shatterhand lösgjorde hans pipa, stoppade och tände den. Därefter blåste han ut röken uppåt, nedåt och åt de fyra väderstrecken, i det han förklarade, att han skulle hålla den mellan honom och Eldhjärta avtalade överenskommelsen, om utahs avstodo från alla fiendligheter. Eldhjärta blev nu ställd på fötter och vänd åt de fyra väderstrecken. Därvid måste han, i det han blåste ut röken åt de sex nämnda hållen, för sig och de sina uttala motlöftet. Ceremonien var därmed fullbordad.

Därpå framfördes de vitas och fångarnas hästar. De fem utvalda krigarna och hövdingarna fastbundos på djuren, och för var och en av dem utsågos två vita, som togo fången emellan sig och höllo bössorna färdiga vid första misstänkta rörelse från de kvarblivandes sida. Tåget satte sig nu i rörelse, just som dagen bräckte. De röda förhöllo sig stilla; blott de mörka blickar, varmed de följde blekansiktena, visade att det endast var ett tvunget lugn, och att deras känslor emot dem voro allt annat än vänliga. Även Ellen var naturligtvis med i tåget. Hennes mod hade ej ett ögonblick svikit henne under dessa prövande händelser; hon hade lyckligtvis ej heller blivit så strängt behandlad av de röda som de vuxna och manliga fångarna.

Sedan de vid pass en timmes tid färdats genom cannon, utmynnade denna i en öppen, vidsträckt klippslätt, som tycktes begränsas av Rocky Mountains. Winnetou vände sig här om och sade: »Mina bröder veta att de röda komma att följa oss. Vi skola därför nu fortsätta i galopp för att få största möjliga försprång.»

Ryttarna gävo sina hästar sporrarna och galopperade vidare samt fortsatte den skarpa ritten hela förmiddagen, endast en stund avbrytande den nedläggande ett par antiloper, tills de nådde ett vadställe. Winnetou drev sin häst ut i vattnet; de andra följde honom. Då han kommit nära motsatta stranden, stannade han dock plötsligt, i det han pekade mot stranden. Old Shatterhand drev nu på sin häst och fick snart syn på talrika spår efter ryttare. Gräset hade ännu ej rest sig efter dem. »Detta är av vikt!« sade Old Firehand, som nu också närmat sig. »Vi måste undersöka detta spår; under tiden böra de övriga kvarstanna i vattnet.« De stego av och undersökte noggrant spåren. »Det är blekansikten,« sade Winnetou. »En trupp på trettio eller fyrtyo personer.«

»Hm!« brummade Old Shatterhand. »Jag tror mig kunna gissa, vilka vi ha framför oss. Det är bestämt röde Cornel med anhang. Låt oss undersöka — —«

Han avbröts här av Winnetou, som gått fram till bäcken och nu sade, i det han pekade ned i vattnet: »Innan ryttarna gått över, har en av dem stigit av för att undersöka vattnets djup. Och varmed har han undersökt bäcken? Jo, med en hacka! Dessa män ämna alltså ej jaga, utan gräva! Det måste vara röde Cornel.«

»Jag känner mig också säker därpå, men var äro de nu? Spåren visa, att de fortsatt längs bäcken emot Hjortdalen. De rida alltså rakt i armarna på utahs.«

»Det är ett öde, som de själva berett sig. Vi kunna ej ändra det.«

»Ja,« fortsatte Winnetou, »därvid kunna vi intet göra. Vi få nu ej längre tänka på Cornel. Vi veta, att yampa-utahs äro efter oss, och vi skola snart vika av från den väg, som de tro, att vi följa. Alltså måste vi försöka förvilla dem, om vi skola lyckas undkomma. De böra taga Cornels spår, som föra direkt till Hjortdalen, för våra.«

De fångna röda hade ända sedan uppbrottet icke yttrat ett ord. Men vad de sågo föreföll dem misstänkt. Eldhjärta kunde ej längre förstå sig att tiga, utan sade, i det han vände sig till Old Firehand: »Vilka män är det, som förut ha ridit fram här? Varför utplånas spåren?«

»För dina krigares skull. De böra ej se dem.«

»Mina krigare, de lägga ju i Vattenskogen.«

»De lägga ej där, utan de äro efter oss.«

»Du misstar dig! Varför skulle mitt folk följa er?«

»För att få oss mellan sig och de utahs, som lägga i Hjortdalen.«

Man såg, att Eldhjärta förskräckt ryckte till. Han fattade sig dock hastigt och sade: »Min vite broder drömmer! Jag vet intet om detta.«

»Ljug icke! Vi ha sett och förstått de tecken, de båda unga hövdingarna gävo dig medelst skynket, och vi veta, att du bedragit oss med fredspipan. Ve eder! Och nu har jag intet mera att säga dig. Vi måste vidare.«

Den avbrutna ritten fortsattes nu uppför bäcken, som slingrade sig i många bukter och snart gick vägen uppför en bergsluttning, och där nådde de en labyrint av hålvägar och dalar, vilka, löpande i skilda riktningar, alla tycktes förena sig i en punkt. Denna punkt var ingången till en bred bergsklyfta, vars botten betäcktes med klippstycken.

»Om två timmar utmynnar denna väg nere i den stora Hjortdalen; vi skola här rida till vänster. Old Shatterhand och Firehand må stiga av och utplåna de spår, vi möjligen efterlämna, så att yampa-utahs ej märka, att vi vikit av åt sidan.«

s. 196

Han tog av åt vänster. Shatterhand och Firehand lydde hans uppmaning och stego åter till häst, först sedan de hunnit ett gott stycke från vägen. Det var brand uppför, tills de uppnådde en vid öde högslätt. Över denna gick det i galopp. Solen hade redan försvunnit bakom Klippiga bergen, då man såg framför sig slutet av platån. Nu stannade apachen och sade, i det han pekade ditåt: »Ännu femhundra steg, och berget stupar lodrätt ned i bråddjupet; där nedanför ligger Hjortdalen. Den har blott en utgång, som leder upp till Silversjön. Old Shatterhand och jag äro de enda, som känna en annan ingång, vilken vi, då vi voro i fara, av en tillfällighet upptäckte. Jag skall visa er den.«

Han närmade sig platåns ytterkant och försvann mellan två klippstycken. De andra följde honom en och en. Ju djupare man kom, dess mörkare blev det. Det föreföll männen, som

hade de på detta sätt i timmar stigit nedåt då plötsligt marken åter jämnades ut, och klippremsan blev så bred, att den bildade en stor sal, dock utan tak. Här stannade Winnetou och sade: »Vi befinna oss nu nära dalen. Här skola vi dröja, mörkret tillåter oss att komma förbi utahs. För hästarna till vattnet där borta, och förse fångarna med munkavlar, så att de ej kunna skrika!«

Winnetou tog några av jägarna med sig för att göra dem bekanta med platsen. Vad de sågo uppväckte deras förundran. Längre fram, där klippsalen åter blev trängre, fanns en utgång, så smal, att två män knappt kunde gå bredvid varandra. Sedan de en stund följt passet som gjorde många krökar, stodo männen framför ett tätt, naturligt förhänge av slingerväxter. Winnetou sköt detta förhänge åt sidan, och då sågo de framför sig skog, träd vid träd, tätt lövade.

Apachen trädde ut för att rekognoscera. Då han återkom, sade han: »Till höger om oss, således i norr, brinna många eldar bland träden; där lägga utahs. Nedåt dalen är det mörkt. Ditåt måste vi. De röda ha troligen ställt högst två eller tre män vid Hjortdalens utgång, dessa oskadliggöra vi lätt, och vi kunna alltså utan stor fara lämna dalen, såvida ej röde Cornel befinner sig i den. Vi måste ta reda på, hur härmed förhåller sig. Därför skall jag, så fort det blir mörkt, smyga mig till eldarna och lyssna.« De återvände, och Winnetou visade sedan även de övriga ställets egendomligheter. Försiktigheten bjöd, att var och en visste, var han befann sig, och varest utgången fanns.

Sedan nära två timmar förflutit, bröto Winnetou, Shatterhand och Firehand upp och smögo sig ut i skogen. På avstånd brunno eldarna. Med Winnetou i spetsen rörde de sig nu framåt från träd till träd, i riktning mot dalens vänstra sida. Eldarna lågo mer i mitten. Snart

hade de hunnit i jämbredd med de främsta av dessa. Närmast dem, på ett kort avstånd från de övriga, brann en stor eld. Vid denna sutto fem hövdingar, smyckade med örnfjädrar. En av dem reste sig just nu. Han hade kastat av krigsmanteln, och hans nakna målade överkropp, ävensom ansikte och armar, lyste i eldskenet bjärt gula. »Tab-wahgare!« (Gula solen), viskade Winnetou. »Han är 'capote-utahs' hövding och besitter en björns styrka.« Utahen vinkade åt en annan av hövdingarna, vilken också stod upp. Denne var längre än den förre och troligen ej mindre stark. »Det är Isu-inkuts (Fyra bufflar),« förklarade Old Shatterhand. »Han bär detta namn, emedan han en gång dödade fyra buffeltjurar med fyra pilskott.«

De båda hövdingarna växlade några ord och avlägsnade sig därefter från elden. Kanske skulle de inspektera vakterna. De närmade sig klippväggen. »Ah!« viskade Old Shatterhand. De komma hitåt. Vad tycker du, Firehand? Skola vi fånga dem?«

»Det vore ett kap! Fort ned på marken; du den förste och jag den andre!« De båda utahs närmade sig. Då döko plötsligt upp bredvid dem två gestalter — två väldiga knytnävsslag, och de störtade till marken.

»Bra gjort!« viskade Old Firehand. »Nu fort med dem till vårt gömställe!« De togo var sin fånge. Winnetou fick uppmaning att vänta, och därpå skyndade de till klippsalen. Sedan de där avlämnat sitt byte, återvände de till Winnetou.

Det var nu mindre angeläget att lyssna till de tre hövdingarna än att få reda på, var röde Cornel befann sig med sina följeslagare. De måste för detta ändamål smyga sig runt hela lägret. De följde alltså klippväggen. Winnetou gick, som vanligt, främst. Plötsligt stannade han och lät höra ett förskräckt »uff«. De bå-

da andra lyssnade spänt. Då allt förblev tyst, frågade Old Shatterhand sakta: »Vad är det?«

»En människa, här bredvid mig, i min hand!«

»Håll honom fast! Låt honom ej skrika!«

»Han kan ej skrika; han är död. Han hänger vid tortyrpålen! Hans skalp är borta, hans kropp är full av sår. Han är redan kall, och mina händer äro våta av blod.«

»Så äro de vita redan dödade, och här är avrättningsplatsen!«

De trevade sig omkring, kännande sig för med händerna, och hade inom tio minuter påträffat omkring tjugu gräsligt stympade lik, bundna vid pålar och träd. »Ohyggligt!« stönade Old Shatterhand. »Jag hoppades ännu kunna rädda dessa människor, åtminstone från dylika kval! Vanligen vänta de röda till nästa dag; men här ha de ej gett sig tid därtill.«

»Och planteckningen, som Cornel ägde över det ställe, där skatten skall vara belägen!« sade Old Firehand. »Den har nu gått förlorad.«

En bit från det ställe, där de tre männen stodo, ljöd nu plötsligt ett väldigt glädjetjut, som genast besvarades av de vid eldarna lägrade utahs. Det var yampa-utahs, som anlände. De blevo hjärtligt välkomnade av sina röda bröder; nytt bränsle kastades på eldarna, och skogen blev så ljus, att de tre vita råkade i den största fara att bli bemärkta.

»Vi måste bort,« sade Old Firehand. »Men vart? Framför och bakom oss är skogen full av människor.«

»Upp i träden, svarade Old Shatterhand. »Där i det täta lövverket kunna vi vänta, tills uppståndelsen lagt sig.«

De klättrade upp och sågo från sitt gömställe, huru yampa-utahs kommo framridande till eldarna. De stego av hästarna, vilka bortfördes, och frågade därpå ivrigt, om Winnetou och de vita hade anlant och gripits. Då denna

fråga besvarades med ett förundrat nej, ville de knappt tro, att de ifrågavarande ännu ej visat sig, ty de hade ju följt dessas spår. Det blev ett undrande hit och dit, men sakförhållandet var och förblev en gåta.

Då yampa-utahs erforo, att över tjugu vita blivit torterade till döds, begärde de att få se dessa. Facklor tändes för att lysa dem, och nu visade sig för de tre vita ett skådespel så gräsligt, att de ej förr sett ett dylikt. Lyckligtvis blev denna scen ej av lång varaktighet.

Från dalens nedre ända hördes nämligen plötsligt ett långdraget skri, ett skri, som ingen, vilken en gång hört det, någonsin glömmmer, en människas dödsskri. »Uff!« ropade en av hövdingarna förskräckt. »Vad var det? 'Gula Solen' och 'Fyra bufflar' äro där borta!«

Ett andra, liknande skri ljöd, och därpå smattrade flera gevär. »Navajos, navajos!« ropade hövdingen. »Upp krigare, kasten er över de hundarna! Kvarlämna hästarna och kämpa till fots bland träden!«

Några ögonblick sprungo alla om varandra, man skrek och vrålade; skogen genljöd av stridstjut. Skott smattrade allt närmare och närmare. Främmande, dunkla gestalter smögo sig fram mellan träden.

Ja, det var navajos; de hade ämnat överrumpla utahs, men hade ej lyckats att ljudlöst övermanna vakterna vid dalens utgång. Deras dödsskrin hade gjort alarm, och som det var för sent för navajos att draga sig tillbaka, gällde det nu att kämpa man mot man.

Det visade sig nu, att utahs voro flera till antalet; dessutom kände de terrängen bättre än fienderna; till följd därav blevo dessa, ehuru utomordentligt tappra, så småningom tillbakaträngda.

Av de tre hövdingarna, vilka nyss suttit vid elden, deltog två i kampen för att egga sina män genom sitt föredöme. Den tredje stod lu-

tad mot ett träd nära elden, följde med skarp blick stridens förlopp och utdelade med dåmande stämman sina befallningar.

Striden fjärmade sig allt mer och mer. Det var nu tid för de tre åskådarna att begiva sig därifrån. Vägen från deras gömställe var fri. De stego alltså försiktigt ned från träden. »Skola vi taga den där hövdingen med oss?« viskade Old Shatterhand.

»Ja, vi kunna —.« Han höll plötsligt upp. Vad han såg, var verkligen ägnat att försätta honom i den största förvåning. Ur mörkret kom nämligen blixtnabbt framilande en liten spenslig, haltande karl, svängde sin bössa och fällde med ett väl måttat kolvslag hövdingen till marken, varpå han hastigt drog honom med sig in i mörkret.

»Halte Frank!« sade Old Shatterhand förvånad.

»Ja, Frank!« instämde Old Firehand. »Den karlen är då för tokig! Vi måste skynda efter honom, så att han ej begår flera dumheter.«

De ilade bort efter den lille. Just som de kommo nära passets irrgång, ljöd alldeles s. 199 framför dem ett skott och strax därpå den lilles gäckande stämman: »Dumhuvud! Om du vill träffa mig, skall du väl inte skjuta på månen heller. Nu har du fått din beskärda del. God natt!«

Ett ljud som av ett tungt slag, och allt var tyst. De tre männen skyndade fram och stötte på den lille. »Vad har du här att göra?« sade Old Shatterhand nästan strängt. »Vem har gett dig tillåtelse att lämna ditt pass?«

»Tillåtelse!« svarade den lille käckt. »Jag behöver ingens tillåtelse; jag är, med förlov, min egen herre och fideikommissarie! Blott omsorgen om er har för resten jagat mig ur mitt lugna bo. Knappt voro ni borta, så blev det en olåt, som om alla onda andar sluppit lösas. Det kunde inte mina sensibla nerver hålla

ut med. Därför tog jag min bössa och smög mig bort utan att de andra märkte det. Då fick jag se den där hövdingen stå vid trädet styv som ett petrifikat. Det förargade mig, att han skulle stå där så lugn, fastän ni kanske voro i fara, och så gav jag honom en liten sinkadus. Och när jag så skulle ha honom med mig, så kom en röd krabat smygande och lade an på mig. Då slog jag till honom, så att hans kula for upp i de högre regionerna. Nu ligga de båda gynnarna där utan sans och förstånd och undra, vad de skola tänka om allt detta.«

Anförarnas missnöje dunstade bort inför den lilles »oomkullrunkeliga« godlynthet. Leende hjälpte de honom att föra de båda sanslösa indianerna i säkerhet, varpå dessa, liksom de andra fångarna, bundos och försågos med munkavlar. Därefter ställde sig Winnetou och Old Shatterhand vid »förhänget« för att iakttaga de röda.

Utahs återvände nu och som segrare. Ännu flera eldar tändes, och man genomsökte med facklor skogen för att leta reda på döda och sårade. Navajos hade, såsom sed är bland de röda, medtagit de sina.

Vid varje lik, man fann, upphävdes tjut av klagan och raseri. Flera personer saknades, och man antog, att de blivit fångade. Detsamma tänkte man också om de tre spårlöst försvunna hövdingarna. De två återstående anförarna framropade nu de förnämsta krigarna till en rådplägning, vid vilken högljudda vredgade tal höllos.

Winnetou kom då på den tanken att smyga sig fram för att möjligen få reda på, vad utahs beslutade. Det lyckades lätt för honom att utföra denna plan, då de röda trodde sig alldeles ensamma och höllo varje försiktighetsmått överflödigt; han fick alltså del av, vad de ämnade företaga. De döda skulle begravas samma natt; klagosångerna uppsköt man till läng-

re fram. Nu gällde det framför allt att befria de fångna hövdingarna. Detta var ännu mer av nöden, som man dagen därpå hade att vänta ankomsten av Winnetou och de vita. Då dessa ämnade sig upp till Silversjön, måste de nödvändigt och i alla händelser falla i utahs' händer. Man borde alltså bryta upp så fort som möjligt för att följa navajos' spår, och det bestämdes, att uppbrottet skulle ske, så snart dagen grydde.

Winnetou återvände nu långsamt och försiktigt till de vita. Under livligt samspråk gick tiden fort. Det var så mycket att berätta, att höra på och att skämta över. Halte Franks beredhet väckte allmän beundran; och alla uttalade sig berömmande därom. Lorden var till och med så förtjust, att han förärade honom sitt ena praktgevär. Frank blev oändligt glad över gåvan, och hans tacksamhet fortfor länge att flöda ut i talesätt, som betänkligt retade de övrigas skrattmuskler. Lyckligtvis var det så mörkt, att han ej kunde urskilja sina kamraters ansikten.

Då den kommande dagen skulle medföra betydande ansträngningar, blevo vakterna nu avlösta, och man lade sig för att sova. Vilan blev dock ej lång, ty redan vid dagens första gryning, då indianernas uppbrott skedde under bråk och larm, var man åter på benen.

Sedan allt ånyo blivit lugnt ute i dalen, smög apachen sig ut för att rekognoscera. Han återkom med underrättelsen, att ej en enda utah längre syntes till. Man kunde alltså lämna gömstället och tåga ut i dalen. I närheten av indianernas förra lägerplats påträffades några döda hästar, som fallit under striden. De röda hade låtit dem ligga; men de vita voro klokare. Vägen till Silversjön förde, om man ville undvika utahs, genom öde trakter, där all växtlighet och således även villebråd saknades. Hästarna kommo alltså väl till pass. Västmannen

är ej så nogräknad; han nöjer sig med hästkött, om intet annat står till buds. Man tog alltså de bästa styckena, fördelade dem och tände några eldar, vid vilka var och en stekte sin andel för att konservera den.

Detta var ingen tidsspillan, då man ej genast vågade följa de röda. Under tiden betade hästarna på den saftiga gräsmattan. Fångarna hade nu befriats från munkavlarna och kunde åter tala. »Gula solen« var den förste av dem, som bröt tystnaden, i det han vände sig till Old Shatterhand och sade: »Vem av er var det, som slog mig till marken? Hur kunde ni våga taga mig till fånga, då vi ej ha gjort er något?«

»Jag är Shatterhand, och min arm var det, som slog dig till marken för att göra dig oskadlig.«

»Vill du påstå, att jag vill skada dig?«

»Ja.«

»Det är lögn.«

»Försök icke att bedraga oss. Jag vet allt. Ni ämnade döda oss, fast vi rökt fredspipan med utahs. Yampas ha skickat bud till er och ha därpå själva kommit. Jag tror ej ett enda av dina ord.«

Hövdingen vände bort ansiktet och teg. I hans ställe tog den krigare till ordet, vilken Halte Frank på vägen till gömstället slagit till marken: »Utahs ha grävt upp stridsyxan mot blekansiktena. Ni äro berömda krigare och frukta dem ej. Men vet du, att navajos ha dragit ut för att hjälpa de vita?«

»Ja,« svarade Old Shatterhand.

»Navajos äro apacher, och detta folks mest berömda hövding, Winnetou, är er vän, han befinner sig här. Varför slå ni då till marken en navajos' krigare och binda honom? Jag är en navajo.«

»Varför påträffade vi dig då hos utahs?«

»Emedan jag ville hämnas. Min broder kämpade vid min sida och blev dödad av en av

dessa hundars hövding. Jag förde hans kropp i säkerhet och återvände för att hämnas. En hövding hade dödat min broder; en hövding måste därför giva mig sin skalp. Jag visste, att en sådan kvarstannat i dalen, och ämnade uppsöka honom. Då kommo två män i min väg, en död och en levande. Denne senare märkte mig; jag var förrådd och måste skjuta honom; men han var mig för snabb och slog mig till marken. Det övriga känna ni. Ropa Winnetou! Han skall intyga, att jag är en navajo.«

»Jag tror dig; du är en navajo och skall bli fri.«

Det gällde nu först och främst att besiktiga de mördade vita, vilka erbjödo en anblick, vars beskrivning är bäst att förbigå. Tramps hade skördat vad och såsom de sått; de hade dött under ohyggliga kval. Röde Cornel hängde vid tortyrpålen med huvudet nedåt. Han var, liksom sina kamrater, berövad alla sina kläder.

»Om vi dock hade kommit tidigare,« sade Old Firehand, »så att vi kunnat hindra de uslingarnas ohyggliga död. Och papperet sedan, teckningen, som Cornel bar på sig? Den behövde vi. Och nu är den förlorad! Den där gamle hövdingen Ithatschi-tabli, av vilken Engel fick den, är också död.«

»Ni glömmar,« inföll Watson, arbetsförmannen, »att denne hövding hade en son och sonson, de båda Björnarna, vilka då ej voro närvarande, men som dock egentligen bodde vid Silversjön. Kanske äro de ännu där uppe, så att vi genom dem kunna få del av hemligheten.«

»De båda Björnarna?« upprepade Old Firehand. »Blixt och dunder! Hur har jag kunnat låta detta undgå mig? Att jag ej genast tänkte på de båda tonkawas, som voro med oss på ångbåten! Nintropan-Hauey och Nintropan-Homosch, Stora och Lilla Björnen, så heta de ju! Det är ju förträffligt; ty då ha vi allt hopp

om att av dem kunna få den önskade teckningen. Tyvärr pågår strid där uppe, och utahs befinna sig mellan oss och sjön. Det blir ej lätt för oss att bryta oss igenom.«

»Det behöva vi ej heller,« svarade Winnetou, »ty jag känner en väg, som ännu ej beträtts av någon vit eller någon utah. Den är visserligen mycket besvärlig, men om vi genast bryta upp, skola vi hinna fram före utahs och navajos.«

»Då skola vi raska på. Vi ha ej att göra något mera här än att begrava de vita. Det är snart gjort, om vi lägga dem bredvid varandra och betäcka dem med stenar. Sedan böra vi genast ge oss i väg.«

8

Åttonde kapitlet.

s. 202 ETT NATURSCENERI av storslagen skönhet utbredde sig för de vitas blickar, då de efter några dagar närmade sig målet för sin mödosamma färd. De redo genom en långsamt uppåtstigande cannon, vilken på båda sidor begränsades av väldiga klippmassor, lysande i en färgglans, som nästan bländade ögat.

Old Firehand, Shatterhand och Winnetou redo främst. Den förstnämnde ägnade vägens omgivningarna en oavlätlig uppmärksamhet. Plötsligt höll han in sin häst vid ett ställe, där två väldiga klippelare reste sig i höjden, lutande sig mot varandra, och bildade ett mellanrum, som vid mynningen knappt tio fot brett, tycktes smalna av inåt. Han betraktade stället med prövande blickar och sade: »Här måste det vara, som jag kom ut, sedan jag upptäckt ådran!«

»Fortsätter då klyftan? Det ser ut, som om den snart toge slut!«

»Skall se efter. Det är möjligt, att jag missar dig.«

Han ämnade stiga av hästen; men apachen styrde sin häst mot passet och sade på sitt lugna, säkra sätt: »Mina bröder må följa mig, ty här börjar en väg, som skall betydligt förkorta vår färd. Denna klyfta blir först allt trängre. Sedan vidgar den sig och utmynnar slutligen i en bergsslätt med skarp stigning. Vid övre kan-

ten av denna slätt stupar bergväggen lodrätt ned i djupet i en rund, vid kittel, från vilken en smal, slingrande hålväg leder ut i Silversjöns dal.«

»Det stämmer, det stämmer! Har du varit i kitteln och har du där funnit något märkvärdigt?«

»Det är intet att finna, intet vatten, intet gräs, intet villebråd.«

»Så mycket vill jag bevisa dig, att man dock kan finna något där, något mycket, mycket värdefullare än vatten och gräs. Där finns ej blott silver, utan också guld. Denna bergskittel är det, för vars skull jag företagit hela färden. Framåt, här vika vi av!«

Efter ungefär en timmes ritt nådde ryttarna sluttningens högsta punkt, och nu utbredde sig framför dem en milsvid bergsslätt, i vars förgrund låg insänkt den djupa kittel, om vilken Firehand och Winnetou talat.

Nu bar det av utför branten. Då de kommit ned i djupet, ville Old Firehand visa sina följeslagare sitt fynd; men som utahs ej borde få veta något därom, förde man in dem ett stycke i den redan omnämnda hålväg, som ledde till Silversjöns dal, och några rafters stannade jämte navajon hos dem för att bevaka dem. Kittelns diameter var minst en engelsk mil. Dess botten var betäckt av djup sand med sto-

s. 203

ra stenar här och där. Det rådde stor spänning i de vitas skara. Allas ögon voro förväntansfullt riktade på de båda män, vilkas närvaro här hade mest att betyda, nämligen Old Firehand, som skulle angiva det ställe, där ådran fanns, och Butler, ingenjören, som hade att bedöma fyndets värde och möjligheten av att tillgodogöra sig detsamma. Old Firehand styrde sina steg mot ett ställe av klippväggen och drog ut några löst sittande stenar. Nu visade sig en spricka, som varit tillsluten av dessa stenar. Han sträckte in handen och sade därvid: »Av vad jag här fann, har jag medtagit och låtit undersöka ett prov. Får jag nu också höra er mening därom?»

Då han drog tillbaka handen, höll han i densamma ett vitt, i brunt skiftande, strimmigt föremål, som han räckte åt ingenjören. Knappt hade denne kastat en blick därpå, förrän han utropade: »Sannerligen! Det är ju rent, gediget silver! Och det har alltid funnits i denna klyfta?»

»Ja, hela klyftan är fylld därmed. Den tycktes sträcka sig djupt in i berget och vara mycket rik på malm.»

»Då kan jag garantera en utomordentligt rik avkastning. Antagligen finnes det många flera sådana klyftor och remnor, fyllda med värdefull malm. Old Firehand, här ligga miljoner, och som upptäckare är ni en rik, en stenrik man!»

»Upptäckaren endast? Ni skola alla dela vinsten. Jag är upptäckaren. Butler, ingenjören, och de andra hjälpa till vid arbetet. För denskull har jag medtagit dem. De villkor, under vilka vi skola samarbeta, och den vinst, som skall tillfalla varje enskild, skola vi närmare bestämma.»

Dessa ord uppväckte ett allmänt jubel, som aldrig tycktes vilja ta slut. Old Firehand förde nu också sina följeslagare till silvermalms-

gången. Det var antagligt, att denna ej var den enda. De flesta av männen visade lust att genast på stället göra vidare undersökningar, då Old Shatterhand varnande sade: »Inte så bråttom, kamrater! Vi äro ju icke ensamma här uppe! Navajon, som medföljer oss, känner noga till de sinas återtågslinje. Han har beräknat, att de komma att inträffa vid sjön blott några timmar senare än vi, och strax efter dem följa antagligen utahs. Vi ha alltså ingen tid att förlora.»

Sällskapet steg nu åter till häst och fortsatte den avbrutna färden. De hade ridit ungefär två timmar, då den forna strömbädden plötsligt bredde ut sig och bildade en av klippor inramad öppen plats, i vars mitt låg ett stillastående vatten, omkring vilket växte ymnigt med gräs. Ryttarna stego av för att låta hästarna beta och dricka, medan de själva, sittande i skilda grupper, livligt samspråkade om de rikedomar, de i framtiden hoppades komma i besittning av. Ingenjören, som ägnat den tillryggalagda vägen en noggrann uppmärksamhet, yttrade sig över densamma: »Vad jag hittills sett, har i högsta grad tillfredsställt mig. I hålvägen finns rum, icke blott för vattenledning, utan ock för transport av alla de föremål, vi kunna behöva. Jag tror — —»

Han avbröt sig tvärt och utropade, sedan han häpen sett sig omkring: »Men Ellen! Var är Ellen? Hon finns ej här?»

Flickan, som på flera dagar ej förrän här sett gräs och blommor, hade ivrigt börjat plocka därav. Hon gick småsjungande längre och längre in, tills passet gjorde en krök. Hon kom då att tänka på, att hon ej borde avlägsna sig så långt ifrån de övriga, och ämnade just vända tillbaka, då plötsligt tre beväpnade indianer trädde fram om hörnet. Flickan stannade som förstenad, ville ropa på hjälp, men fick ej fram ett ljud. Knappt fingo männen syn på henne,

förrän två av dem kastade sig över henne. Den ene satte handen för hennes mun; den andre riktade kniven mot hennes hjärta och sade hotande på bruten engelska: »Tyst, eljest dödar jag dig!«

Den tredje indianen smög sig ett stycke framåt för att se efter, vilka den vita flickan tillhörde, ty det föll ju av sig självt, att hon ej var ensam. Han återvände efter ett par minuter och tillvisade sina kamrater några ord, som Ellen ej förstod, varefter de förde henne med sig in mellan buskarna fram till träden, där några indianer sutto, vilka sprungo upp, då de sågo sina kamrater komma med flickan.

Ellen förstod ej ett ord, av vad som sades; men av de hotfulla blickar, som riktades på henne, förstod hon, att hon var i stor fara. Då kom hon att tänka på det t o t e m, »Lilla Björnen« gett henne på skeppet. Hon drog fram den snodd, varpå detta totem hängde, lösgjorde det och räckte det åt den indian, vilken hon för hans grymma utseendes skull ansåg som den farligaste.

»Nintropan-Homosch,« sade hon därvid, ty hon hade flera gånger hört, att »Lilla Björnen« på sitt språk kallades så.

Den röde vecklade ut läderbiten, betraktade tecknen, utstötte ett rop av övrraskning och räckte den åt den närmaste indianen. Den gick ur hand i hand. Ansiktena blevo vänligare, och den, som förut tilltalat Ellen, frågade henne: »Vem — giva — dig?«

»Nintropan-Homosch,« svarade hon.

»Varest?«

»På skeppet.«

»På Arkansas?«

»Vara riktigt. Nintropan-Homosch varit på Arkansas. Vilka — män — där?« Han pekade mot hålvägen.

»Winnetou, Old Firehand, Old Shatterhand.«

»Uff!« ropade han, och »uff!« ropade också de övriga. Han ämnade fråga vidare, men då prasslade det i buskarna, och med de tre just nämnda männen i spetsen bröto de vita fram och bildade ögonblickligen en krets omkring indianerna. Winnetou hade upptäckt deras spår, och man hade genast följt dessa. De röda gjorde intet försök att försvara sig, ty de visste, att blekansiktena ej skulle göra dem något ont. Då spejaren fick syn på Winnetou, utropade han: »Apachernas store hövding! Den vita flicka äger 'Lilla Björnens' totem och är alltså vår vän. Vi togo henne med oss, emedan vi ej visste, om de män, hon tillhörde, voro våra vänner eller fiender.«

»Ni äro timbabatscher. Vilken hövding anför er?«

»Tschia-nitsas.«

Detta ord betyder »Långa Örat«. Naturligtvis var denne man beryktad för sin skarpa hörsel. »Var är han?« frågade Winnetou vidare.

»Vid sjön, och även Stora och Lilla Björnen äro där.«

»För oss till dem!«

Just nu kommo några rafters med hästarna och fångarna ut ur hålvägen. Man steg till häst, och timbabatscherna tjänstgjorde som vägvisare. Det gick nu uppför bergslutningen och in mellan träden. Därpå sänkte sig marken ånyo, och snart framskimrade vatten.

»Silversjön,« sade Old Shatterhand. »Så äro vi nu äntligen vid målet.«

Det sceneri, som nu utbredde sig för ryttarnas ögon, var i sanning storartat. Höga klippbastioner, lysande i alla regnbågens färger, inneslöto en stor dal. Bakom dessa bastioner uppstego mot himlen nya och åter nya bergjättar, den ena högre än den andra. Men dessa klippor voro ej kala. I deras talrika klyftor och remnor växte träd och buskar, djupare nedåt sjön övergick växtligheten i en tät skog,

som endast närmast stranden lämnade fri en smal gräsremsa. I sjöns mitt låg en grön ö med en egendomlig, gammal byggnad, som tycktes härleda sig från den tid, då de nuvarande indianerna ännu ej undanträngt urinvånarna. På den gräsbevuxna strandremsan lågo flera hydor, i vars närhet några kanoter voro bundna vid stranden.

s. 206

I och bredvid hyddorna lågo indianer, de nämnda timbabatscherna. Då de sågo de vita komma, uppstod oro bland dem; men så snart de märkte sina kamrater i spetsen av tåget, lugnade de sig.

Just som de vita uppnådde hyddorna, trädde två manliga gestalter fram ur byggnaden borta på ön. Apachen höll handen för munnen och ropade ditöver: »Nintropan-Hauey! Winnetou är kommen!«

Ett svarsrop hördes därifrån, och man såg de båda männen stiga i en kanot och ro emot stranden. Det var de båda »Björnarna«, far och son. Då »Stora Björnen« stigit ur båten, räckte han Winnetou handen och sade: »Apachernas stora hövding är överallt, och vart han kommer, gläder han hjärtan. Jag hälsar välkommen även Old Shatterhand och Old Firehand!«

Då han fick se tant Droll, flög ett leende över hans ansikte, och han sade, i det han räckte honom handen: »Min vite broder är en tapper man; han dödade pantern, och jag hälsar honom välkommen!«

Så gick han från man till man. Hans son var ännu för ung för att våga räkna sig jämnställd med krigarna och jägarna; att tala med Ellen var honom dock tillåtet. Han närmade sig henne, bugade sig och sade på bruten engelska: »Lilla Björnen har knappt hållit för möjligt, att han skulle få återse den vita missen. Vad är er resas mål?«

»Vi ämna oss ej längre än till Silversjön,« svarade hon.

Ett glädjeskimmer drog över hans ansikte. »Missen skall alltså dröja här någon tid?«

»Ja.«

»Då ber jag att alltid få vara med henne. Hon skall lära känna alla träd, plantor och blommor. Vi skola fiska på sjön och jaga i skogen; men jag måste alltid vara i hennes närhet, ty det finnas vilda djur och fientliga människor. Vill den vita missen tillåta mig det?«

»Mycket gärna. Jag skall känna mig trygg med dig i min närhet, och jag gläder mig åt, att du är här.« Hon räckte honom handen, och sannerligen, han förde den till sina läppar och gjorde därvid en bugning som en riktig gentleman!

Timbabatschernas hövding hade hittills stolt suttit kvar i sin hydda och kom först nu långsamt fram. Han var en mörklagd man med långa armar och ben, som gävo honom något orangunartat¹ i utseendet. Tant Droll gick fram till honom och sade: »Varför träder 'Långa Örat' ej närmare? Vill den berömde krigaren ej hälsa blekansiktetena välkomna?«

Hövdingen brummade för sig själv några obegripliga ord på sitt språk, men tant Droll slog honom på axeln och ropade: »Tala engelska, gamle gosse! Jag vet, att du kan tala en ganska dräglig engelska.«

»N o !« ljög hövdingen.

»Inte! Känner du mig?«

»No!«

»Tig med ditt 'no'! Jag kan bevisa dig det. Vi voro tre vita och elva röda i Fort Defience. Vi hade spelat kort och druckit en smula. Men de röda drucko mer än de vita; snart somnade de och sovo hela förmiddagen och natten. Kommer du ihåg det?«

s. 207

¹Här menas *orangutangaktigt*, *orangutanglikt*, *orangutangartat*, d.v.s. likt apan *orangutang*. I tyska utgåvor står på motsv. ställen *Orang-Utangähnliches* eller *Orang-Utan-Ähnliches*. (Anm. år 2002.)

»No!«

»Gott! Men förstå mig, tycks du ändock göra, och därför fortsätter jag. Vi vita lade oss för att sova bredvid indianerna. När vi vaknade, voro de röda borta. Och med dem hade även mitt gevär och min kulpung försvunnit. På bösspipan hade jag låtit ingravera ett T.D., Tant Droll. Underbart nog finnas just dessa bokstäver här på ditt gevär. Vet du kanske, hur de ha kommit dit?«

»N o !«

»Och min kulpung var stickad med pärlor och också försedd med T.D. Och nu har jag till min innerliga förnöjelse märkt, att din väska bär just dessa bokstäver. Kan du förklara, hur det kommer sig?«

»N o ?«

»Då vet jag det så mycket bättre! En hövding bär endast saker, som han vunnit i strid; stulna föremål föraktar han. Jag vill befria dig från dem.« I ett nu hade han ryckt geväret ur den rödes hand och väskan från hans gördel och vänt sig bort från honom. Men indianen var blixtnabbt efter honom och skrek på tämligen god engelska: »Giv hit! Den där bössan och väskan äro mina!«

»N o !«

»Du är en tjuv!«

Då drog den röde sin kniv. Men Droll gav till ett muntert skratt och ropade: »Skulle man kunnat tro så löjligt, som att jag kallas för tjuv, för att jag tagit mina egna saker! Nej, gamle gosse, det strida vi inte om! Du är 'Långa Örat'; jag känner dig. Men du skulle med ännu större rätt kunna kallas 'Långa Fingret'. Erkänn sanningen, och du skall få behålla, vad du tagit; jag har för länge sedan ersatt förlusten. Svara alltså uppriktigt: Känner du mig, och var du med mig i Fort Defience?«

»Y e s !«

»Och försvann med mitt gevär och min väska?«

»Y e s !«

»Gott! Här har du dem tillbaka. Här är också min hand. Vi skola vara vänner; men tala engelska skall du, och ljuga får du inte!« Han räckte den röde bössan och väskan och skakade hand med honom.

Indianen förändrade ej en min, men sade i vänlig ton: »Min vite broder är min vän; och jag älskar honom!«

»Ja, hjärtebarn; jag älskar dig också! Det kommer du snart att märka, ty hade vi ej kommit, skulle ni högst sannolikt förlorat era skalper. Dem skulle utahs ha tagit.«

»Utahs! De komma ej.«

»Jo. Navajos ha blivit slagna av dem; utahs förfölja de slagna och komma kanske redan i dag hit.«

»Uff!« ropade 'Långa Örat' i häpen ton.

»Ja,« tog Winnetou till ordet, såsom den där s. 208 bäst kände till Silversjöns omgivning; »vi skola utförligt berätta allt, men först måste vi försäkra oss om, att fienderna ej överraska oss. De kunna när som helst vara här. Femtio timbabatschkrigare skola genast rida in i cannon; med dem följa Humpley-Bill, Gunstick-Uncle, Frank och Droll. De rida till det ställe, där cannon smalnar till, och intar en fast ställning bakom klipporna. Så fort fienderna nalkas, må de sända bud efter oss och bispringa våra vänner.«

Snart voro de femtio timbabatscherna jämte de fyra vita redo till avfärd. »Lilla Björnen« bad sin fader om tillåtelse att medfölja dem, vilket beviljades honom.

Sedan ryttarna färdats tre kvarts timme, utvidgade sig cannon plötsligt till sin dubbla bredd; dess väggar voro här icke endast upp- till, utan också nedtill försedda med remnor och klyftor. Det såg nästan ut, som klippor-

na stodo på pelare, vilka bildade valvgångar. »Här skola vi stanna,« sade Lilla Björnen. »Här finnas hålor och gångar, i vilka vi kunna gömma oss.« Han avbröt sig för att lyssna. Hans skarpa öra hade uppfattat ett ljud. Också de andra hörde det. Det lät som en uttröttad hästs snavande i rullstenspasset. Snart blev en ensam ryttare synlig, en navajo, vilkens häst knappt mer förmådde röra sig. Mannen tycktes sårad, ty hans dräkt var fläckad av blod.

Lilla Björnen lämnade sitt gömställe och trädde fram. Navajon höll in sin häst och sporde glatt: »Uff! Min unge broder! Ha de väntade navajokrigarna kommit?«

»Ännu ej!«

»Då äro vi förlorade! Vi överföllu utahs i Hjortdalen; men våra hövdingar förlorade förståndet, och vi blevo slagna. Vi flydde; utahs förföljde oss; de voro talrikare än vi; likväl skulle vi möjligen kunnat hålla stånd; men tidigt i dag anlände till dem en ny, stor trupp. De äro nu fyra gånger så starka som vi.«

»Uff! Så äro alla nedgjorda?«

»Nästan. Tio bösskott härifrån rasar kampen. Jag avsändes att hämta hjälp från sjön, ty vi trodde, att de väntade krigarna redan kommit. Nu äro vi förlorade!«

»Ännu ej. Stig av och vila dig! Hjälp skall komma! En timbatschkrigare rider genast till Silversjön och hämtar hjälp; tre andra stanna här med hästarna, och vi övriga skynda till navajos' bistånd. Framåt!«

Detta förslag blev gillat och sattes genast i verket. De fyra vita, med den käcke Lilla Björnen i spetsen, ilade jämte timbatscherna framåt så hastigt, den dåliga vägen tillät. Om en stund hörde de de kämpandes skrik, och snart därefter fingo de dem själva i sikte.

Det visade sig snart, vad fyra skickliga skyttar förmå med sina gevär. Varje skott träffade sin man. De av utahs, som ägde gevär, siktade

nu ej längre på navajos, utan på de vita. Därigenom fingo de förra andrum.

Snart veko utahs tillbaka med undantag av dem, som hade gevär, men deras kulor nådde ej långt, och de vågade ej tränga fram. Då ropade Frank till Lilla Björnen: »Vi fem hålla stånd. Navajos må draga sig undan bakom oss. Säg dem det!«

De vita med navajos retirerade nu ett stycke. Utahs ryckte småningom efter. Då de vita kommit i närheten av det ställe, där de förut varit gömda, stannade de. Det gällde nu att hastigt draga sig in i klyftorna och djupningarna; Lilla Björnen tjänstgjorde som tolk — — en allmän, plötslig reträtt, och alla voro försvunna. De befunno sig nu i säkerhet, ty här gavs skydd för varje skott, under det utahs ej kunde gömma sig. Om nu endast den väntade hjälpen snart kom, kunde man med gott mod motse stridens utgång.

Och denna hjälp var redan på väg. Winnetou hade meddelat Stora Björnen, vad som skett. Denne sade då: »Jag varnade navajos. Jag rådde dem att vänta, tills alla deras krigare hunnit samlas. Men de trodde, att utahs ännu ej hunnit förenas, och ville tillintetgöra deras trupper den ena efter den andra. De ha nu själva råkat ut för det öde, de tänkte bereda fienderna.«

»Hur är det? Komma utahs att behandla dig som fiende?«

»Ja.«

»Så befinner du dig i den största fara.«

»Nej. Jag fruktar ej för tusen utahs.«

»Det förstår jag ej.«

»Jag behöver endast lyfta min hand, och de äro förlorade. Inom ett ögonblick äro de dödade. Detta kan du ej förstå. Blekansiktena äro kloka män, men på en sådan tanke kan dock ingen av er komma.«

Han sade detta i stolt ton. Old Shatterhands blick svävade över sjön, bort emot bergen, och

därpå svarade han: »Vi vita kunna ej hysa sådana tankar, emedan vi äro kristna och sky massmord; men vi äro nog kloka att kunna blicka in i era själar. Skall jag förråda din hemlighet?»

»Du förråder den ej, ty du kan omöjligt träffa det riktiga. Det är ett förhållande, som blott två personer känna, jag och min son.»

»Och jag! Du dödar inom några få ögonblick tusen utahs? Detta kan ske varken genom kniv, gevär eller något slags vapen. Nåväl! Det måste alltså vara en naturkraft med i spelet. Det sker genom vattnet!«

»Dina tankar äro goda och kloka. Längre kommer du dock ej!«

»Vi skola se! Var finnes nog vatten att döda så många! I sjön. Skola dessa människor själva gå i sjön? Nej. Alltså måste sjön gå till dem; den måste plötsligt utgjuta sitt vatten i cannon. Hur är detta möjligt? Det ligger ju en hög, stark damm däremellan! Nåväl, denna damm har ej alltid funnits; den är byggd och försedd med en inrättning, genom vilken den plötsligt öppnas, så att den uttorkade cannon inom ett ögonblick förvandlas till en brusande ström. Har jag gissat rätt?»

Trots det lugn, en indian, och i synnerhet en hövding, i alla lägen lärt sig att visa, sprang Stora Björnen häftigt upp och ropade: »Herre, du är allvetande! Ja, jag kan öppna dammen, jag kan dränka alla de utahs, som befinna sig i cannon. Skall jag göra det, om de komma?»

»Nej, för Guds skull! Det finns andra medel att betvinga dem. Vi ha ju gisslan där borta i gräset, utahs' mest berömda hövdingar.»

»Då måste vi föra fångarna i säkerhet.»

De fördes med några timbabatschers tillhjälp ned till den vid stranden liggande kano- ten och över till ön. Old Shatterhand, Firehand och Winnetou följde med. Öns byggnad bestod av en jordväning, som genom en mur av-

delades i två rum. I det ena stod eldstaden, och det andra, som bildade boningsrummet, var utomordentligt torftigt inrett; en hängmatta och en primitiv bädd, det var allt.

Stora Björnen sköt bädden åt sidan, och nu visade sig under den en fyrkantig öppning, varifrån en trädstam, på vilken uthuggits ett slags trappsteg, ledde nedåt. Hövdingen steg ned därpå, följd av Old Shatterhand. Genom öppningen föll så pass med ljus in i det nedanför belägna källarrummet, att denne senare lätt kunde orientera sig. Rummet var större än kammaren ovanför; det sträckte sig längre åt trädgårdssidan. Dess motsatta sida var tillsluten av en mur. Då jägaren knackade därpå, lät det tunt och ihåligt. Det fanns alltså bakom denna källare ännu en, som låg under spiselrummet. Och dock hade i detta senare ej syntts någon lucka på golvet. De båda männen stego åter upp. Under takåsen hängde på stänger stora stycken torkat och rökt kött. Man förde detta till kanoten och rodde därpå över till stranden. Just som man nådde land, visade sig på en löddrig häst budet, som skulle hämta hjälp. Alla grepo genast till vapen och ilade till hästarna.

Ellen kunde naturligtvis ej följa med, och som hon icke kunde lämnas utan skydd, beslöt hennes far att stanna hos henne. Han erhöll av Stora Björnen rådet att med henne ro över till ön, såsom varande den plats, där de voro bäst i säkerhet.

De övriga satte nu av i galopp, och snart påträffade de sina kamraters hästar. Framför dem ljödo skott. De stego av, delade sig åt höger och vänster och nådde, utan att bli bemärkta av utahs, de söndersplittrade klippartier, som tjänade deras vänner till betäckning.

Utahs trodde sig fortfarande endast ha att göra med de fiender, de sett. Från sina göm-

ställen sågo de vita, att utahs samlade sig till anfall. Man gjorde sig beredd att mottaga dem.

Plötsligt ljud ett skallande tjut, och utahs trängde framåt. Några gevärssalvor från cannons båda sidor, och de veko tillbaka, lämnade efter sig döda och sårade. Då Old Shatterhand, som stått bakom en klippelare, såg huru timbabatscherna nu rusade fram för att skalpera de fallna, sprang han också fram och ropade: »Halt! Låt dem ligga!«

»Varför det? Deras skalper tillhöra oss!« svarade Långa Örat.

s. 211

Vid dessa ord drog han sin kniv och bockade sig ned för att skalpera en av de sårade. I nästa ögonblick stod Old Shatterhand bredvid honom, riktade revolvern mot hans huvud och sade hotande: »Låt bli, eller jag skjuter ned dig!«

Hövdingen drog sig brummande tillbaka, och hans folk följde exemplet. Då hördes från den plats, där de tillbakaslagna utahs åter samlats, ett förfärat skri. Medan jägaren stod mellan timbabatscherna, hade de ej kunnat se honom; nu då han ensam befann sig ute i det fria, igenkände de honom, och man hörde dem ropa: »Old Shatterhand! Trollbössan, trollgeväret!«

Att denne man kunde befinna sig här, var dem oförklarligt och verkade djupt nedslående på deras förut sjunkna mod. Jägaren skred långsamt fram emot dem och ropade, då han kommit inom hörhåll: »Hämta era döda och sårade! Vi skänka er dem.«

En av anförarna trädde fram och svarade: »Talar du sanning?«

»Old Shatterhand ljuger aldrig.«

De stannade tvekande; han närmade sig dem och frågade: »Huru många hövdingar finnas bland er?«

»Fyra.«

»Vilken är den förnämste av dem?«

»Nanap Varrenton (Den Gamla Åskan).«

»Säg honom, att jag vill tala med honom. Vi skola gå varandra till mötes på halva vägen. Vapnen taga vi ej med oss.«

De framförde budskapet och gävo till svar: »Han skall komma jämte de tre andra hövdingarna.«

Snart närmade sig dessa fyra från den ena och Old Shatterhand jämte Firehand och Winnetou från den andra sidan. Då de möttes, hälsade de varandra med högtidliga huvudböjningar och satte sig. En lång stund blickade de båda partierna tysta på varandra; slutligen förlorade Gamla Åskan tålmodet och beslöt tala. Han reste sig upp och sade med stor värdighet: »Då den vidsträckta jorden ännu tillhörde den store Manitous söner, och det ej hos oss fanns några blekansikten — — då — —«

»Då kunde ni hålla tal, så långa som det behagade er,« inföll Old Shatterhand. »Men blekansiktena tycka om att fatta sig kort, och detta vilja vi nu göra. Och som det är jag, som låtit kalla dig, så är jag den, som först skall tala för att säga dig, vad jag vill.« Detta var en skarp tillrättavisning, och på hövdingens förvånade och vredgade blick syntes, att den sårade. Han behärskade sig dock och teg. Old Shatterhand fortfor: »Ni ha blivit svårt kränkta; men ni får därför ej hämnas på de oskyldiga. Upprepade gånger ha våra liv stått på spel. Hade det berott endast på er, skulle vi länge sedan dött vid tortyrpålen, som blekansiktena i Hjortdalen.«

»Vad veta ni därom?«

»Vi voro där, mitt ibland er. Vi hörde, varom utahs talade, och sågo allt, vad de gjorde.«

»Det är omöjligt; det är ej sant.«

s. 212

»Du vet, att jag ej ljuger. Vi ha de utahhövdingar, som voro därstädes, i våra händer.

»Var äro de?«

»I vårt våld, väl gömda. Betänk, vilka vi dessutom ha hos oss! Det är idel hövdingar och tappra krigare. Ingå fred med navajos och timbabatschernerna, så skola vi utlämna fångarna! Övertänk mitt förslag! Det är bättre för er, att utverka frihet åt dessa anförare, än att döda ännu hundra eller tvåhundra fiender. Nu stå vi, femtio vita krigare, emot er. Jag säger dig, om du ej ingår på mitt förslag, skola få av er återse sin hemorts wigwams!«

Man såg, att dessa ord ej förfelade att göra intryck på Gamla Åskan. Han blickade dystert framför sig ned på marken, utan att säga ett ord. Då reste sig Old Firehand, räta- de långsamt på sin jättelika gestalt och sade: »P s h a w ! Varför spilla så många ord, då vi ha vapen; Gamla Åskan må fort säga oss, om man önskar krig eller fred, och vi skola be- handla honom därefter; liv eller död!«

Hövdingen svarade: »Så hastigt kunna vi ej bestämma oss. Vi måste först tala med våra krigare.« Han reste sig, böjde lätt på huvudet och avlägsnade sig; de tre andra följde honom.

»Nu äro vi inte klokare än förut!« sade Old Firehand förargad.

»Min broder har talat för vredgat,« sade Winnetou på sitt milda, lugna sätt. »Han skulle ha låtit Old Shatterhand fortsätta. Gamla Ås- kan var nära att giva efter.«

Firehand tycktes inse sanningen av denna förebråelse, ty han svarade intet. Långa Örat mottog dem med frågan: »Det var fyra utahs. Varför gingo ni endast tre? Även jag är en höv- ding och borde således ha deltagit i rådpläg- ningen.«

»Onödiga ord talade ändå; vi behövde ej en fjärde!«

Långa Örat teg; men man såg, att han blev ond. Han befann sig vid dåligt lynne. Droll ha- de gäckats med honom, utan att han vågat vi- sa sin vrede däröver. Så hade också Old Shat-

terhand i hans krigares närvaro hindrat ho- nom från att skalpera utahs och därigenom svårt förolämpat honom. Och slutligen nu det- ta. Vreden fick allt mera makt med hans sinne.

Det började skymma och natten föll på. Det var ej troligt, att utahs skulle våga ett angrepp, men dock måste försiktighetsmått träffas. Man måste utställa vakter! Långa Örat erbjöd sig att med sitt folk övertaga dessa, vilket ej kunde nekas honom.

Hövdingen jämte fem man bildade nu en linje tvärs över cannon. Långa Örat befann sig ytterst på högra flygeln. Old Shatterhand lade sig ned på marken och kröp framåt för att be- speja utahs. Detta lyckades honom också full- ständig, ehuru de utställt tre vakter.

Långa Örat hade lagt märke till hans rekog- noscering. Det förargade honom, att man ej åt honom anförtrott detta. Grollet växte inom ho- nom. Han önskade visa dessa vita, att han var en person, som man ej fick förbise. Tänk, om fienden förde något i skölden, och det kunde lyckas honom att utspeja detta! Denna tanke lämnade honom ingen ro, och slutligen fatta- de han ett beslut. Han kröp framåt, längre och längre. Men det var ej så lätt, som han före- ställt sig, ty stengruset rörde sig under hans långa lemmar. Han ökade sin försiktighet, men förgäves! Nu rullade ånyo en sten under ho- nom — bredvid honom dök en mörk gestalt upp, så ännu en framför honom; två kraftiga händer klämde om hans strupe; två andra hän- der grepo honom om livet; han förlorade med- vetandet. Då han åter kom till sans, låg han mellan två män, vilka höllo sina knivspetsar mot hans bröst. Han var fångslad och munnen tillstoppad med en kavle. Då han försökte gö- ra en rörelse, sade den ene av männen: »Vi ha' igenkänt Långa Örat. Jag är Gamla Åskan. Om Långa Örat är klok, skall intet ont hända ho- nom; men är han oklok, skall han dö.«

Den fångne hövdingen beslöt inom sig att rädda sitt liv, skulle det ock ske genom förräderi. Han kände sig helt tillfredsställd vid tanken, att han nu kanske skulle få tillfälle att på de stolta vita hämnas sin förmenta skymf.

Gamla Åskan fortfor: »Långa Örat må med en nick ge till känna, om han vill tala sakta, ifall han befrias från kavlen.«

Fången nickade, och Gamla Åskan sade, i det han tog bort kavlen: »Vill du bli vår bundsförvant, skall allt tillgivas dig, och du skall få del av vårt byte. Svara mig.«

Byte! Vid detta ord fick timbabatschen en storartad, fångslände tanke. Han hade lyssnat till ett samtal mellan Stora och Lilla Björnen, angående skatten, vilket han kom ihåg ord för ord. Byte! Ja, byte skulle vinnas! Från detta ögonblick var han med liv och själ Utahs' sak tillgiven.

»Jag hatar och föraktar dessa vita,« svara-
de han. »Om du hjälper mig, skola vi förgöra dem.«

»Det lovar jag dig. Varför har du hittills varit min fiende?«

»Emedan jag ej visste, vad jag nu vet. Blekansiktena ha grymt förolämpat mig. De skola betala med sitt blod.«

»Du skall få hämnd! Säg mig nu först, om det är sant, att de hundarna ha tagit våra hövdingar till fånga?«

»Det är sant, jag har sett dem.«

»Var befinna de sig då?«

»I huset på Silversjöns ö.«

»Vilka bevaka dem?«

»En enda vit och dennes dotter.«

»Vilken oförsiktighet!«

»Det var ingen oförsiktighet, ty dessa hundar hålla det för omöjligt, att du utan deras vetenskap kan komma till sjön.«

»Är detta då möjligt? Är ej vägen genom

denna cannon den enda? Finns det någon annan?«

»Ja. Om du vill, skall jag visa dig den. Ett stycke härifrån börjar mellan två klippelare en väg, genom vilken man kommer in i en djup bergskittel, varifrån en hålväg leder till sjön. Jag har ridit där med Stora Björnen.«

»Om det verkligen förhåller sig så, som du säger, äro de vita förlorade. Vill du nu föra oss dit?«

»Ja, därtill är jag redo.«

»Jag skall då befria dig och ge dig en häst. Men vid första försök till flykt är du dödens.«

Hövdingen gav nu sina befallningar med låg röst. Snart sutto alla utahs till häst och redo genom cannon, naturligtvis med den största försiktighet, tills de nådde det ställe, där de vita hade vikit av från cannon till bergskitteln. De följde sedan just samma väg.

I enlighet med Långa Örats uppgift hade tre timmar förflutit, då utahs hunno den trakt, där träden började. De gjorde nu halt och utskickade kunskapare att utforska, om man kunde rida vidare. Dessa hade avlägsnat sig ungefär fem minuters väg, då ett skott ljud och strax därpå ännu ett. Kort därefter återvände de; en av dem bars av de andra. Han var död.

»Blekansiktena äro ej längre i cannon,« sade en av dem. »De gömma sig vid ingången till sjön och sköto på oss. Vår broder fick en kula genom hjärtat. Han var nog oförsiktig att låta sig belysas av månskenet.«

Denna underrättelse väckte misstankar hos Gamla Åskan; han trodde sig vara bedragen av Långa Örat. Dock lyckades denne att skingra hans misstro och att bevisa, att han ingalunda stod i komplott med de vita. Han slutade med att tillfoga: »Blekansiktena, som äro så mycket svagare än vi, ha ej ansett sig säkra i cannons mörker, utan ha återvänt till sjön, där de ej trodde sig behöva frukta något överfall.

Dalens ingång är så smal, att de lätt kunna försvara den emot oss; men vi skola anfalla dem i ryggen.«

»Hur skulle det vara möjligt?«

»Genom den gång, jag talat om. Den utmynnar få steg härifrån. vi öppna den genom att taga bort stenarna. Om vi tända facklorna, kunna vi lätt följa den; vi nå tornet och stiga upp i dess inre, upp till ön. Därifrån ro vi över till stranden och anfalla fienderna i ryggen.«

»Gott! Hälften av utahs stanna här, och de andra följa oss. I väg!«

Långa Örat förde dem nu till det ställe, där cannon började. Det därstädes liggande stenkumlet borttogs, och nu visade sig ett mörkt hål, två och en halv meter brett och två meter högt. Facklorna fördelades och antändes. Sedan trängde man in i gången.

Efter en lång vandring nådde männen slutligen en rymlig sal, längs vars väggar lågo uppstaplade en mängd i mattor inhöljda paket.

»Detta måste vara tornets understa våning,« sade Långa Örat. »Kanske är detta de skatter, varom man talat. Skola vi se efter?«

»Ja,« svarade Gamla Åskan. »Men länge få vi ej uppehålla oss därmed.«

Då man befriat ett av paketen från dess omhölje, glänste i fackelskenet en avgudabild av guld. Detta föremål representerade ensamt det en hel förmögenhet. Man bredde åter över mattan och gjorde sig ordning att uppstiga, varvid ej gavs plats för mer än en i sänder. Man måste alltid gå i gåsmarsch.

Långa Örat gick främst med en fackla i sin hand. Han hade ej hunnit många steg, då han under sig hörde ett ångestskri, som upprepades från mun till mun. Han stannade och såg sig tillbaka. Och i sanning var, vad han såg, ägnat att fylla honom med fasa! Ur gången, i vilken ännu många, många utahs befunno sig, forsade vatten fram. Floden steg och steg; redan en mi-

nut, efter det att det första skriket hörts, räckte vattnet de röda till halsen. De höjdes av vågorna, de simmade, de kämpade mot döden och mot varandra — förgäves.

Blott fem eller sex av dem befunno sig vid vattnets inträngande så högt, att det var dem möjligt att undkomma. Bland dem var Gamla Åskan, de hade blott en enda fackla, den, som bars av Långa Örat. En smal öppning förde genom taket in i den närmast liggande tornvåningen.

»Räck mig facklan, och låt mig gå först,« befallde utahhövdingen timbabatschen.

Han grep efter facklan, men Långa Örat var yngre och starkare än Gamla Åskan. Han slet sig lös från honom och kastade omkull honom. Men nu trängde även de andra utahs in på honom. Då ropade han: »Stanna, eller jag kastar facklan i vattnet, och då äro ni förlorade! Ni kunna då ej se, var ni skola stiga.«

Detta hjälpte; de insågo, att de utan ljus ej skulle kunna rädda sig.

»Så behåll facklan och gå först, din hund!« ropade Gamla Åskan. »Men längre fram skall du få sota för detta!«

Timbabatschen stod redan på första trappsteget och skyndade nu vidare. Snart nådde han genom en smal öppning in i nästa tornvåning. Den gamles hotelse var allvarligt menad. Långa Örat tänkte, att om de röda omkommo, hade han intet att frukta. Då han hunnit genom öppningen, stannade han och såg sig tillbaka. Nedanför honom dök Gamla Åskans huvud upp. »Du kallade mig hund och ville hämnas,« ropade han till honom. »Du är själv en hund och skall dö. Ned i vattnet!«

Han tillfogade honom en så kraftig spark i ansiktet, att den gamle störtade baklänges och försvann i öppningen. Ett ögonblick därefter syntes huvudet av nästa utah; även denne erhöll en spark och föll tillbaka. Sammalunda

gick det en tredje, sedan kom ej någon mera, ty vattnet hade nått de andra och ryckt dem bort från stegen.

s. 216

Långa Örat skyndade vidare, våning efter våning, hack och häl följd av vattnet. Snart kände han, att luften blev lättare. Då hörde han plötsligt över sig en stämma: »Halt! Stanna, annars skjuter jag dig! Utahs ha velat döda oss, nu ha de själva gått förlorade och även du skall som den siste av dem dö!«

Det var Stora Björnens stämma.

»Jag är ingen utah! Skjut mig icke!«

»Vem är du då?«

»Din vän, timbabatschernas hövding.«

»Ah, Långa Örat! Du förtjänar mest av alla döden, du förrädare! Du skall dö, som de andra.«

Då hördes en annan stämma, Old Firehands: »Släpp upp honom! Han skall erkänna sin synd!«

»Ja, jag erkänner; jag skall säga allt, allt!« försäkrade Långa Örat, ty vattnet räckte honom redan ända till höfterna.

»Gott, jag vill skänka dig livet och hoppas, att du blir mig tacksam.«

»Min tacksamhet blir utan gräns. Jag skall göra allt, vad du önskar.«

Den röde kastade från sig facklan för att vid klättrandet kunna bruka båda händerna. Då han kommit upp, såg han sig vara i det rum av byggnaden, i vilket spiseln var belägen. Framför den öppna dörren brann en eld, och i dess sken syntes Old Firehand, Shatterhand och de båda Björnarna. Han sjönk överväldigad av trötthet ned till golvet, men reste sig åter upp och ropade full av ångest: »Fort, bort härifrån, eljest kommer vattnet över oss!«

»Stanna!« svarade Stora Björnen. »Du behöver ej längre frukta för vattnet, ty det kan ej stiga högre i tornets inre, än det står utanför. Berätta oss nu allt.«

Sedan Old Shatterhand i cannon utfört sin djärva rekognoscering, återvände han till sina kamrater. Efter ungefär en halvtimmes förlupp gick han för att ånyo inspektera vakterna. Då han kom till det ställe, där Långa Örat haft sin plats, hade denne försvunnit. Han begav sig då till närmast stående timbabatsch, av vilken han fick veta, att hövdingen smugit sig bort till utahs ungefär en timme förut och ännu ej återvänt. Han återvände och hämtade Firehand och Winnetou, med vilka han företog nya efterforskningar. All deras möda var förgäves. Utahs voro och förblevo försvunna, likaså Långa Örat.

»Att de avlägsnat sig,« sade Old Shatterhand, »måste äga någon särskild grund och stå i samband med hövdingen. Jag litar ej på Långa Örat. Han har aldrig behagat mig. Är han noga bevandrad i dessa trakter och känner han till den väg, som över bergskittlen för till sjön?«

»Ja, vi ha ridit den tillsammans.«

»Då vet jag tillräckligt. Vi måste genast bryta upp till sjön. Han har för utahs förrätt denna väg.«

Man steg genast till häst. Efter ungefär en timmes ritt uppnåddes ingången till sjödalen. Denna besattes av de vita, emedan man nu ej mer vågade skänka timbabatschernas fullkomligt förtroende. Frank och Droll gömde sig mellan och bakom träden och avvaktade sedan med spänning, vad som vidare skulle hända. De hade framför sig en öppen sträcka, som de övervakade.

»Hör du,« viskade Frank, »är det icke någonting, som rör sig där borta till vänster om busken?«

»Joo. Jag såg tre mörka punkter. Det måste vara indianer.«

»Gott! Då skola de då få erfara, vilket utmärkt gevär jag fått.«

s. 217

Han lade an. Då reste sig en av indianerna för att springa över den öppna platsen. Franks skott ljöd, och den röde föll till marken. Hans båda kamrater skyndade fram för att föra honom i säkerhet; en rafter sköt på dem, men träffade ej; de försvunno med den sårade.

Då en stund förgått, utan att man sett eller hört något vidare, kröp Winnetou framåt för att genomsöka den närmast liggande terrängen. Efter ungefär en kvarts timme återkom han till den plats, där Old Firehand, Shatterhand och Stora Björnen befunno sig, och sade: »Utahs ha delat sig. Hälften av dem håller med hästarna till vänster, där vägen från bergskitteln mynnar ut, de andra äro samlade till höger vid cannons början, där ha de öppnat ett hål, i vilket de försvinna.«

»Ett hål?« utropade Björnen förfärad. »Då känna de till den underjordiska gången, och min hemlighet är förrådd. Det kan ingen annan än Långa Örat ha gjort!«

Han ilade bort och upp på den höjd, dammen bildade, de tre andra följde honom. Därifrån sågo de tydligt, dold mellan träden, cannons mynning nedanför sig. Stenkumlet var borttaget, och de urskilde utahs, som den ene efter den andre försvann i gången.

»Ja, de känna min hemlighet,« upprepade Björnen. »De ämna sig till ön för att anfälla oss i ryggen, och de vilja taga mina skatter. Old Firehand och Shatterhand må följa mig, Winnetou stannar här, jag skall visa honom något.« Han förde apachen några steg framåt till ett ställe, där dammen lodrätt stupade ned i sjön. Där låg ett stort, många centner tungt klippstycke på ett underlag av mindre stenar, egendomligt ordnade. Stora Björnen pekade på dessa och sade: »Så fort Winnetou härifrån ser, att jag på ön tänder en eld, må han stöta till dessa stenar, så att klippstycket rullar ned i

sjön. Därpå må min broder hastigt springa därifrån.«

Stora Björnen skyndade bort, och de båda jägarna följde honom. Då de hunnit stranden, stego de genast i båten, som låg där, och rodde över till ön. Stora Björnen skyndade in i byggnaden, bar ut det torra bränsle, som låg på dess spisel, och antände det. »Mina bröder må lyssna!« sade han sedan och pekade åt det håll, där de kvarlämnat Winnetou. Därifrån hördes ett kort, skarpt rullande, så ljudet av brusande vatten, och därefter följde ett buller och brak, som om ett hus störtat in.

»Det lyckades,« ropade Björnen, dragande s. 218 djupt efter andan. »Utahs äro förlorade. Följ mig in!«

Han gick åter in i huset, in i det rum, där spiseln var belägen. Denna stod, såsom jägarna nu märkte, på ett rörligt underlag, ty den röde sköt den utan ansträngning åt sidan. En öppning blev synlig, mot vilken Björnen lyssnande bockade sig ned.

»De äro där nere, jag hör dem komma,« sade han. »Hastigt dit med vattnet!« Han sprang ut och bakom byggningen. Vad han där gjorde, kunde de andra ej se, men då han återkom, pekade han mot ett ställe av sjön och sade: »Se ni, hur vattnet rör sig där borta? Det bildar en virvel, det suges nedåt, det rusar in i gången, som jag öppnat!«

»O fasa! Så måste utahs ju drunkna!«

»Ja, alla, alla. Icke en enda undkommer!«

»Men våra fångar!« ropade Shatterhand. »De bliva också dränkta!«

»Nej, muren står emot trycket en stund. Vi måste hämta upp dem. Hör!« Nedifrån hördes ett buller, och därefter sågo de en indian med en fackla dyka upp. Det var Långa Örat. Stora Björnen ville också, att han skulle drunkna, men avstod vid Old Firehands uppmaning från denna grymhet. Knappt befann sig den röde i

säkerhet, förrän vattnet i öns inre stod lika högt som vattnet i sjön utanför.

Långa Örat hade satt sig ned vid elden, det var honom omöjligt att stå. Stora Björnen slog sig ned mitt emot honom, drog sin revolver och sade i hotande ton: »Nu må timbabatschernas hövding berätta, hur han kom med utahs i gången. Vem har förrått hemligheten om den för dig?»

»Du själv. Jag satt en gång där borta under träden, då du kom dit med din son. Ni talade om skatten och om gången. Jag fick då också veta, att gången begynte där, vareest stenkumlet låg.«

»Och i dag skyndade du till utahs för att förråda oss och dess hemligheter?»

»Nej. Jag ville bespeja dem, men blev gripen. Blott för att rädda mitt liv, talade jag om gången och om ön.«

»Det var feigt! Hade Old Shatterhand ej märkt, att du försvunnit, skulle förräderiet ha lyckats, och allas våra själar i morgon befunnit sig i de sälla jaktmarkerna. Vad menar du väl, att du förtjänar?»

Timbabatschen teg.

»Döden! Men du har varit min vän, och dessa blekansikten vilja ej, att jag skall döda dig. Du skall alltså få behålla ditt liv, dock endast om du gör, vad jag fordrar av dig. Jag ämnar avfordra dig en ed, en ed, att du aldrig åt någon säger något om ön, och vad den innehåller.«

»Jag är villig därtill.«

»Ej nu, utan längre fram. Och dessutom fordrar jag, att du gör, vad Old Firehand kommer att begära av dig. Han vill bo i bergskitteln och köpa den av er. Du skall sälja stället åt honom och dessutom den väg, som därifrån för till Silversjön. Du skall följa Old Firehand till blekansiktenas närmast boende hövding, så att köpet erhåller gällande kraft. Ropa nu några av dina män; de skola hjälpa dig att föra över

till stranden de fångna utahs, så att ej också de drunkna!»

Långa Örat lydde denna befallning, och det var hög tid. Knappt hade den siste av fångarna bringats i säkerhet, förrän ett sorlande och brusande hördes; vattnet hade genombrutit muren och trängt in i källaren. Blott tio minuter längre dröjsmål, och fångarna hade dränkts.

De fördes i kanoter över till stranden och anförtröddes åt timbabatschernas bevakning. Deras hövding lämnades dock ej hos dem, utan måste följa med till cannons mynning, där de vita fortfarande stodo på vakt, då utahs ännu ej dragit sig tillbaka.

Utahs hade utsatt vakter för att ej bli överrumplade av blekansiktena. De sågo Old Shatterhand komma fram mellan träden. Han ropade till dem, att han önskade tala med deras anförare. Denne gick honom till mötes. När de möttes, sade Old Shatterhand: »Du vet, att flera av era hövdingar och krigare såsom gisslan befinna sig hos oss?»

»Jag vet det. De äro de förnämsta av de våra.«

»Vet du ock, hur det har gått med de krigare, som beträdde gången?»

»Nej.«

»Gången störtade ihop, och vattnet rusade in i den; de ha alla drunknat. Blott Långa Örat har undkommit. Dessutom ha de väntade tvåhundra navajos anlant. Vi äro er vida överlägsna, men vi önska icke er död, utan erbjuda er fred. De fångna vilja ej tro, att så många av era krigare drunknat. En av er skall säga dem det för att övertyga dem. Sluta de ej fred, måste de inom en timme dö, och er skola vi jaga och hetsa, tills ni gå under. Var klok, och följ mig nu! Jag för dig till hövdingarna. Tala med dem; sedan får du återvända hit.«

Mannen blickade en stund dystert ned framför sig och sade därpå: »Old Shatterhand är ej

i stånd till svek. Han skall hålla ord och låta mig återvända. Jag går med honom.«

Han lade ned sina vapen och följde jägaren till sjön. Där rådde liv och rörelse, ty navajos hade verkligen anlämt. De brunno av begär att på utahs hämnas sina bröders nederlag, och det hade fordrats stor övertalningsförmåga för att göra dem villiga att sluta fred.

Fångarna hade blivit befriade från sina fjätt-rar; de sutto under säker bevakning bredvid varandra, då Old Shatterhand anlände med hövdingen. Han slog sig ned bredvid dem och lät därpå hämta Långa Örat, som meddelade dem katastrofens förlopp, och de måste nu äntligen inse, hur hopplös deras ställning var.

Deras rådplägning varade länge; slutligen förkunnade dock Långa Örat, att deras beslut var fattat, och att de samtyckte till fred. De röda och vita började nu broderligt blanda sig med varandra, flera tal höllos, och till sist gjorde fredspipan sin rund.

Resultatet var »evig« fred mellan alla parter, hämnd skulle ej tagas av någon; fångarna frigåvos, och alla, utahs, navajos och timbatscher, förpliktade sig att ständigt vänskapligt behandla blekansiktena, som ämnade bo och arbeta i bergskitteln, och bistå dem i deras företag.

Nu följde en stor jakt, som pågick ända till aftonen och inbragte rikt byte, och som avslutades med en festmåltid.

En svår uppgift var det för de vita att nu vänskapligt behandla Stora Vargen. Det var han, som förbrutit mest; han bar skuld till allt, som skett; dock även honom blev allt tillgivet.

På den förr så öde platsen blev nu liv och rörelse; luften var fylld av glada förväntningar; alla brunno av begär att få medverka vid arbetets utförande. Dock var där ett undantag — lorden. Han hade engagerat Humpley-Bill och Gunstick-Uncle att föra honom till Frisco;

men det föll alls ej dessa in att under nuvarande förhållanden hålla ord. De väntade sig vida mera av det företag, Old Firehand erbjöd dem att deltaga i. Därför ville de stanna, och lorden var nog förståndig att ej taga detta illa upp. För övrigt kunde själva arbetet ännu ej begynna. Lorden fick alltså tid att dessförinnan med sina båda förare ströva omkring bland bergen och söka äventyr.

Ett syskonlikt förhållande utvecklade sig mellan Ellen och Lilla Björnen. Han uppvak-tade henne träget dagarna igenom, och uteblev han någon gång, saknade hon varje stund sin kamrat.

I den närmast belägna staden, Fillmore City, beställdes nödiga maskiner och verktyg. Slutligen, efter nära en och en halv månad, kom den glada underrättelsen, att maskinerna voro färdiga att avhämtas. Man bröt upp för att göra detta, och lorden begagnade sig av tillfället att i gott sällskap nå bebodda trakter, där han lätt kunde finna andra förare.

Sedan man äntligen till sjön forslat alla nödiga tillbehör, började ingenjören utveckla sin duglighet. Vattenledningen anlades, och därefter begynte bearbetningen av kittelns botten.

De förhoppningar, man satt till företaget, blevo rikligt uppfyllda. Guldstoffet och nuggets ökades dag för dag, varje afton företogs ny vägning och taxering, och då resultatet, såsom alltid, var glatt tillfredsställande, viskade Droll förnöjt till sin kusin: »Om det fortgår på detta sätt, kan jag snart köpa min lantgård!«

Och Halte Frank svarade: »Min villa är redan färdig, åtminstone i huvudet. Det skall bli en imponerande byggnad vid Elbes sköna strand, och namnet, som jag skall giva den, blir ännu mera imponerande. Jag har talat. Howgh!« — — —